കൈലാസയാത്രയിലെ കാൽനൂറ്റാണ്ട്

ഇ.ചിറയിൽ

ORKS
00
ALORE
-45-
M COLLEGE
K92
C45

കർമ്മേലയിലെ കർമ്മയോഗി

മഞ്ഞേരിൽ
ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ

by

ഫാ. ജെ. ചിറയിൽ C. M. I.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
Ac. No. 70783
Call No. K.92/CAS

Malayalam

CARMELAYILE KARMAYOGI

Author

J. Chirayil C,M.I. M.A. B.Ed.

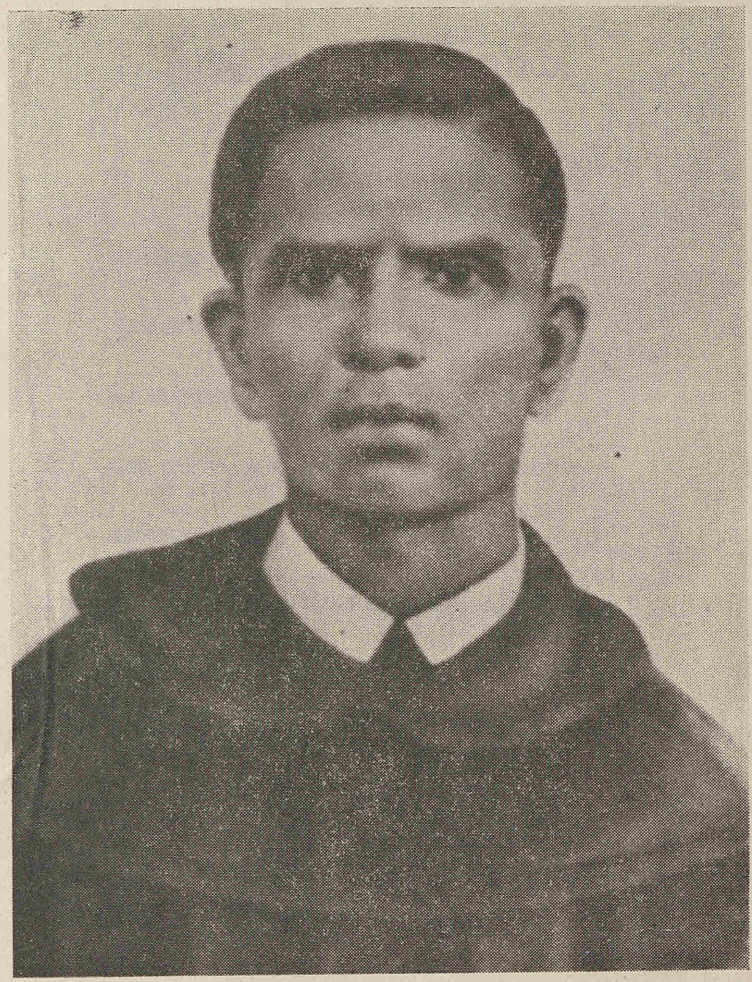
Right Reserved

Published by

Rev. Fr. Raymond C.M.I.
P. G. House
Cochin-11

July 2, 1989

Printed at : K.C.M. Press
Cochin - 682 011

മഞ്ഞേരിൽ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ
സി. എം. ഐ.

1849 – 1928

ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കടക്കുമ്പോൾ

		പേജ്
	അവതാരിക	vi
	കൃതജ്ഞതയുടെ കൂപ്പുകൈ	viii
1.	പശ്ചാത്തല ചരിത്രം	1
2.	ഒരു സന്ന്യാസ വൈദികൻ ജനിക്കുന്നു	8
3.	കത്താവിന്റെ വയലേലകളിൽ	19
4,	തേവര ആശ്രമവും മഞ്ഞേരിലച്ചനും	30
5.	വ്യക്തിത്വമാനങ്ങൾ	40
6.	ജീവിതസായാഹ്നം	66
	അനുബന്ധം	71

അവതാരിക

മഹാത്മാക്കളുടെ ചിത്രമെഴുതി സൂക്ഷിക്കുക നമുക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമാണു്. ഉന്നത ആദർശങ്ങളും പ്രസംഗിക്കയും പറഞ്ഞവയൊക്കെ ആത്മാർത്ഥമായി ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുകയുംചെയ്ത അവരുടെ ഓർമ്മ നമ്മെ കർമ്മോത്സുകരും മൂല്യനിഷ്ഠയുള്ളവരുമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിത്രത്തെക്കാളും ത്രിമാനതയും ചടുലതയുമുള്ളതാണു് ചരിത്രം. 'താൻ വെയിൽ കൊണ്ടു തണലേകുന്ന തൈമരം' എന്ന മട്ടിൽ ദൈവമഹത്വത്തിനും സഹജരുടെ ഉത്കർഷത്തിനുമായി സമർപ്പിതചേതസ്സോടെ ജീവിച്ചു മൺമറഞ്ഞ മഹാരഥന്മാരുടെ ചരിത്രം പിൻതലമുറയ്ക്കു് ആവേശവും പ്രചോദനവും പകരുന്നു. താപസന്റെ ആത്മശക്തിയും, ജനസേവകന്റെ കർമ്മോത്സുകതയും, സമുദായോദ്ധാരകന്റെ പ്രവാചകവീക്ഷണവും ഒത്തിണങ്ങി, മഹാരഥന്മാരുടെ നിരയിൽ സ്ഥാനം നേടിയ ഒരാളാണു് മഞ്ഞേരിൽ ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ. സാധാരണ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ജനിച്ചു്, പരിമിതികളുടെ നടുവിൽ വളർന്നു്, പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളോടു മല്ലടിച്ചു്, എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായി, പ്രചോദന സ്രോതസ്സായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലചരിത്രം നമുക്കെല്ലാം പഠനവിഷയമാകണം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവനായ മഞ്ഞേരിൽ ബ. റെയ്മണ്ടച്ചന്റെ ദീർഘനാളത്തെ ശ്രമഫലമായി ശേഖരിച്ച രേഖകളാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ആധാരം. പ്രസ്തുത ചരിത്രരേഖകളെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കാൻവാസിൽ കലാമർമ്മജ്ഞതയോടെ നിരത്തിവച്ചു് മനോഹരമായ ഒരു ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം ഒരുക്കുന്നു, ബ. ജോസഫ് ചിറയിലച്ചൻ.

കേരളസഭാചരിത്രത്തെ ഗതിമാറ്ററിയൊഴുക്കിയ ഭഗീരഥ നായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ച്, സി. എം. ഐ. സഭയെന്ന മഹാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും ആ ചൈതന്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി അലിഞ്ഞുചേരുകയും ചെയ്ത ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകഥയുടെ ചുരുളഴിക്കുന്ന ബ. ചിറയിലച്ചൻ, ഒരു കാലഘട്ടത്തെത്തന്നെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പുന:രവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് സ്വയവിമർശനത്തിനും മാർഗ്ഗദർശനത്തിനും ഉപകരിക്കുമെന്നതന്നെയാണ് എന്റെപക്ഷം.

ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥം ഉന്നതശീർഷരായ അനേകം സി. എം. ഐ. യതിവര്യരുടെ ജീവിതചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്തിനു് ആക്കംകൂട്ടട്ടെ എന്നു് പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ പങ്കെടുത്ത ബ. റെയ്മണ്ടച്ചനെയും ഗ്രന്ഥകാരനായ ബ. ചിറയിലച്ചനെയും ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. അനുവാചകരുടെ പഠനത്തിനായി ഈ ചരിത്രകഥ സഹർഷം സമർപ്പിക്കട്ടെ.

ഫാ. വിജയാനന്ദ് നെട്ടംപുറം സി.എം.ഐ.

പ്രിയോർ ജനറാൾ

പൊതുശ്രേഷ്ഠഭവനം,
എറണാകുളം.
10 - 6 - 1989

കൃതജ്ഞതയുടെ കുപ്പായം

മഹാന്മാർക്ക് മരണമില്ലെന്നു പറയാറുണ്ട്. വ്യക്തികൾ മൺമറഞ്ഞാലും അവരുടെ വർണ്ണരശ്മികൾ വരും തലമുറയ്ക്ക് പ്രകാശം പരത്തും. അവരുടെ മഹനീയാദർശങ്ങൾ കാല ഘട്ടത്തെ അതിജീവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

കേരളക്രൈസ്തവസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറഞ്ഞാൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ട് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കാലഘട്ടമാണ്. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ സ്ഥാപകരിൽ ഒരാളായ ചാവറയച്ചന്റെ ജന്മം കൊണ്ടും കർമ്മസാധനകൊണ്ടും പരിപൂരിതമാണ് ആ നൂറ്റാണ്ട്. ആ കാലയളവിലെ നവോത്ഥാനരംഗത്തെ അതികായനായ ചാവറയച്ചനെ, നവരാഷ്ട്ര ശില്പികളിലൊരാളായി ഭാരതം അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും കേരള കർമ്മലീത്താ സഭയ്ക്ക് അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളുമായി നിരവധി വ്യക്തികളും ചരിത്രത്തിന്റെ പൊടിപുരണ്ട താളുകളിൽ മറഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട്. അവരിൽ ഒരുവനാണ് മഞ്ഞേരിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മബദ്ധമായ ജീവിതം സഹൃദയ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 61-ാം ചരമവാർഷികത്തിൽ എങ്കിലും സാധിച്ചുവെന്നതു് അതീവഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

മഞ്ഞേരിൽ ബഹു. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ എന്റെ കാരണവരാണ്. ഉന്നത ശീർഷനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവനാകാൻ ഭാഗ്യം നൽകിയ ദൈവത്തോട് ഞാൻ അത്യന്തം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞേരിൽ കുടുംബത്തിൽനിന്നും സി എം ഐ സഭയിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്നു് എന്നിലൂടെ നിറവേറിയതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്.

അദ്ദേഹം വന്ദ്യനായ ചാവറയച്ചന്റെ ഹൃസ്വമായ ഒരു ചരിത്രം കുടുംബചരിത്രത്തോടൊപ്പം എഴുതിവച്ചിരുന്നു. ഞാൻ സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ ഈ കൈയെഴുത്ത് പ്രതി അപ്പൻ എന്നെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാനിടയായി. സി എം ഐ സഭയിലേയ്ക്കുള്ള എന്റെ ദൈവവിളിയെ ഈ ഗ്രന്ഥപരി

ചയം എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചു എന്നതു് വിവരണത്തിന തീതമായ ഒരു സത്യമാണു്.

ഹൈസ്സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി സി.എം.ഐ. സഭയിൽ ചേരാൻ അപ്പനോടൊത്തു് ആലുവാ ആശ്രമത്തിലെത്തിയ രംഗം ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നു് തിരുഹൃദയ പ്രവിശ്യാധിപനായിരുന്നതു് പണ്ഡിതനും, സാത്വികനും, ഭരണപടുവുമായിരുന്ന, ബ. ജോൺ ബർക്കുമാൻസച്ചനാണു്. മഞ്ചേരിൽ കുടുംബക്കാരനാണെന്നു് എന്റെ അപ്പൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും ബർക്കുമാൻസച്ചനു് വലിയ സന്തോഷമായി ''ഓഹോ, കുഞ്ഞു് എന്റെ വലിയച്ചന്റെ അനന്തിരവനാണല്ലോ?'' എന്നു് പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വലിയ വാത്സല്യം കാണിച്ചു. ഞങ്ങളൊക്കെ 'പള്ളിച്ചിറപ്പൻ,' 'പള്ളിയിലപ്പാപ്പൻ' എന്നൊക്കെ വിളിച്ചിരുന്ന യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ തേവരയിൽ ആശ്രമാധിപനായിരുന്ന കാലത്തു്, അദ്ദേഹം വളരെ താല്പര്യത്തോടെ സി. എം. ഐ. സഭയിൽ ചേർത്ത ഒരാളാണു് ബ. ജോൺ ബർക്കുമാൻസച്ചൻ എന്നു് അന്നു് എനിക്കു് അറിയില്ലായിരുന്നു. ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനോടുണ്ടായിരുന്ന കടപ്പാടും ഭക്തിയും എന്റെ നേർക്കു് വാത്സല്യമായും ഉത്തേജനമായും മരണം വരെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നതു് ഞാൻ കൂപ്പുകൈകളോടെ ഓർക്കുന്നു. എന്റെ സന്ന്യാസ പരിശീലനകാലമത്രയും വ്യക്തിപരവും സവിശേഷവുമായ ശ്രദ്ധയും ജാഗ്രതയും അദ്ദേഹത്തിനു് എന്റെ മേലുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്തു വൈതരണികളും പ്രതിസന്ധികളുമാണു് ആ പൈതൃകസംരക്ഷണയുടെ പിൻബലത്തിൽ ഞാൻ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ തരണം ചെയ്തതു്! വൈദിക ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യചുവടുവയ്പ്പുകളിൽ അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷാപൂർവ്വം തന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവും എന്നെ ഞാനാക്കുന്നതിൽ മുഖ്യ പങ്കു് വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ബ. യൗസേപ്പു്അന്തോനിയച്ചന്റെ ബന്ധുക്കളും സമകാലീനരുമായി സിഎംഐ സഭയിൽ, കൊച്ചുമുട്ടത്തു് ദൊമിനിക്കോസച്ചനും, എടാട്ടേൽ യൗസേപ്പു് ആഗസ്തീനോസച്ചനും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും തന്റെ കുടുംബത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വൈദികരായി അനന്തിരവർ ഇല്ലല്ലോയെന്ന കുണ്ഠിതം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. മരണത്തിനു കുറച്ചു നാളു മുൻപു് അദ്ദേഹം എന്റെ പിതാമഹനോടു് ''എന്റെ വഴിക്കു് സഭയിൽ ചേരാൻ കുടുംബത്തിൽ ആരും ഇല്ലല്ലോ? ഞാൻ

ക്കുണായിപോയല്ലോടാ'' എന്നു വേദനയോടെ പറഞ്ഞതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

മഞ്ഞേരി ബന്ധു കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ചാമക്കാലയിൽ ബ. കാസിയൂസച്ചൻ, സഹോദരീ പുത്രന്മാരായ ബ. മർക്കോസച്ചൻ, മാർസലച്ചൻ എന്നിവർ സി എം ഐ സഭയിൽ വൈദികരായി അഭിഷിക്തരായി. മഞ്ഞേരിൽ ബ. മത്തായി അച്ചൻ, ബ. സിറിയക്കച്ചൻ എന്നിവർ ഇടവക വൈദികരുമായി. ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ അനന്തിരവരിൽനിന്ന് സി.എം.ഐ. സഭയിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹം എനിക്കാണുണ്ടായതു്. എന്റെ വലിയ കാരണവരുടെ ചിരകാലാഭീഷ്ടം അങ്ങനെ ഇന്നു് എന്നിൽ നിറവേറി.

സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചകാലംമുതൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെക്കുറിച്ച് പലരും പ്രത്യേകിച്ച് നീരാക്കൽ ബ. ഗ്രിഗോരിയോസച്ചനും അതീവ ബഹുമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു കേട്ടിരുന്നു. അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ കൂടുതൽ അറിയുവാൻ എനിക്കു താല്പര്യം ജനിച്ചു. കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം രേഖകളും ഞാൻ സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനരിൽനിന്നും, അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള വാഴക്കുളം, തേവര നാളാഗമങ്ങളിൽനിന്നും, മറ്റു ചരിത്ര രേഖകളിൽനിന്നും എനിക്കു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അതുപോലെതന്നെ ചരിത്ര ഗവേഷകനായ ചീരകത്തിൽ ബ. ദൊമിനിക്കച്ചൻ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തി ചരിത്ര രേഖകളിൽനിന്നു് വിലപ്പെട്ട നിധികളും കണ്ടെത്തി പകർന്നു തന്നിട്ടുണ്ട്. മലനാടിന്റെ മിഷനറിയെന്ന അപരനാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പുല്ലുറമ്പിൽ ശൗരിയാരച്ചൻ കഥാപുരുഷന്റെ ജൂബിലിയാഘോഷത്തിന്റെയും വാർദ്ധക്യ ജീവിതത്തിന്റെയും സംഗ്രഹങ്ങളും തന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നും പകർന്നു തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി എന്റെ കാരണവരുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഇന്നു് ഇടയായതിൽ ഞാൻ അതീവസന്തുഷ്ടനാണ്.

അനേകരുടെ ആത്മാർത്ഥസഹകരണത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ് ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം. ശ്രീ, അഗസ്റ്റിൻ കണ്ണമ്പുഴ, ഫാ. ജോയി ഇളങ്കുന്നപ്പുഴ, ഫാ. റാഫേൽ, ഫാ. ജോസഫ് അമ്പാട്ട്, ഫാ. ആഗാപിറസ്, ശ്രീമാൻ തോമസ് ടി. മുണ്ടയ്ക്കൽ എന്നിവർ ഒരോ സാഹചര്യത്തിലും അവരവരുടേതായ രീതിയിൽ

എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരത്രെ. അവരെയെല്ലാം നന്ദിപൂർവ്വം ഇവിടെ ഞാൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു. മഞ്ഞേരിൽ ബ. മത്തായി അച്ചനും, കഥാപുരുഷന്റെ സഹോദരി പൗത്രനായ പുല്ലറമ്പിൽ ബ. മാർസലച്ചനും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി സശ്രദ്ധംവായിച്ച് വിലപ്പെട്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കുകയുണ്ടായി. അതുപോലെതന്നെ, ചരിത്ര ദൃഷ്ടിയാ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ വിലയിരുത്തുകയും, വിലപ്പെട്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്ത ചരിത്രകാരനും എന്റെ ഗുരുഭൂതനുമായ ഡോ. മത്തിയാസ് മുണ്ടാടനും ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. ഈ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുദ്രണം ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് കമനീയമായി നിർവ്വഹിച്ചുതന്ന ബ. എമ്മാനുവൽ കാക്കനാട്ടച്ചനോടും, കാരിക്കാമുറി കെ.സി.എം. അച്ചടി വിദ്യാലയത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളോടും നിസ്സീമമായ കടപ്പാടാണ് എനിക്കുള്ളതു്.

ആധുനിക ശൈലിയിൽ, ആകർഷകമനസ്സിലാകുന്ന ലളിതസുന്ദരമായ ഭാഷയിൽ ഈ ജീവചരിത്രം അണിയിച്ചൊരുക്കിയതു് ചരിത്രപടുവും, സാഹിത്യകാരനും, മനശാസ്ത്രജ്ഞനും, എനിക്കു് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായ ബ. ജോസഫ് ചിറയിലച്ചനാണു്. ''കർമ്മെലയിലെ കർമ്മയോഗി'' എന്നു പേരു നല്കിക്കൊണ്ടു്, കർമ്മെലമാതാവിന്റെ അരുമസുതനും ആ അമ്മയുടെ ചൈതന്യം ആവുന്നത്ര സ്വായത്തമാക്കിയവനുമായ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് തീർത്തും അർത്ഥസമ്പുഷ്ടമാണു്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഗഹ്വരങ്ങളിൽനിന്നും പെറുക്കിയെടുത്ത മുത്തുമണികളും കലാഭംഗിയോടെ നിരത്തുന്നതോടൊപ്പം സ്വർഗ്യ പുരുഷന്റെ സ്വഭാവമഹിമ, സന്ന്യാസനിഷ്ഠ, വ്യക്തിപ്രഭാവം, ഉദാത്തദർശനം, കേരളക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കും, സി.എം.ഐ. സഭയ്ക്കും നൽകിയ സംഭാവനകളും, എന്നിവയെല്ലാം മിഴിവാന്ന ശൈലിയിൽ പകർത്തിക്കാട്ടുവാൻ ചിറയിലച്ചനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സാന്ദർഭികമായി, കാലികമായ ഏതാനും പ്രശ്നങ്ങളെ നിദ്ധാരണം ചെയ്യുവാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. ഹരിജൻ ക്രൈസ്തവ പ്രശ്നവും, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ഔതികാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ പുനസ്ഥാപനവും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നവയത്രെ.

ചാവറയച്ചന്റെ പൂജ്യാവശിഷ്ടങ്ങളും കുനമ്മാവിൽനിന്നും മാന്നാനത്തുകൊണ്ടുവന്നു് സംസ്കരിച്ചതിന്റെ സമ്മ്യക്കായ വിവരണം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിലെ ദിനവൃത്താന്തം എഴുതിയിരുന്ന യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ ജീവത്തായ സാക്ഷ്യം ചാവറയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ

ഒരു വിലപ്പെട്ട അദ്ധ്യായമാണു്. ആ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠതയും ചരിത്രപരതയും കൂടുതൽ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നതിനും, ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു് അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ വാദകോലാഹലങ്ങൾക്കു് വിരാമം ഇടുന്നതിനുമാണു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള ചരിത്രകാരനെന്ന നിലയിലും, പണ്ഡിതനായ ഒരു എഴുത്തുകാരനെന്ന നിലയിലും ബ. ചിറയിലച്ചൻ മേൽപറഞ്ഞ വിഷയം വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് വരുംകാല ചരിത്രപഠിതാക്കൾക്കു് ഏറെ പ്രയോജനം ചെയ്യും. കേരളത്തിലെ അഭിജാതരായ അനേകം വിശിഷ്ടാത്മാക്കളുടെ ചരിത്രം എഴുതി സഭാചരിത്രത്തിൽ ഈടുറ്റ നാഴികകല്ലുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ബ. ചിറയിലച്ചനു്, ഈ ഗ്രന്ഥ രചനയുടെ പേരിൽ ഞാൻ കൃതജ്ഞതയർപ്പിക്കുന്നു.

ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ആ കാലഘട്ടംവരെയുള്ള മഞ്ഞേരിൽ കുടുംബ ചരിത്രം എഴുതി വച്ചിരുന്നതും അനുബന്ധമായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെയും, ആദ്യപിതാക്കന്മാരുടെയും ചൈതന്യം സ്വായത്തമാക്കുകയും സ്വന്തം കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു് അവയോടു് പക്വമനസ്കനായ ഒരു യതിവര്യൻ എന്നനിലയിൽ പ്രതികരിക്കയും ചെയ്ത ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ, കേരള സഭയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ചു് സി.എം.ഐ. സഭയ്ക്കും അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു വന്ദ്യദേഹമാണു്. മരിച്ചിട്ടും മരിക്കാതെ, മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ ജീവിക്കുന്ന ബ. യൗസേപ്പു്അന്തോനിയച്ചന്റെ ജീവചരിത്രം കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും, സഭാംഗങ്ങൾക്കും ദൈവജനത്തിനുമായി അവതരിപ്പിച്ച പെ. ബ. പ്രിയോർ ജനറാളച്ചനും ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞത ഞാനിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഫാ. റെയ്മണ്ട് മഞ്ഞേരിൽ സി എം ഐ

പൊതുശ്രേഷ്ഠവേനം
എറണാകുളം
2 - 7 - 1989

അദ്ധ്യായം 1

പശ്ചാത്തല ചരിത്രം

മാർ തോമാശ്ലീഹായിൽ നിന്നും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഇന്ത്യൻ വംശജരെയാണല്ലോ മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന വ്യവഹരിക്കുക. ഇന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിയിൽ പിറന്നുവീണ അവരെ സംബന്ധിച്ച് പണ്ഡിതനായ ഡോക്ടർ ഉ്വാസിഡ് പറയുന്നതു് ''അവർ സംസ്ക്കാരത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാരും മതവിശ്വാസത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും ആരാധനക്രമത്തിൽ പൗരസ്ത്യരുമാണു്'' എന്നത്രേ. ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ ജനിച്ചുവീഴുകയും മതധർമ്മത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ അനുധാവനം ചെയ്യുകയും ഈശ്വരാരാധനയിൽ പൗരസ്ത്യരീതി സാത്മീകരിക്കുകയും ചെയ്തവരെന്നു ചുരുക്കം. ദ്രാവിഡ മതഭാവങ്ങളും സനാതന ധർമ്മവും സംലയനം പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഇന്നത്തെ ഹൈന്ദവാചാരങ്ങളും കേരളത്തിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതിനും വളരെ മുൻപുതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളായ ഇന്ത്യാക്കാർ ഇവിടെ വളർന്നു പടർന്നു പന്തലിച്ചിരുന്നു. എ. ഡി. 800–ാമാണ്ടിൽ കേരളത്തെ ഭരിച്ചിരുന്ന കുലശേഖര രാജാക്കന്മാരുടെ

കാലത്താണ് ഹിന്ദുമതം കേരളത്തിൽ ഇന്നത്തെ രൂപത്തിൽ വളർന്നതെന്നാണല്ലോ അഭിജ്ഞാഭിമതം.

നസ്രാണിക്രിസ്ത്യാനികൾ അഥവാ മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക സാംസ്ക്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ എങ്ങനെ വിരാജിച്ചിരുന്നുവെന്നതിനു് ചെപ്പേടുകൾ അഥവാ താ്രമശാസനങ്ങൾ ഒരു തെളിവാണു്. കേരള ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും സമ്പൽസമൃദ്ധമെന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതു് രണ്ടാം ചേരവംശത്തിന്റെ ഭരണകാലമാണല്ലോ. ഈ സമൃദ്ധിയുടെ ഒരു പ്രധാന കാരണം അന്നു് വിദേശവ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തകക്കാരായ ക്രൈസ്തവരുടെ കച്ചവടമായിരുന്നു.

കുലശേഖരപെരുമാളിന്റെ ഭരണകാലത്തു് രാജ്യത്തെ 'നാടുകളായി' വിഭജിച്ചപ്പോൾ, തൊടുപുഴ, മൂവാറ്റുപുഴ പ്രദേശങ്ങൾ കീഴ്മലൈ നാടെന്നു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. കീഴ്മലൈ നാട്ടിൽ തൊടുപുഴയ്ക്കും മൂവാറ്റുപുഴയ്ക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണു് വാഴക്കുളം. അതു് കുമാരമംഗലം ആസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ള 'പകുതി'യിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണു്. വാഴക്കുളത്തിനു സമീപമുള്ള രണ്ടു പുരാതന ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളാണു് മൈലക്കൊമ്പും, ആരക്കുഴയും. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടം വരെ, വാഴക്കുളം, ആരക്കുഴ ഇടവകയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. ആരക്കുഴ ഇടവകയിൽ കത്തോലിക്കർ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടത്തെ തുടർന്നു് ആ ഭാഗത്തേക്കു് വീണ്ടും അനേകം ക്രൈസ്തവർ കുടിയേറിപ്പാർക്കുകയും ചെയ്തു.

വാഴക്കുളത്തു് ഒരു ക്രൈസ്തവദേവാലയം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം 18–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ആരംഭിച്ചു. ആരക്കുഴയ്ക്കുള്ള വഴിയുടെ അവസ്ഥയും തൊടുപുഴയാർ കടക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുമാണു് വാഴക്കുളംകാരെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പക്ഷേ ഈ പരിശ്രമങ്ങൾ ഫലമണിഞ്ഞില്ല. കുറെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം ദശകം മുതൽ വീണ്ടും ദേവാലയം സ്ഥാപിക്കുവാൻ വാഴക്കുളംകാർ പരിശ്രമിച്ചു. ഇതിന്റെ പേരിൽ ആരക്കുഴക്കാരും വാഴക്കുളംകാരും തമ്മിൽ കലഹമായി. അധികാരികൾ ഇടപെട്ടു. ചിലർക്കെല്ലാം പള്ളി മുടക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ വീണ്ടും പള്ളിവയ്പ് അവതാളത്തിലായി, തന്നെയുമല്ല വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്ത പള്ളിവെയ്ക്കാനുള്ള അനുവാദം നൽകിയുമില്ല.

മാർ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കയായി നിയമിതനായി. അദ്ദേഹം പള്ളിയോഗക്കാക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരം പരിമിതപ്പെട്ടുത്തി. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, വാഴക്കുളം പള്ളി വയ്പിനു് ആരക്കുഴ യോഗക്കാർ എതിരായാൽ പോലും അവർക്കു് ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. മാറിയ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ വാഴക്കുളംകാർ പള്ളിവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള അപേക്ഷ വീണ്ടും ആരക്കുഴ പള്ളിയോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു. പള്ളിവയ്ക്കുവാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചു. വളരെയധികം ആംക്കാരുടെ വിയർപ്പിന്റെയും വേദനയുടെയും ഫലമായത്രേ ഈ സംരംഭം വിജയിച്ചതു്. വാഴക്കുളത്തെ അമ്മായ പ്രമുഖരേയും, നമ്പ്യാപറമ്പിൽ മാത്തച്ചൻ, വടക്കാട്ടു് യൗസേപ്പച്ചൻ, കല്ലറയ്ക്കൽ യോഹന്നാനച്ചൻ, ചെള്ളാമഠത്തിൽ ചാക്കോച്ചൻ എന്നീ വൈദിക വരേണ്യരേയും വാഴക്കുളംകാർ നിത്യ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഗണപതിക്കുന്നെന്ന സ്ഥലമാണു് പള്ളിയ്ക്കുവേണ്ടി കണ്ടെത്തിയതു്. ഈ സ്ഥലമാകട്ടെ നമ്പ്യാപറമ്പിൽ മാത്തച്ചന്റെ സ്വന്തമായിരുന്നു. അവിടെ അദ്ദേഹം താൽക്കാലികമായി ഒരു ഷെഡ് പണിയുകയും അതിൽ വടകര പ്പാക്കിൽ അന്ത്രയോസ് മൽപാനച്ചൻ ആദ്യമായി ബലി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

1840 ഫെബ്രുവരി 2–ാം തീയതി വിശുദ്ധ ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ നാമത്തിൽ പുതിയ പള്ളി സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ ഈ ഷെഡിലായിരുന്നു ദിവ്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നടത്തി വന്നതു്. പുതിയ പള്ളി ആരക്കുഴയുടെ കുരിശുപള്ളിമാത്രമായിരുന്നു. ഈ കുരിശുപള്ളിയുടെ കാര്യങ്ങളും നടത്താൻ വേണ്ടി ആരക്കുഴ പള്ളിയുടെ അസിസ്റ്റൻറായി നമ്പ്യാപറമ്പിൽ മാത്തച്ചൻ നിയമിതനാകുകയും ചെയ്തു.

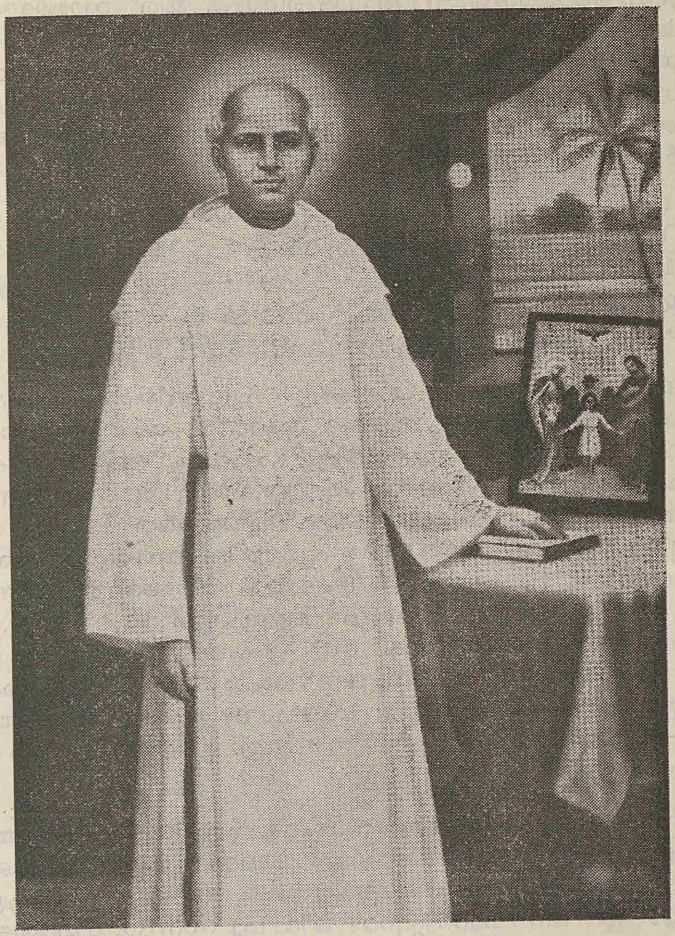
ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണു് മാന്നാനത്തെ സന്ന്യാസ പ്രസ്ഥാനം രൂപം പ്രാപിച്ചു വന്നതു്. കടുത്ത പരീക്ഷണങ്ങൾക്കുശേഷം മാന്നാനം കുന്നിൽ ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള അനുവാദം സഭാസ്ഥാപകർക്കു ലഭിച്ചു. ആശ്രമം പണിയുന്നതിനാവശ്യമായ തടി അന്വേഷിച്ചു് വന്ദ്യനായ ചാവറയച്ചനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തത സഹചാരിയായ കണിയാന്തറയാക്കോബും വാഴക്കുളത്തു വന്നിട്ടുണ്ടു്. തടിമാത്രമല്ല, ധാരാളം പണവും ആരക്കുഴ ഇടവകക്കാർ അവർക്കു നല്കി. അക്കാലത്തു്, കൊവേന്തക്കാരായ വൈദികർ, നാഗപ്പുഴയിലും, മൈലക്കൊമ്പിലും, ആരക്കുഴയിലും, കോതമംഗലത്തും പൊതു ധ്യാനം നടത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്.

കേരളത്തിൽ ഉടനീളം, ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ തീ പാളിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നിരുന്ന ഈ സന്ന്യാസ വൈദികർ, തങ്ങൾ ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം പുതിയ ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ അനുയോജ്യമായ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുവയ്ക്കുക ഒരു പതിവാക്കിയിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കയിൽ 1859 മകരം ഇരുപതാം തീയതി ഞായറാഴ്ച സന്ധ്യയോടെ കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ കുര്യച്ചനും, കാനാട്ട് ചാക്കോച്ചനും, മടത്തുഞ്ചാലി മത്തായി അച്ചനും വാഴക്കുളത്തു കുരിശുപള്ളി മുറ്റത്തു വന്നു. അവർ ആരക്കുഴയിൽ ധ്യാനിപ്പിക്കുവാൻ പോവുകയായിരുന്നു. ബ. നമ്പ്യാപറമ്പിലച്ചൻ ഈ സന്ന്യസിമാരെ സ്വീകരിച്ചു സൽക്കരിച്ചു.(1)

എന്നാൽ, ബ. യാക്കോബച്ചൻ അകത്തു കയറാതെ പ്രകൃതിഭംഗി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തുതന്നെ നിന്നു. ഇതു കണ്ട കുര്യച്ചൻ ''എന്താണിത്ര നോക്കുന്നത് അകത്തേയ്ക്കു വന്നാലും'' എന്നു പറഞ്ഞു. ''ഈ ചെറിയ കുന്ന് ഒരാശ്രമം വയ്ക്കാൻ പറ്റിയതാണെന്നു തോന്നിയതിനാൽ നോക്കിനിന്നുപോയതാ'', ചാക്കോച്ചന്റെ മറുപടി. നമ്പ്യാപറമ്പിൽ ബ. മത്തായി അച്ചൻ പിറേറ ദിവസം രാവിലെ ബ. ചാക്കോച്ചനെ സമീപിച്ച് ''ഇവിടെ ഒരാശ്രമം പണിയുന്നതു വളരെ സന്തോഷമാണെന്നും, ഈ പള്ളിയും, മുറിയും, പറമ്പും, വേണ്ടിവന്നാൽ മറ്റു സഹായങ്ങളും കൊടുക്കാമെന്നും ഉറപ്പു നല്കി.''(2) ബ. മത്തായി അച്ചൻ ഇക്കാര്യം ചാക്കോച്ചനിലൂടെ മർസലീനോസ് മിഷനറിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യം മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അറിയിച്ചു. ''വിസീത്തയ്ക്കു വരുമ്പോഴേക്കും സ്ഥലം കണ്ടിട്ട് നിശ്ചയിക്കാ''മെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. മൈലക്കൊമ്പിൽ വിസീത്ത നടത്തി ആരക്കുഴയ്ക്കു പോകുന്ന വഴി മെത്രാപ്പോലീത്ത വാഴക്കുളം കുരിശുപള്ളിയിൽ വന്ന് ഒരു ദിവസം താമസിച്ചു. ആരക്കുഴയിൽ എത്തിയ അദ്ദേഹം ആശ്രമം പണിയാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി നമ്പ്യാപറമ്പിലച്ചനെ അറിയിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി താൽക്കാലിക ക്രമീകരണങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്തു.(3) സഭാ ജനറാളായിരുന്ന ചാവറയച്ചന്റെ ഒരു ചിരകാലാഭീഷ്ടം ദൈവം നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീർന്നു. മാന്നാനം ആശ്രമാംഗങ്ങളും ചാവറയച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈ പുതിയ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ട എല്ലാ ഒത്താശകളും നൽകി അതിനെ മാന്നാനത്തിന്റെ ഒരു ശരിപ്പകർപ്പാ

(1) വാഴക്കുളം നാളാഗമം Vol. I p. 19
(2) വാ. നാ. Vol. I p. 20
(3) വാ. നാ. Vol. I p. 21

ആയിരങ്ങൾക്ക് ആവേശവും അഭിമാനവും പകർന്ന
കേരള സഭാനേതാവ് – വലിയ പ്രിയോരച്ചൻ.
ഈ നെയ്വിളക്കിൽ നിന്നതന്നെയാണ്
കുഞ്ഞയ്പ്പു ശെമ്മാശനും കുര്യാക്കോസച്ചനും
വെളിച്ചം പകർന്നെടുത്തത്.

ക്കി മാറ്റി. ചാവറയച്ചന്റെ മനസ്സിൽ തിങ്ങി വിങ്ങി നിന്ന കമ്മെല ചൈതന്യം ചിറപൊട്ടിയൊഴുകിയതു് വാഴക്കുളത്തെ കമ്മെലാശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിലൂടെയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരതിശയോക്തിയല്ലതന്നെ. തത്ഫലമായി, ഈ നാട്ടിലെ ദൈവ ജനത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം പൂവണിയുകയും സന്ന്യാസ ജീവിതത്തിനായുള്ള അഭിനിവേശം സംജാതമാകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ഗണപതിക്കുന്നു് കമ്മെല മലയായി മാറി. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കുരിശുപള്ളിയും മുറിയും 1859 മിഥുനം 12–ാം തീയതി ശനിയാഴ്ച കൊവേന്തക്കാരുടെ ഒരാശ്രമമായിത്തീർന്നു. ആശ്രമാധിപൻ കാനാട്ടച്ചന്റെ കീഴിൽ ഇടവകകാര്യങ്ങളുംകൂടി 1885 മീനം വരെ നടത്തിപ്പോന്നു.

മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികളെ എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അവർക്കെല്ലാവർക്കും ആത്മീയ സഹായം നൽകുവാനും അദമ്യമായി ആഗ്രഹിച്ച ചാവറപിതാവു്, കേരളത്തിലെ മാന്നാനം കുന്നിൽ പടുത്തുയർത്തിയ സഭാപ്രസ്ഥാനത്തെ ക്രമേണ വടക്കു തൃശ്ശൂരുള്ള എൽത്തുരുത്തിലേക്കു് വ്യാപിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, അതിന്റെ പൂർത്തീകരണമായി ഇവയുടെ രണ്ടിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ കിഴക്കുമാറി വാഴക്കുളത്തു് മൂന്നാമത്തെ ഒരാശ്രമവും വേണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അങ്ങനെ കേരളത്തെ മുഴുവനും സി. എം. ഐ. സഭയുടെ പ്രേഷിത വലയത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണം നടത്തുന്നതിനു് ഈ ആശ്രമ സ്ഥാപനം ഉപകരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചു. ഇതിനാലത്രെ ഇതൊരു ചരിത്ര സംഭവമെന്നു് മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതു്.

വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിന്റെ ഈ എളിയ ആരംഭത്തിൽ നിന്നുമാണു് വാഴക്കുളത്തിന്റെയും ചുറ്റുപാടുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെയും അദ്ഭുത പൂർവ്വമായ വളർച്ചയുടെ ആരംഭം. ഈ ആശ്രമത്തെയും ഇതിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റി ജീവിച്ച സന്ന്യാസികളുടെയും ഇവിടത്തെ സെമിനാരിയുടെയും, ഹൈസ്കൂളിന്റെയും വളർച്ചയിലാണു് വാഴക്കുളത്തിന്റെ സർവതോമുഖമായ പുരോഗതി അടിസ്ഥാനമിട്ടിരിക്കുന്നതു്. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ കേളീരംഗമായിരുന്ന ഗണപതിക്കുന്നു് ഇന്നു് ജനനിബിഡമായ ഒരു മലർക്കാവായി മാറി. അടുത്തുള്ള കുന്നുകളിലെ ഇടവകപ്പള്ളി, മഠം, ബാലമന്ദിരം ഇവയെല്ലാം ഈ ആശ്രമത്തിന്റെ ചുവട് പിടിച്ചു വളർന്നതാണു്. അതുപോലെതന്നെ, ജലമാർഗ്ഗഗതാഗതത്തെ കരമാർഗ്ഗമാക്കി മൂവാറ്റുപുഴ – തൊടുപുഴ റോഡിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു് നേതൃത്വം നൽകിയതും വാഴക്കുളം കൊവേന്ത

യാണു്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഡപ്യൂട്ടിയായിരുന്ന ആശ്രമ വികാരിയാണു് തോട്ടക്കര, പെരിങ്ങഴ മുതലായ പള്ളികളുടെ സ്ഥാപനത്തിനു് നേതൃത്വം നൽകിയതു്. അങ്ങനെ ഗ്രാമീണ സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞുനിന്ന വാഴക്കുളം ഇന്നു് നവയൗവ്വനയുക്ത യായ ഒരു നഗരമായി വേഷമണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ വ്യതിയാനത്തിനു് കാരണക്കാരായ സന്ന്യാസ വരേണ്യ രിൽ ഏറ്റവും ഉന്നത സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നതു് ബ. കാനാട്ടു് യാക്കോബച്ചനാണു്. തത്തുല്ല്യനായ മറെറാരു യുഗ പ്രഭാവനാ ണു് മഞ്ഞേരിൽ ബഹു. യൗസേഫു് അന്തോനിയച്ചൻ. പുണ്യ ചരിതനും, കർമ്മോത്സുകനും, കാര്യപ്രാപ്തനും, പ്രാർത്ഥനയു ടെ മനുഷ്യനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതവും ചെയ്തി കളുമാണു് ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

അദ്ധ്യായം 2

ഒരു സന്ന്യാസ വൈദികൻ ജനിക്കുന്നു

പുരാതനമായ പലേ ക്രൈസ്തവ തറവാട്ടകത്തും വിരിഞ്ഞു വികസിച്ച ഒരു ശാദ്വലഭൂമിയായിരുന്നു, വാഴക്കുളവും പരിസരവുമെന്നു് നാം കണ്ടുവല്ലോ. അവയിലൊന്നായ മഞ്ഞേരിത്തറവാട്ടു് ആളിലും അത്ഥത്തിലും ഒട്ടും പിറകിലല്ലായിരുന്നു. ഈ കുടുംബത്തിലും ഇതിനോടു് ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റപ്പള്ളി, കൊച്ചുമുട്ടം, എടാട്ടേൽ, കിണറുകരത്തടം മുതലായ കുടുംബങ്ങളിലും ധാരാളം വൈദികർ മൊട്ടിട്ടു വളരുകയും വിരിഞ്ഞു പ്രൊഫുല്ലമാകയും, ഫലസംദായക ജീവിതം സഭയ്ക്കും നാട്ടുകാർക്കും കാഴ്ചവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. വളരെയധികം വൈദികരെ വാർത്തെടുക്കുവാനും സന്ന്യാസിനികളെ ശിരോവസ്ത്രമണിയിക്കാനും സാധിച്ചിട്ടുള്ള വാഴക്കുളവും പരിസരപ്രദേശങ്ങളും ഇന്നത്തേപ്പോലെ അന്നും ക്രൈസ്തവരുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്നു.

മഞ്ഞേരിത്തറവാടിന്റെ ഉത്ഭവം കല്ലട നിന്നും (കൊല്ലം) കാരക്കുന്നത്തു് കുടിയേറിപ്പാർത്തവരിൽ നിന്നാണത്രേ. കല്ലട

നിന്നു് കാരക്കുന്നത്തേയ്ക്കു് കുടിയേറിയവരിൽ പിൽക്കാലത്തു് ഒരു മുത്തപ്പൻ കാവനയ്ക്കും, മറ്റൊരാറം തോട്ടക്കര നെടുംപുറത്തും താമസമുറപ്പിച്ചു. കാവനയിൽ താമസമുറപ്പിച്ചിരുന്ന ഐപ്പു മുത്തപ്പനിൽ നിന്നാണു് ഇവിടെ മഞ്ചേരി കുടുംബത്തിന്റെ ആരംഭം. മഞ്ചേരി കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചു് ചരിത്രകാരനായ വി. സി. ജോർജു് ഒരു സൂചന നൽകുന്നുണ്ടു്: ''കുറവിലങ്ങാട്ടെ നാലില്ലക്കാരോടു് അടുത്തുതന്നെ പ്രാമാണ്യവും പ്രഖ്യാതിയുമുള്ളവരായിരുന്ന കടപ്പൂർ അഞ്ചുവീട്ടുകാർ. കടപ്പൂർ എന്ന സ്ഥല നാമം പല ശതാബ്ദങ്ങളായി അഞ്ചു വീട്ടുകാരോടു് ദൃഢബന്ധം പുലർത്തിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ അഞ്ചു വീട്ടുകാരുടെ അധിവാസസ്ഥാനം കടപ്പൂർ മാത്രമായിരുന്നില്ല. കടപ്പൂരിലും, വയലാ, കാളിക്കാവു്, ഇലയ്ക്കാടു് മുതലായ അയൽകരകളിലും കുറവിലങ്ങാട്ടിലും അഞ്ചുവീട്ടുകാരിൽപ്പെട്ട പലരും അധിവാസമുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടെ അവരുടെ സന്തതികളും ഇന്നും അധിവസിക്കുന്നുമുണ്ടു്.''

''വലിയവീടു്, കത്തേടം, പുതുശ്ശേരി, ചെമ്പംകുളം, മഞ്ചേരി എന്നിവയത്രേ കടപ്പൂരിലെ പുരാതന അഞ്ചു വീട്ടുകാർ.''

''മാർത്തോമാശ്ലീഹായിൽ നിന്നും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച നാലില്ലക്കാരുടെ സന്തതികളും കാളിക്കാവിൽ താമസിച്ചതിനെ തുടർന്നു് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച അക്കൈസ്തവ കുടുംബങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളും കടപ്പൂർ അഞ്ചുവീടർ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളി നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴും നാലില്ലക്കാരുടെയും അഞ്ചുവീടരുടെയും സന്തതികളും ഇലയ്ക്കാട്ടുകരയിലും അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലും താമസമാരംഭിച്ചു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം കാളിക്കാവിലും കടപ്പൂരിലും അവശേഷിച്ചിരുന്നതാണും.''(4a)

''ഈ അഞ്ചുവീടരുടെ വിവിധ ശാഖകളിൽ ജാതരായ ഒട്ടധികം വൈദികർ കേരളത്തിൽ പല ശാഖകളിലൂടെ സഭയേയും സമുദായത്തെയും സേവിച്ചു് ഐഹിക ജീവിതം മാതൃകാപരവും പ്രശംസാർഹവുമായി നയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.''(4b)

''ജീവിതസൗകര്യം, കുടുംബകലഹം ഇത്യാദികാരണങ്ങളാൽ കുറവിലങ്ങാട്ടും പരിസരങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന പുരാതന നാലില്ലങ്ങളിലേയും കടപ്പൂർ അഞ്ചു വീട്ടുകളിലേ

(4a) V. C. ജോർജു് – കുറവിലങ്ങാടു് മത്തമറിയം പള്ളിയും കേരള നസ്രാണികളും – p. 68

(4b) V. C. ജോർജു് – Ibid. P. 362

യും അംഗങ്ങളും ജന്മസ്ഥലം ഉപേക്ഷിച്ചു് ദൂരദേശങ്ങളിൽ തലമുറകളിലൂടെ അധിവാസം ഉറപ്പിച്ചതും അവരുടെ വംശജരിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം ആ ദേശങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നതും സുജ്ഞാതമാണല്ലോ.''(4c)

1653 – ൽ കൂനങ്കുരിശു സത്യത്തെ തുടർന്നു് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പിളർപ്പുണ്ടാവുകയും പഴയകൂറും പുതിയകൂറും എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിയുകയും ചെയ്തതു് ഒരു ചരിത്ര സംഭവമാണു്. ഈ തിരിവിനു മുൻപു് പ്രസ്തുത ദേശാന്തര ഗമനങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം നടന്നെങ്കിലും, ദേശാന്തരഗാമികളുടെ വംശജരിൽ ഭൂരിഭാഗവും പൂർവ്വിക പഴയകൂർ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നു് വിയോജിച്ചു കഴിയുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.(4d) ഇതേക്കുറിച്ചു് അഴകത്തു ചെറിയാൻ താഴെ പറയുംവിധം രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു: ''പതിനേഴു നൂറാണ്ടുകാലത്തോളം ഏകതൊഴത്തിൽ ഏക ഇടയന്റെ കീഴിൽ ഏകയോഗക്ഷേമമായി കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്ന ഇവിടത്തെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നതയുടെ വിഷബീജം വിതച്ചതു് പോർട്ടുഗീസു മിഷനറിമാരിൽ ചിലരായിരുന്നുവെന്ന പരമാർത്ഥം സങ്കടത്തോടും കണ്ണുനീരോടും കൂടിയല്ലാതെ സ്മരിക്കാൻ പ്രയാസം. ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽനിന്നും വിമുക്തിനേടാൻ പരിശ്രമിച്ച സുറിയാനിക്കാർ ''ചട്ടിയിൽനിന്നു് അടുപ്പിലേയ്ക്കു്'' എന്ന ഘട്ടത്തിലായി ...''(5) ഇങ്ങനെ അവർ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞെങ്കിലും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഒരേ പള്ളിയിൽത്തന്നെയാണു പോയിരുന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ കത്തോലിക്കർ അവരുടേതായി പുതിയ പള്ളികളും സ്ഥാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

വാഴക്കുളത്തുള്ള മഞ്ചേരി കുടുംബത്തിലെ അയ്പ്പിന്റെ മകൻ വക്കിയുടേയും ഭാര്യ ഏലീശ്വായുടേയും ദാമ്പത്യ വല്ലരിയിൽ ആറു സുഗന്ധസുമങ്ങൾ മൊട്ടിട്ടുവിരിഞ്ഞു. അമ്മയായ ഏലീശ്വാ മരുത്തോൻമലയിൽ മറ്റപ്പള്ളി (ഇപ്പോഴത്തെ കുറുപ്പുമഠം) കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു. ഈ ദമ്പതികളുടെ ഈശ്വരഭക്തിയും അതിഥിസൽക്കാരപ്രിയവും, പള്ളിയോടും പട്ടക്കാരോടും വളരെയധികം സ്നേഹാ

(4c) V. C. ജോർജ് – Ibid. P. 436

(4d) V. C. ജോർജ് Ibid. P. 436

(5) അഴകത്തു ചെറിയാൻ – പകലോമറ്റം മക്കാലയിൽ കുടുംബചരിത്രം

ദരവു പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നവരുമായിരുന്നു. അതിനാൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികരും മെത്രാന്മാരും താഴത്തുള്ള വഴിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെ മഞ്ഞേരി വക്കിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നും ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യം തലമുറകളിലൂടെ വിരിഞ്ഞു വികസ്വരമാകയും അതു് ധാരാളം ദൈവവിളികൾ മഞ്ഞേരിത്തറവാട്ടിലും അതിന്റെ ശാഖകളിലും സംലബ്ധമാകാൻ കാരണമാകയും ചെയ്തു.

വർക്കിയുടെയും ഏലീശ്വായുടെയും ആദ്യസന്താനമായ മറിയത്തെ ആരക്കുഴ ഇടവകയിലുള്ള കിഴക്കേമാതേക്കൽ യാക്കോബിനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. മറിയത്തിന്റെ ഇളയവരായ യൗസേപ്പ്, ഇട്ടിയവരാ, വർക്കി എന്നിവരും വിവാഹിതരായി. ഏറ്റം ഇളയവരായ കുഞ്ഞയ്പ്പും കുറിയാക്കോസും സന്ന്യാസജീവിതവും വരിച്ചു.

ബ. കാനാട്ട് യാക്കോബ് മറിയമച്ചൻ
കുഞ്ഞയ്പ്പിന്റെയും കുര്യാക്കോസിന്റെയും വത്സല ഗുരുഭൂതൻ

1843–ൽ ജനിച്ച കുഞ്ഞയ്പ്പ് 1859 നവംബറിൽ സന്ന്യാസാർത്ഥിയായി വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു പതിനാറു വയസ്സായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യത്തെക്കുറിച്ചോ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചോ നമുക്ക് വലിയ അറിവൊന്നുമില്ല. സാമാന്യം അന്നു നടപ്പായിരുന്നതുപോലെ എഴുത്താശാനിൽനിന്നും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. കാനാട്ടച്ചന്റെ ദിവ്യബലിയിൽ സഹായിച്ചിരുന്നതിനാൽ കാനാട്ടച്ചനു് കുഞ്ഞയ്പ്പിനെക്കുറിച്ച് ഏതാണ്ടൊരു ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. വൈദിക പഠനത്തിനും സന്ന്യാസപരിശീലനത്തിനും വേണ്ട ബുദ്ധിവൈഭവം കുഞ്ഞയ്പ്പിൽ കണ്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ കാനാട്ടച്ചൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചതു്. അങ്ങനെ വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സഭയിൽ ചേർക്കപ്പെട്ട നാലു കുട്ടികളുടെ കൂടെ മഞ്ചേരി കുഞ്ഞയ്പ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. (6)

ഇവരുടെ പഠനത്തിനു് ആവശ്യമുള്ള സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചാവറയച്ചൻതന്നെ മാന്നാനത്തുനിന്നും വാഴക്കുളത്തിനു കൊടുത്തയച്ചിരുന്നതായി ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. പ്രിയമുള്ള ഈ പിതാവു് നാലു ക്രാസുകളിലായി സുറിയാനി അക്ഷരങ്ങൾ സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ എഴുതിയാണു് അയച്ചതു്.(7)

ഇതിനിടയ്ക്കാണു് വാഴക്കുളം കുരിശുപള്ളിയും മുറിയും പൊളിച്ചു് വലിയ ആശ്രമം പണിയാൻ അഭിവന്ദ്യ ബർണ്ണർദിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അനുവദിച്ചതു്. 1860 ജൂലൈ 16–ാം തീയതി ആശ്രമത്തിനു കല്ലിടണമെന്നും കമ്മെലമാതാവിന്റെ തിരുന്നാൾ ആഘോഷപൂർവ്വം കൊണ്ടാടണമെന്നും അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി അഭിലഷിച്ചു. ആശ്രമ വികാരി ബ. കാനാട്ടച്ചൻതന്നെ ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തി. കർമ്മങ്ങൾ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ആകസ്മികമായി ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. മഴ വീഴുമെന്നു് തീർച്ചയായി. ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ മുടങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കാൻ ജനങ്ങൾ മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു. പഴയ കർമ്മലമലയിൽ ഏലിയാസ് പ്രവാചകൻ മഴയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ മഴ നൽകിയ ദൈവം പുതിയ

---

(6) കർമ്മല നാളാഗമം പുസ്തകം I p. 12
(7) Ibid p. 17

കമ്മെലയിൽ മഴ മാറിപ്പോകാൻ പ്രാർത്ഥിച്ച തന്റെ ജനത്തിന്റെയും പ്രാർത്ഥന ദയാപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. മഴ മാറി; എല്ലാം ശുഭമായി പരിണമിച്ചു. കമ്മെലമാതാവിന്റെ കേന്ദ്രവും സി.എം.ഐ. ക്കാരുടെ ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളുമായ നാട്ടുകാരുടെ സഹായത്താൽ പണി അതിശീഘ്രം പുരോഗമിച്ചു.

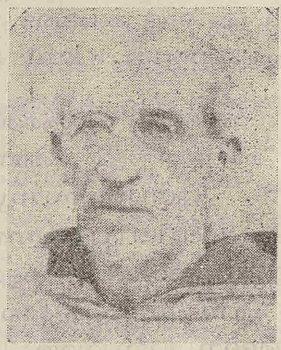
വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്ന നാലു യോഗാർത്ഥികളും 11 മാസത്തോളം കാനാട്ടച്ചന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു വന്നു. എന്നാൽ സന്ന്യാസാർത്ഥികളെ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിൽ മെച്ചം ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെയെന്നും അതു് കുന്നമ്മാവിലായിരിക്കട്ടെ എന്നും ബഞ്ചർദീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കല്പനയായി. അങ്ങനെ മാന്നാനത്തും വാഴക്കുളത്തും ഉണ്ടായിരുന്നവരെ കുന്നമ്മാവിലേയ്ക്കു മാറ്റി.(8) തത്ഫലമായി 1860 ഒക്ടോബർ 5-ന കുഞ്ഞയ്പ്പും കൂട്ടരും കുന്നമ്മാവിൽ വന്നുചേർന്നു. കുന്നമ്മാവിൽ വന്നതിനുശേഷം കുഞ്ഞയ്പ്പ് യൗസേപ്പ് അന്തോനിയെന്ന പേരിലാണു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അവിടെ ഏതാണ്ടു് അഞ്ചു വർഷത്തോളം വൈദിക പഠനവും സന്ന്യാസ പരിശീലനവും നേടി. അവർക്കു പരിശീലനം നൽകിയവരിൽ പ്രധാനി കമ്മെലീത്തനായ പീലിപ്പോസ് മൂപ്പച്ചനായിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് അഞ്ചു വർഷത്തെ ദമവും തപവും പ്രണിധാനവും ഔസേപ്പ് അന്തോനി ശമ്മാശനെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ നിരഗ്ഗള സുന്ദരമായ ആത്മാനുഭൂതിയുടെ സാനുപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് വഴികാട്ടി വിടുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ വൈദിക – സന്ന്യാസ പരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചു് പാറപ്പുറമച്ചൻ തന്റെ ഡയറിയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അന്നത്തെ ആളുകൾക്കു് ബാഹ്യമായ തപസ്സിലും പ്രായശ്ചിത്തത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലുമൊക്കെയായിരുന്നു കൂടുതൽ താത്പര്യം. എന്നാൽ മൗനം, ഏകാന്തത, ആശാനിഗ്രഹം എന്നീ ആന്തരിക തപോരീതികളും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും ഇഷ്ടമില്ലാത്തവയുമായിരുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചു് ചെറുപ്പക്കാർക്കു്. എന്നാൽ പീലിപ്പോസ് മൂപ്പച്ചന്റെ പരിശ്രമഫലമായി ഇക്കാര്യങ്ങളിലും യോഗാർത്ഥികളും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുവന്നു.(9)

---

(8) പാറപ്പുറം വർക്കിച്ചന്റെ ഡയറി. p. 521

(9) പാറപ്പുറം ഡയറി. 242

പീലിപ്പോസ് മൂപ്പച്ചനോടൊപ്പം ലയോപ്പോൾദ് മൂപ്പച്ചനും ഇവർക്കു സന്ന്യാസ ശിക്ഷണം നല്കിയിരുന്നു. 1860–ൽ വെറും 5–ാം പട്ടക്കാരനായശേഷം നാട്ടിൽവന്ന ലയോപ്പോൾദ് ഇവിടെ പട്ടമേറ്റശേഷം കുനമ്മാവിലെ നവസന്ന്യാസികളുടെ ഗുരുവായി നിയമിതനായി.(10) അദ്ദേഹം പണ്ഡിതനും പരിചയസമ്പന്നനും കർമ്മല ചൈതന്യത്തിന്റെ നിദർശനപത്രികയുമായിരുന്നു. തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു് അനുയോജ്യരാകത്തക്കവിധം അദ്ദേഹം അവരെ ലത്തീൻ ഭാഷയും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.(11)

ബ. ലയോപ്പോൾദ് മൂപ്പച്ചൻ പകരമതിയായ ആദ്ധ്യാത്മിക ഗുരു

ഏതാണ്ടു് അഞ്ചു വർഷത്തോളം പഠനവും പരിശീലനവും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സെമിനാരിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരുതരം പനി പകർച്ചവ്യാധിപോലെ പടർന്നു പിടിച്ചു. അതേ തുടർന്നു്, അടുത്തടുത്തു്, മൂന്നുപേർ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ ഒരാൾ മഞ്ഞേരി യൗസേഫ് അന്തോണി ശമ്മാശനായിരുന്നു. ബർണ്ണാർഡച്ചൻ അവരുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "..... 1864–ാമാണ്ടിൽ മാർച്ചു് 2 നു് ആരക്കുഴ ഇടവക മഞ്ഞേരി യൗസേപ്പു് അന്തോനി ശെമ്മാശൻ കുനമ്മാവുകൽവച്ചു മരിച്ചു. ഇവർ എല്ലാവരും സഭയിൽ ചേർന്നു് ആരംഭകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനശ്രേഷ്ഠക്കാന്തിയിൽ നിലനിന്നവരും ശേഷം സഹോദരന്മാർക്കു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമായി ജീവിച്ചവരുമാണു്"(12) അങ്ങനെ വിരിയാൻ കൊതിച്ച ആ പൂമൊട്ടു് മുകുളമായിരിക്കയിൽ തന്നെ അടർന്നുപോയി. ഇതു് എല്ലാവരേയും ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി.

ശമ്മാശനായിരിക്കെ മരണമടഞ്ഞ യൗസേപ്പു് അന്തോനി (കുഞ്ഞയ്പ്പ്)

(10) ബണ്ണാർഡ് ക നി. മു. സ. ചരിത്രം p. 112
(11) പാറപ്പുറം p. 660
(12) ബർണ്ണാർഡച്ചൻ Ibid p. 68

1849 ഏപ്രിൽ 6 നു് ഭ്രജാതനായ കുരിയാക്കോസു്, ജ്യേഷ്ഠനായ കുഞ്ഞയ്പ്പു് സഭയിൽ ചേർന്നു, രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞാണു്, സന്ന്യാസത്തിനായി ദാഹിച്ചു് വാഴക്കുളം സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. എന്നാൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആകസ്മിക മരണം അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ ആട്ടിഉലച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചു പിടിച്ചുനിന്നു. തന്റെ അമ്മയായ കന്മ്പെലനാഥയുടെ കാപ്പയിൻ കീഴു് താൻ സംതൃപ്തനാണെന്നുള്ള മനോവിശ്വാസത്തിന്റെ ശാശ്വതസ്മരണ നിലനിറുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കുര്യാക്കോസു് സന്ന്യാസനാമം സ്വീകരിച്ചപ്പോഴും അന്തോണിയെന്നപേരുകൂടി സ്വീകരിച്ചു. സഹോദരനു് ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ നല്കിയ യൗസേപ്പു് അഥവാ ഐപ്പു് എന്ന പേർകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അങ്ങനെ കുരിയാക്കോസു് പിന്നീടു് കുരിയാക്കോസു് അന്തോനിയച്ചനായും യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനായും അറിയപ്പെട്ടുപോന്നു.

കുരിയാക്കോസു് സന്ന്യാസ ശിക്ഷണം നേടിയതു് ലയോപ്പോൾഡു് മിഷനറിയിൽ നിന്നായിരുന്നു. 1864 മുതൽ വന്ദ്യനായ ചാവറയച്ചൻ തന്റെ സ്ഥിരതാമസം മാന്നാനത്തുനിന്നും കൂനമ്മാവിലേയ്ക്കു മാറ്റി. അദ്ദേഹവും നവസന്ന്യാസികൾക്കു് പരിശീലനം നൽകിയിരുന്നു. ചാവറയച്ചന്റെ ആഗമനം കൂനമ്മാവിലെ നവസന്ന്യാസികൾക്കും നാട്ടുകാർക്കും സുകൃത ജീവിതത്തിനു് ഉത്തേജനവും മാതൃകയുമായിത്തീർന്നു. ജീവിക്കുമ്പോൾതന്നെ വിശുദ്ധനെന്നു് ജനസമ്മതനായിത്തീർന്ന സഭാപിതാവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ശിക്ഷണത്തിലും സഹവാസത്തിലും വളരുവാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം ലഭിച്ച ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളിൽ ഒരുവനായിരുന്ന യൗസേപ്പു് അന്തോണി ശമ്മാശൻ. ചാവറയച്ചന്റെ സംരക്ഷണത്തിലുള്ള ആ വളർച്ച നവസന്ന്യാസികൾക്കു് അമാനുഷികമായ ഒരു അനുഭൂതിതന്നെ പ്രദാനം ചെയ്തു.

1863 മുതൽ 1872 വരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ന്യാസ വൈദിക പരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചു് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു രേഖയും നമ്മുടെ പക്കലില്ലതന്നെ. പുണ്യശ്ലോകനായ ലയോപ്പോൾഡു മൂപ്പച്ചന്റെയും വിശുദ്ധാത്മാവായ ചാവറയച്ചന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ലഭിച്ച പരിശീലനം മികച്ചതായിരുന്നുവെന്ന മാത്രമേ പറയാൻ സാധിക്കൂ. സഭയുടെ ആദ്യപിതാക്കന്മാരുമായുള്ള സമ്പർക്കവും സഭയുടെ ആദ്യ ചൈതന്യവും മുൻപറഞ്ഞ പണ്ഡിതരും വിശുദ്ധരുമായ അദ്ധ്യാപകരിൽനിന്നു ലഭിച്ച ശിക്ഷണവും എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ കുര്യാക്കോസിനു് അസാധാരണമായ ഒരു ശിക്ഷണമാണു് ലഭിച്ചിരുന്നതെന്നു് നമുക്കു് അനുമാനി

ക്കാം. ഏതായാലും 1867 മുതൽ പടിപടിയായി വൈദിക പദവിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഉയർത്തപ്പെട്ടതായി 1889 – ൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു രേഖയിൽ കാണുന്നു. അതു് ഇപ്രകാരമത്രേ :

1867 മിഥുനം 24 ആസ്ഥാപ്പാട്ട പട്ടം
1870 ധനു 4 5–ാം പട്ടം
1871 മിഥുനം 3 6–ാം പട്ടം
1872 കർക്കടകം 25 കൂർബ്ബാന പട്ടം

കുര്യാക്കോസ് ശമ്മാശനു് ആറാം പട്ടം കിട്ടുന്നതിനു് കൃത്യം ആറുമാസം മുൻപ് കേരള കത്തോലീത്താ സഭയുടെ സ്ഥാപകരിൽ ഒരുവനും ഒന്നാമത്തെ പൊതു പ്രിയോരും, വരാപ്പുഴ അതിരൂപതയുടെ വികാരി ജനറാളുമായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ 1871 മകരം മൂന്നാം തീയതി നിത്യസമ്മാനത്തിനു വിളിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ആ ഭാരതദീപം പൊലിഞ്ഞു. മലങ്കരസഭയുടെ ആ വീരപുരുഷൻ എല്ലാവരെയും കണ്ണീരിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ഈ ലോകത്തോടു വിട പറഞ്ഞു. ചാവറയച്ചന്റെ 7 വർഷത്തോളംനീണ്ട ക്ലനമ്മാവു ജീവിതത്തിനും വിശുദ്ധനു ചേർന്ന മരണത്തിനും ആഘോഷമായ സംസ്കാരാദികർമ്മങ്ങൾക്കും ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്ന കുര്യാക്കോസ്. അദ്ദേഹം 1917 വരെയുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് തന്റെ ഡയറിയിൽ സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ എഴുതി സുറിയാനി ഭാഷയിൽ ഒപ്പിട്ട രേഖയിൽ ചാവറയച്ചനെക്കുറിച്ചു് ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കാണുന്നു: ''ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയ എന്ന അച്ചൻ മാന്നാനത്തെ ഒന്നാമത്തെ കൊവേന്ത ആയിട്ടു സ്ഥാപിച്ചു. 1855 –ാം കാലം ധനുവു എട്ടാം തീയതി അവിടെ പ്രിയോരായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം മാന്നാനം മുതലായ കൊവേന്തകളുടെ പൊതു പ്രിയോർ ജനറാളായിരിക്കയിൽ 1871 മകരം 3 –നു് ക്ലനമ്മാവു കൊവേന്തയിൽ വച്ചു മരിച്ചു. അടക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് ആ കൊവേന്ത സുറിയാനിക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു മാറപ്പെട്ടപ്പോഴും ഈ അച്ചന്റെ തലയോടും അസ്ഥികളും അവിടെനിന്നും എടുത്തു മാന്നാനത്തു കൊണ്ടുവന്നു ഘോഷമായി അടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം മഹാപുണ്യപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു''. (13)

1872 കർക്കടകം 25 –നു് കൂർബ്ബാന പട്ടം സ്വീകരിച്ച കുര്യാക്കോസച്ചൻ (കുരിയാക്കോസ് യൗസേപ്പു് അന്തോനിപ്പട്ടക്കാരനെന്നു് മലയാളത്തിലും വി. യൗസേപ്പിനേറയും അന്തോനീസിനേറയും കുര്യാക്കോസ് എന്നു് സുറിയാനിയിലും

(13) കൈയ്യെഴുത്തുപ്രതി p. 2-3

തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹം എഴുതിക്കാണുന്നു.(14) കുനമ്മാവിലുള്ള വി. ഫിലോമിനയുടെ ദേവാലയത്തിൽ ആദ്യകുർബ്ബാന ചൊല്ലി.(15) ആദ്യകുർബ്ബാനസ്വീകരണശേഷം കുര്യാക്കോസച്ചൻ വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കാണു് സ്ഥലം മാറ്റം ലഭിച്ചതു്. തുടർന്നു് പ്രഗത്ഭനായ ബ. കാനാട്ടു് യാക്കോബു് മറിയം അച്ചന്റെ കീഴിൽ (അദ്ദേഹം വാഴക്കുളം കൊവേന്തയുടെ വികാരിയായിരുന്നു) കൊച്ചച്ചനു് പ്രായോഗിക പരിശീലനം ലഭിച്ചു.

ചുറുചുറുക്കുള്ള ആ യുവവൈദികൻ നാനാജാതി മതസ്ഥരുടെയും സ്നേഹത്തിനു പാത്രമായി. കർമ്മോത്സുകനായ കാനാട്ടച്ചന്റെ സാമീപ്യവും സ്നേഹവാത്സല്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിച്ചു. വാചാലനായ അദ്ദേഹം പ്രസംഗകലയിൽ അതിനിപുണനാകാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു. കാന്തിദോസു് പാതിരി, കട്ടക്കയത്തു് വലിയ ചാണ്ടിച്ചൻ, തളിയത്തു വക്കിച്ചൻ, മർസലീനോസച്ചൻ, മുഞ്ഞേലി തോമാച്ചൻ, കൊച്ചുമുട്ടത്തു് ഡൊമിനിക്കോസു് ത്രേസ്യാ അച്ചൻ എന്നീ സുപ്രസിദ്ധ ധ്യാനഗുരുക്കൻമാരുടെ സന്തത സഹചാരിയും ശിഷ്യനുമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ധ്യാനപ്രസംഗകലയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടി. ജനസേവനത്തിന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിലേക്കു് ഇറങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടു് ആ കർമ്മയോഗി ബഹുജനസമ്പർക്കത്തിലൂടെ ജനങ്ങളെ യേശുവിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കാൻ തീവ്രയത്നം ചെയ്തു. ദൈവജനത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികോന്നമനത്തിനായി ശ്രേഷ്കാന്തിയോടെ കൂദാശാപരികർമ്മം ചെയ്യുന്നതിലും സാധുക്കളെ സഹായിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ബദ്ധപരികരനായിരുന്നു.

ഈ ആദ്യപ്രവത്തനങ്ങളോടുകൂടി തന്റെ നിത്യസന്ന്യാസസമർപ്പണത്തിനുള്ള ഒരുക്കവും അദ്ദേഹം നടത്തി. ഇന്നത്തെ രീതിക്കു വിപരീതമായി അക്കാലങ്ങളിൽ വൈദികനായ ശേഷമായിരുന്നു നിത്യവ്രതവാഗ്ദാനം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. കാനാട്ടച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഈ പരിശീലനം അതിന്റെ തികവിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ട. ഒരു സമ്പൂർണ്ണ സന്ന്യാസിയായി ദൈവത്തിനു് നിത്യമായി സമർപ്പിക്കുവാനുള്ള തപസ്യയിൽ അദ്ദേഹം നൂറുശതമാനവും സഹകരിച്ചു.

---

(14) കൈയ്യെഴുത്തുപ്രതി p. 23

(15) അന്നു് കൊവേന്തപ്പള്ളിയായിരുന്ന ആ ദേവാലയം സുറിയാനിക്കാർ പോന്നശേഷം ഒരു ലത്തീൻ ഇടവകയായി ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

അങ്ങനെ അനേകവർഷമായി താൻ കൊതിച്ച സന്ന്യാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഉറപ്പാന്ന അടിത്തറയിൽ നിത്യമായി ബന്ധി തനാകാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ സഹപാഠികളോടൊപ്പം അവ സരം പാത്തുനിന്നു.

ആ സുദിനം വന്നണഞ്ഞു. തന്റെ പ്രത്യേക മദ്ധ്യസ്ഥനും സ്നേഹപിതാവുമായ വി. യൗസേപ്പിന്റെ തിരുനാൾ ദി വസം ആരക്കുഴ മഞ്ഞേരിൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ, ദൊമ്നിക്കോസ് ത്രേസ്യാ അച്ചൻ, ഞാറയ്ക്കൽപള്ളി ഇടവക ശങ്കൂരിക്കൽ പൗലോസ് മറിയം അച്ചൻ എന്നീ സതീർത്ഥ്യ രോടുകൂടി നിത്യവ്രതം ചെയ്തു, തന്നെ ദൈവത്തിനു സമർ പ്പിച്ചു. അന്നു 1873 മാച്ച് 19–ാം തീയതി ആയിരുന്നു. വാഴ ക്കുളം ആശ്രമ വികാരിയായിരുന്ന കാനാട്ടച്ചനാണു ഇവരുടെ വ്രതം സ്വീകരിച്ചതു. വ്രതവാഗ്ദാനത്തെ തുടന്നു മൂന്നു സന്ന്യാസ വൈദികരുംകൂടി ആഘോഷമായ ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.(16)

അങ്ങനെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മഞ്ഞേരിൽ കുര്യാക്കാസ് ഒരു സമ്പൂർണ്ണ സന്ന്യാസവൈദികനായി പ്രേഷിതപ്രവ ർത്തനത്തിനായി കർത്താവിന്റെ വയലേലകളിലേയ്ക്കിറങ്ങാൻ തികച്ചും തയ്യാറായി. ആനന്ദത്തിന്റെയും ആമോദത്തിന്റെയും കൃതാർത്ഥതയുടെയും ഏതാനും ബാഷ്പകണങ്ങൾ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും അടന്നുവീണു. പറക്കാനാ യുന്ന പക്ഷിക്കുഞ്ഞുപോലെ അദ്ദേഹം ലോകവിഹായസ്സിലേയ്ക്കു പറന്നുയരാൻ വെമ്പുകയായി. എങ്കിലും ആ മുഖത്തു പെട്ടെ ന്നൊരു ശോകച്ഛവി മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞു. തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കുഞ്ഞയിപ്പിന്റെ ഓർമ്മ അദ്ദേഹത്തെ വികാരതരളിതനാക്കി. അദ്ദേഹംകൂടി ഈ മഹത്സംഭവത്തിനു സാക്ഷി നിന്നിരു ന്നെങ്കിൽ ! അറിയാതെ ചിന്തിച്ചുപോയി. സ്വർഗ്ഗലോകത്തു നിന്നുകൊണ്ടു തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു ണ്ടെന്നു വിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ ദർശിച്ച അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ മുഖാരവിന്ദം കാറുമാറിത്തെളിഞ്ഞു. നന്ദിയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സ്വർഗ്ഗീയച്ഛവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു അലയടിച്ചുനിന്നു.

---

(16) കർമ്മലനാളാഗമം. Vol. I. p. 87 - 88

അദ്ധ്യായം 3

കർത്താവിന്റെ വയലേലകളിൽ

ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുക, കൂദാശകളും പരികർമ്മം ചെയ്യുക, വചനം പ്രഘോഷിക്കുക എന്നിവയാണ് ഒരു വൈദികന്റെ പ്രധാന ചുമതലകളും. പൗരോഹിത്യത്തിൽ അന്തഃസ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന രാജത്വത്തിന്റെയും പ്രവാചകദൗത്യത്തിന്റെയും അജപാലനത്തിന്റെയും ഉദാത്ത പ്രതീകമായി ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വൈദികനെ സംബന്ധിച്ച് ഇതര പ്രവർത്തനങ്ങളും വെറും പാർശ്വധർമ്മങ്ങളും മാത്രമാണ്. പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനായി, ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും മദ്ധ്യേ ഉയർത്തിയ കരങ്ങളുമായി നില്ക്കുന്ന വൈദികന്റെ ജീവിതം തീർത്തും മോസസിന്റെതുപോലെ അസൂയാവഹമത്രേ. ഒരു നാടൻ പൈപ്പിനോട് ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തെ ഉപമിക്കാറുണ്ട്. സമീപിക്കുന്നവക്കെല്ലാം ജലധാരപകരുന്ന ഒരു സ്രോതസ്സ്. ജീവന്റെ ദാഹജലം മനുഷ്യർക്കൊക്കെ പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ഒരു വൈദികൻ എത്രമാത്രം ഉപയുക്തനാണോ അത്രമാത്രമേ ആ ജീവിതത്തിനു അർത്ഥപൂർണ്ണിമയുണ്ടാകൂ. തന്റെ രക്തവും മാംസവും കാൽവരിയിലെ

മരക്കുരിശിൽ സ്വന്തം ജനത്തിനു നൽകിയ മിശിഹായുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ വൈദികനു സാധിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അൾത്താരയിലെ ബലിയുടെ പരികർമ്മിയായി അത്മപൂർണ്ണിമയോടെ അദ്ദേഹം നിലനില്ക്കൂ. അതുപോലെ തന്നെ ദൈവവചനത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവും വ്യാഖ്യാതാവുമാണ് വൈദികൻ. ആത്മാവിന്റെ പരിവേഷമുള്ളവക്കേ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയുടെ സംവാഹകരാകാനും വചനം വ്യാഖ്യാനിക്കാനും കഴുത്ത ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു വൈദികന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം ഇതാണെങ്കിൽ അയാൾ എത്ര അജ്ഞാതനായിരുന്നാൽപോലും ആ ജീവിതം തീർത്തും സംഭവബഹുലമായിരിക്കും. കേരള സഭയ്ക്കും, കേരള കത്തോലിക്കർക്കുംവേണ്ടി സ്വയം ആഹുതി ചെയ്യപ്പെട്ട ജീവിതമായിരുന്ന ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനേറതു്. അൻപത്തിനാലുവർഷത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന സംഭവബഹുലമായ ആ ജീവിതം, വാഴക്കുളം, കുന്നമ്മാവു്, തേവര എന്നീ ആശ്രമങ്ങളിലാണ് ചെലവഴിച്ചതു്. വൈദികപരിശീലനരംഗത്തും, മാതൃകാ അധികാരിയെന്ന നിലയ്ക്കും, ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ വലിയ വിജയം വരിച്ചു. കാരണം, അദ്ദേഹം വിനയാന്വിതനും ദൈവത്തിൽ നിന്നും തനിക്കു ലഭിച്ച അധികാരം 'ശുശ്രൂഷ'മാത്രമായി മനസ്സിലാക്കിയവനുമായിരുന്നു.

ബ. ചാവറ പിതാവിന്റെ സന്ന്യാസകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ അന്നത്തെ സുപ്രധാനശുശ്രൂഷാരംഗം തീർത്തും ആദ്ധ്യാത്മികം മാത്രമായിരുന്നു. അതിലും പ്രത്യേകിച്ച് ക്ഷുദ്രാശപരികർമ്മങ്ങളും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും. വനവാസത്തിനു കൊതിച്ച പോരുക്കരയച്ചന്റെ സന്ന്യാസഭാവവും കർമ്മരംഗത്തിനു് അടിത്തറയിട്ട പാലയ്ക്കലച്ചന്റെ കർമ്മോത്സുകതയും ചാവറയച്ചനിൽ വന്നപ്പോൾ സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചുവെന്നുപറയാം. സി. എം. ഐ. പൈതൃകത്തിന്റെ ഈ മുഖമുദ്ര ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങിനിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ അനർഘരത്നങ്ങൾ പോലെ വർണ്ണോജ്ജ്വലമായി തിളങ്ങിയിരുന്ന സഭയുടെ ആരംഭകാല ചൈതന്യത്തിന്റെ ബഹിർസ്പുരണമായിരുന്ന കർമ്മപ്രവൃദ്ധമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനസരണികയും.

1872–ൽ വൈദികപദവിയിലേയ്ക്ക് അവരോധിതനായ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ അക്കാലത്തെ സുപ്രസിദ്ധരായ ധ്യാനഗുരുക്കന്മാരോടൊപ്പം സുവിശേഷവത്കരണ പരിപാ

ടികൾക്കായി കേരളത്തിലുള്ള പലേ പള്ളികളിലും കയറി ഇറങ്ങി. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സാമൂഹ്യസമ്പർക്കമാദ്ധ്യമങ്ങൾ സാമാന്യമല്ലാതിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ, ആശയപ്രചരണത്തിനു് തിരുസഭ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സുപ്രധാന ഉപാധി ആദ്ധ്യാത്മിക ധ്യാനങ്ങളായിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങളോ അച്ചടിശാലകളോ അന്നു് വലിയ പ്രചാരത്തിൽ എത്തിയിരുന്നില്ല. ടെലിവിഷനോ റേഡിയോയോ സുലഭമായിരുന്നില്ല. പത്രമാസികകളും അതുപോലെയുള്ളവയൊന്നും മാക്കറിൽ സംലബ്ധമായിരുന്നില്ല. വിശ്വാസികൾക്കു് വേദപുസ്തകവും ആദ്ധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങളും ജീവിതശൈലികളും, പള്ളിപ്രസംഗങ്ങളിലൂടെയും ധ്യാനങ്ങളിലൂടെയുമത്രേ ലഭിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ, ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി അഭിഷിക്തനായ ചുറുചുറുക്കുള്ള ആ നവവൈദികൻ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളിലും കുദാശാപരികർമ്മങ്ങളിലും തന്റെ ജീവന്റെ സിംഹഭാഗവും തളച്ചുനിർത്തി.

തന്റെ വചോപവിലാസത്താൽ കേരളത്തെ കോരിത്തരിപ്പിച്ച പണ്ഡിതവരേണ്യൻ കട്ടക്കയം ബ. വലിയ ചാണ്ടിയച്ചൻ. വചന ശ്രുശ്രൂഷയിലേയ്ക്കും അജപാലന രംഗത്തേയ്ക്കും ബ.യൗസേപ്പന്തോനിയച്ചനെ കൈപിടിച്ചുയർത്തിയ കർമ്മശക്തി

ആദ്യമാദ്യം, പ്രഗത്ഭരും പണ്ഡിതരും വിശുദ്ധാത്മാക്കളുമായിരുന്ന സി. എം. ഐ. വൈദികരോടൊത്തു്, പണ്ടപതിവായിരുന്നതുപോലെ, ചെറുസംഘങ്ങളായാണു് ധ്യാനപ്രസംഗകർ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുവാൻ പോയിരുന്നതു്. കട്ടക്കയത്തിൽ വലിയ ചാണ്ടിയച്ചന്റെ ഒരു ബന്ധുകൂടി ആയിരുന്നതിനാൽ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനെ, പ്രഗത്ഭ

നായ ആ ധ്യാനഗുരു, സ്വശിഷ്യനെപ്പോലെ കരുതി, ജ്ഞാന ധ്യാനമുറകളെല്ലാം അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ഈ കർമ്മരംഗത്തു് പരിശീലനം പ്രത്യേകമായി നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കട നാട്ടു്, പ്രവിത്താനം, ആനക്കല്ലു്, പാലാ, വടക്കൻ പള്ളി പ്പുറം, ഇടക്കൊച്ചി, വെണ്ടുരുത്തി എന്നിങ്ങനെ അന്നു കേരള ത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മിക്കവാറും പള്ളികളിൽ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ധ്യാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അന്നത്തെ ധ്യാനരീതി ഇന്നുള്ള വചനപ്രഘോഷണ ത്തിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇന്നു് ധ്യാനം പ്രസംഗിച്ചു് കുമ്പസാരംകേട്ടു് ധ്യാനഗുരു നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു. അന്നു് സംഘാതപരിപാടികളായിരുന്നതിനാൽ, ഒരാഴ്ച ധ്യാനി പ്പിക്കുമ്പോഴും ഇതരർ വീട്ടുകാരും സന്ദർശിച്ചു്, ആളുകളെ മനസ്സി ലാക്കി, പ്രശ്നങ്ങളും വഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർത്തു്, ഇടവക മുഴുവനിലും ഒരു നവീകരണം സംജാതമാക്കുമായിരുന്നു. ആ നവീകരണത്തിനു് ആക്കം കൂട്ടുവാൻ, ധ്യാനാനന്തരം, അഭി വന്ദ്യ മെത്രാന്മാർ ഇടയനടുത്ത പള്ളിസന്ദർശനം നടത്തു കയും ചെയ്തിരുന്നു.

അന്നു് കേരളത്തിൽ സന്ന്യാസഭവനങ്ങളുടെയും സന്ന്യാ സികളുടെയും ശുപതാപ്രവർത്തനത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനമുണ്ടാ യിരുന്നു. മാന്നാനം, എൽത്തുരുത്തു്, വാഴക്കുളം, പുളി ങ്കുന്നു് മുതലായ ആശ്രമങ്ങളിലെ വികാരിമാർ മെത്രാപ്പോ ലീത്തായുടെ ഡപ്യൂട്ടികളായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഇടവകകളുടെയും സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, ശുപതാഭരണ ത്തിൽ പോലും ഈ ഡപ്യൂട്ടികളുടെ സുപ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചി രുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഇടവകവൈദികരുടെ വിരളതയോ, സന്ന്യാസമെത്രാൻമാരുടെ ഭരണനയമോ ഒക്കെയാവാം ഇതിനു കാരണം. ഇന്നു് അതുപോലെ വേണമെന്നു് ആരും പറയുകയില്ല. ഇടവകകളും വളർന്നു. മെത്രാൻമാരുടെ അധി കാരം 2–ാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസു് വ്യക്തമാക്കി. പ്രഗത്ഭരായ ശുപതാവൈദികർ പ്രവർത്തനരംഗത്തു വന്നു. ഇവയെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തേ പറ്റൂ. എങ്കിലും, ഐക്യവും, സ്നേഹവും, പ്രവർത്തനതലങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ വിഭജനവും, സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് അനിവാര്യമാണല്ലൊ ?

അന്നു് മെത്രാൻമാരുടെ ദേവാലയസന്ദർശനങ്ങൾക്കു മുൻപു് സി എം ഐ സന്ന്യാസികളെ ധ്യാനത്തിനും, വചന പ്രഘോഷണത്തിനും, ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണത്തിനും ലഭിക്കുവാൻ മെത്രാന്മാർ വളരെയധികം ഇഷ്ടപ്പെടുകയും അ വരോടതിനു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അത്ര സ്നേ

ഹവും ബഹുമാനവും മതിപ്പുമായിരുന്ന പിതാക്കന്മാക്ക് ഈ സന്ന്യാസികളോട്. സന്ന്യാസികൾക്കും അപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നു പിതാക്കൻമാരോടും. ഇപ്രകാരം സന്ന്യാസികളെ ധ്യാനപ്രസംഗത്തിനു ലഭിക്കുന്നതിനു് അവരുടെ ജനറാളായിരുന്ന അത്യന്നത ഇന്ത്യൻ ഡലിഗേറ്റിൽ നിന്നും ചില മെത്രാന്മാർ പൊതുവായി അനുവാദം വാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു.(17)

ഇതിനു് ഒരു ഉദാഹരണമായി 1890–ാ മാണ്ടു് ജൂൺ 25–ാം തീയതി കൊച്ചി മെത്രാൻ അഭിവന്ദ്യ ഹെർമസ് പെരേരാ എല്ലാ വികാരിമാർക്കും, അസിസ്റ്റൻറുമാർക്കും ദൈവജനത്തിനും കൊടുത്ത കല്പന ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"മാന്നാനം, കാർമ്മൽ എന്ന കൊവേന്തകളിലെ ബ. ദർശനപ്പട്ടക്കാരുടെ ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള നല്ല ശ്രുഷ്കാന്തിയും താല്പര്യവും നമുക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ കുമ്പസാരമെന്ന ദിവ്യ കൂദാശയെ കൊടുക്കുന്നതിനും ദൈവവചനം അറിയിക്കുന്നതിനും തങ്ങളുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരിൽ നിന്നും അനുവാദം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരായ മേൽപറയപ്പെട്ട ബ. പട്ടക്കാർക്ക് നമ്മുടെ ശ്രുപതയിൽപ്പെട്ട പള്ളികളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴോ പള്ളിക്കു സമീപേകൂടി കടന്നു പോകുമ്പോഴോ വികാരിമാരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി വിശ്വാസികൾക്കു കുമ്പസാരം കൊടുക്കുന്നതിനും ദൈവവചനം അറിയിക്കുന്നതിനും ഇതിനാൽ നാം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു".(18) ഈ കല്പന ഇന്നും മാന്നാനത്ത് ഈടുവയ്പിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇപ്രകാരം സി എം ഐ വൈദികർക്കു് പ്രത്യേകമായി പൊതു അനുവാദമാണു് മെത്രാനച്ചൻ നല്കിയിരുന്നതു്. ഈ അനുവാദം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി സി എം ഐ വൈദികർ എല്ലാ ഇടവകകളിലും നാലും എട്ടും ദിവസത്തേയ്ക്കു് ദീർഘിക്കുന്ന ജ്ഞാനധ്യാനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഈ ധ്യാനപ്രസംഗകരിൽ പ്രമുഖനായ ഒരാളായിരുന്ന ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ. ഇവർ കത്തോലിക്കാ പള്ളികളിൽ നടത്തിയിരുന്ന ധ്യാനത്തോടൊപ്പം അക്രൈസ്തവരുടെ ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും അവരെ ക്രിസ്തുവിൻെറ മാഗ്ദ്ധിലേയ്ക്കു് ആനയിച്ചു് മാമ്മോദീസാ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1876–ൽ കോന്തുരുത്തി പള്ളിയിൽ ആയിരിക്കവേ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ സമീപ പ്രദേശത്ത് രോഗാതുര

---

(17) ക. നാ. Vol. I p. 230

(18) ക. നാ. Vol. I p. 230

നായി കിടന്നിരുന്ന ഒരു ഈഴവനെ മാമ്മോദീസാ മുക്കിയ തായി തേവര കൊവേന്തയുടെ നാളാഗമത്തിൽ രേഖപ്പെട്ട ത്തിയിട്ടുണ്ട്(19). ഉദാഹരണത്തിനുവേണ്ടി സാന്ദർഭിക മായി ഇതു കുറിച്ചുവെന്നുമാത്രം.

ഇടവകധ്യാനങ്ങളിൽ വാചാലനായി പീഡാനുഭവ ധ്യാനം നൽകിയിരുന്ന അന്തോനിയച്ചന്റെയും വല്യച്ചാണ്ടിയ ച്ചന്റെയും പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ട് ധാരാളം പേർക്കു മനഃപരി വർത്തനം ഉണ്ടാകുകയും, പള്ളി മുഴുവൻ വലിയ പ്രലപന ത്തിൽ നിമഗ്നമാകുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ സാധാരണമായിരുന്നു.(20)

യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ കൂട്ടികളെയും ധ്യാനിപ്പി ച്ചിരുന്നു. കൂട്ടികൾക്കു ധ്യാനം നൽകുക ഒരു പ്രത്യേക കല യാണ്. അവരുടെ നിലവാരത്തിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട് അവർക്കു മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ ഹൃദ്യമായ രീതിയിൽ ഉദാത്തങ്ങളായ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ ചതുരതയോടെ നിരത്തി വയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർ ഇന്നും വളരെ പരിമിതമാണ്. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വിദഗ്ധ നായിരുന്നു. വാഴക്കുളം, കോതമംഗലം, കാരക്കുന്നം, നാഗ പ്പുഴ, മൈലക്കൊമ്പ്, തെനംകുന്നു തുടങ്ങി ധാരാളം പള്ളികളിൽ കൂട്ടികൾക്ക് ധ്യാനം നടത്തുകയും അവരെ ദിവ്യ കാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിനു ഒരുക്കി അവർക്ക് ആദ്യകുർ ബ്ബാന നൽകുകയും അതുപോലെതന്നെ സ്ഥൈര്യലേപന ത്തിനു ഒരുക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു(21)

യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളേയും പ്രത്യേകിച്ച് കൂട്ടികൾക്ക് അദ്ദേഹം ദൈവവചനം പ്രഘോ ഷണം ചെയ്തിരുന്നതിനേയും കുറിച്ച് നമ്പിയാപറമ്പിൽ ബ. റജീനാമ്മ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു "മഞ്ഞേ രിൽ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിച്ചൻ എല്ലാവർക്കും, ആബാല വൃന്ദം ജനങ്ങൾക്കും പ്രിയങ്കരനായ ഒരാൾ ആയിരുന്നു. ഇടവകയിലെ കൂട്ടികൾക്ക് മതബോധനം നടത്തുന്ന കാര്യ ത്തിൽ വളരെ [ശദ്ധാലുവായിരുന്ന അദ്ദേഹം. വേദോപദേശം പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അന്ന് ഇടവകപ്പള്ളി വക സ്കൂൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. (ഇടവകയിൽനിന്നും മതപഠനം നട ത്തിയിരുന്നുമില്ല). പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിനു

(19) തേവര നാളാഗമം Vol. I p. 29
(20) പാ. നാ. Vol. I p. 233
(21) പാ. നാ. Vol. I p. 241 – 244

കുട്ടികളെ ഒരുക്കിയിരുന്നു. സാധുക്കളോട് വലിയ സ്നേഹവും അനുകമ്പയും ഉള്ള ആളായിരുന്ന അദ്ദേഹം. പാട്ടുള്ള സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുത്തിരുന്നു.'' ക്ഷിപ്രകോപിയും ശിക്ഷണദാർഢ്യം ഉള്ളവനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾക്കും പ്രിയങ്കരനായിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുകൃതജീവിതംകൊണ്ടും ബഹുജനസമ്പർക്കവും സേവനവുംകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നുള്ളതിനു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഇല്ലതന്നെ. ജനങ്ങളെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചാൽ അവർക്കുവേണ്ടി കഠിനാധ്വാനം കാഴ്ചവച്ചാൽ, അവക്കു വേണ്ടി സ്വയം മറന്നാൽ, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പരിക്കുപ്തികളെയും ന്യൂനതകളെയും ജനം പൊറുക്കുമെന്നതിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണമാണു് യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ.

ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ നവാഗതരായ ക്രൈസ്തവസഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വളരെയധികം അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലങ്ങളിൽ ആശ്രമങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചു് പുലയർ, പറയർ എന്നീ ഹരിജനങ്ങളെ സംഘാതമായി മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയായിരുന്ന പതിവു്. അവക്കു് ആത്മീയ പ്രബോധനം നൽകി, സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളും ചെയ്തു്, അവരെ സമുദായത്തിന്റെ പടികളിലൂടെ പിടിച്ചുയർത്തി ഉന്നതരാക്കുന്നതിലും അന്നു് ആശ്രമവാസികളും അഹോരാത്രം പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു.

ചാവറയച്ചന്റെ മക്കളും തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ ദൗത്യം ഈ വിധത്തിലും നിറവേറ്റിയിരുന്നു. ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ സമുദായത്തിലെ താഴെക്കിടയിലുള്ള ഇവരെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനും അവരുടെ ഇടയിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നതിനും അവരെ ഉൽബുദ്ധരാക്കുന്നതിനും അഹോരാത്രം പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ''ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവനോടു ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം എനിക്കു തന്നെ ചെയ്യുന്നു'', എന്ന യേശുനാഥന്റെ ഉദ്ഘോഷണമാണു് ഇതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് ശക്തി നൽകിയതു്. മാന്നാനം, ചെത്തിപ്പുഴ, വാഴക്കുളം, പുളിങ്കുന്നു്, മുത്തോലി എന്നീ ആശ്രമങ്ങളുടെ പരിസരത്തും അതിനടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ഇന്നും അണഞ്ഞു പോകാതെ വിശ്വാസത്തിൽ ജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഹരിജൻ ക്രൈസ്തവരുടെ അസ്തിത്വത്തിനു നിദാനം, ചാവറയച്ചനെ തുടർന്നു് യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ മുതലായ സി.എം.ഐ. വൈദികർ ചെയ്ത അശ്രാന്ത പരിശ്രമമാണു്. ഒരുപക്ഷെ, പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഈ സേവനരംഗത്തു് അധികമൊന്നും സഭാംഗങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നതിനാ

ലല്ലേ ഇന്നത്തെ ദുരവസ്ഥ ഹരിജനക്രൈസ്തവർക്കു് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന ചോദ്യം ഇവിടെ അസ്ഥാനത്താണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു സഭയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ ഒരു വലിയ പോരായ്മയല്ലേ എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നു. കാരണം, യേശുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു് അവരെ വിളിക്കുകയും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അന്വേഷിക്കയും ചെയ്തിരുന്നവർ പിൽക്കാലത്തു് അവരെ കൈവെടിഞ്ഞു. നമ്മുടെ വാക്കുകേട്ടു് ഭാവി ഭാസുരമാക്കാൻ നാം സഹായിക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ, ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച അവരെ നടുക്കടലിൽ നാം ഉപേക്ഷിച്ചു് മെച്ചമായ മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു മാറിനിന്നു. അവർക്കു് സർക്കാരുമില്ല, പള്ളിയുമില്ലയെന്ന നിലയായി. ചിലർ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചു പോയി. മറ്റു ചിലർ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ ഉയർച്ചയ്ക്കു് യാതൊരുത്താണിയും കാണാതെ വലയുന്നു. ഇതൊന്നും കണ്ടില്ലയെന്ന ഭാവത്തിൽ നാം ബഹുകാര്യപര്യാകുലരായി നമ്മുടെ വഴിയേ നീങ്ങുന്നു.

ഇന്നും അവരെ ഹരിജനങ്ങളും പുതു ക്രിസ്ത്യാനികളുമാക്കി നിർത്താനാണു് പലകോണുകളിലും ശ്രമിക്കുന്നതു്. ആഢ്യത്വത്തിന്റെ നാലുകെട്ടിനു വെളിയിൽ അനാഢ്യരായി അവരെ നിർത്തി എന്തൊക്കെയോ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് മെയ്യനങ്ങാതെ അവരെ 'സേവിക്കാനു'ള്ള പ്രവണത യേശുവിന്റെ സഭയ്ക്കു ഭ്രഷണമല്ലതന്നെ. ഈ മുതലക്കണ്ണുനീരും പ്രസ്താവനയിറക്കലും അവസാനിപ്പിച്ചു് മെത്രാന്മാരും ജനങ്ങളും ഇടവകവൈദികരും സന്ന്യാസികളും തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം ഹരിജനക്രൈസ്തവർ വളരുകയില്ല. അവരുടെ മനുഷ്യത്വത്തിനും നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിനും തുല്യ വില കല്പിച്ചാലെ ഇതു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. മനുഷ്യമഹത്വത്തെക്കുറിച്ചു് വാതോരാതെ പ്രസംഗിക്കുന്നവരെന്തേ ഇവരുടെ 'മഹത്വ'ത്തിനു വില കല്പിക്കാത്തത്? സോഷ്യലിസവും ജനാധിപത്യവും തുല്യതനൽകിയിട്ടും പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ അവർക്കതു ലഭ്യമായിട്ടില്ല. ഇതിനു് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു്, പ്രത്യേകിച്ചു് നമ്മുടെ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ. ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയായി സ്വീകരിക്കാൻ കത്തോലിക്കാസഭ തയ്യാറാവണം. ചിലർക്കൊക്കെ ചിലതൊക്കെ നഷ്ടമാകും. പക്ഷേ, വളരെപ്പേർക്കു് വളരെയധികം ലഭിക്കും. ചിലരുടെ ചിലതു നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ പലരുടെ പലതും നഷ്ടമാക്കണമോ? പിതാക്കന്മാരുടെ ചൈതന്യത്തിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചു വരാൻ കൊതിക്കുന്ന സി എം ഐ സഭ, ഈ രംഗത്തു്

ആളും അർത്ഥവും ഇറക്കി ഇടയനില്ലാതെ അലയുന്ന ഈ ജനതയെ സമ്പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഇനിയും വൈകിക്കൂടാ.

വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലനത്തിൽ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ ബദ്ധപരികരനായിരുന്നു. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുൻപു് മാർത്തോമാക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വൈദികപരിശീലനം നൽകിയിരുന്നതു് മല്പാന്മാരായിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് ഒരു ഗുരുകുലവാസരീതിയായിരുന്നു അതു്. വിദ്യാർത്ഥികൾ മൽപ്പാന്മാരോടുകൂടി താമസിച്ചു് വൈദിക ശിക്ഷണം നേടിയിരുന്നു. എന്നാൽ വിദേശമിഷനറിമാരുടെ ആഗമനത്തോടുകൂടി സെമിനാരികൾ ആരംഭിക്കുകയും പരിശീലനം സെമിനാരിയിലേയ്ക്കു മാറ്റപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ പ്രധാന ആശ്രമങ്ങളായിരുന്ന മാന്നാനം (1841–ൽ) വാഴക്കുളം (1866–ൽ) എൽത്തുരുത്ത് (1868–ൽ) പുളിങ്കുന്നു് (1872) എന്നീ ആശ്രമങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചു് സെമിനാരികൾ ആരംഭിച്ചു. ഇവിടങ്ങളിൽ ഇടവകവൈദികരെയും പരിശീലിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ചാവറയച്ചനോടൊപ്പം മിഷനറിമാരിൽ നിന്നും പരിശീലനം നേടിയ പ്രഗത്ഭരായ പണ്ഡിതന്മാർ, മേൽപ്പറഞ്ഞ സെമിനാരികളിൽ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് പരിശീലനം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

വാഴക്കുളം സെമിനാരി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവിടെ റെക്ടറായി സേവനം ചെയ്തതു് പ്രഗത്ഭനും പണ്ഡിതനും വിശുദ്ധാത്മാവുമായിരുന്ന കാനാട്ട പൗലോസച്ചനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും ഉറ്റമിത്രവുമായിരുന്ന യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലനത്തിൽ പ്രഗത്ഭനാക്കാൻ വളരെ വാത്സല്യത്തോടെ ബ. പൗലോസച്ചൻ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വാഴക്കുളം വികാരിയായിരുന്ന കാനാട്ട ബ. യാക്കോബച്ചൻ, ബ. പൗലോസച്ചനെ സെമിനാരികാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെ അസിസ്റ്റന്റായി നിയമിച്ചു. ഡലഗേറ്റായിരുന്ന ജരാർദ്ദ് മൂപ്പച്ചനും ചാവറപിതാവും യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെ ഇതിനു തെരഞ്ഞെടുത്തുമിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനത്തിനുവേണ്ടി കാനാട്ട് യാക്കോബച്ചൻ മേൽപറഞ്ഞവരുടെ അനുവാദത്തിനായി എഴുതിയിട്ടുള്ള കത്തു് രേഖകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.(22)

---

(22) യാക്കോബച്ചന്റെ കത്തു് വാ. നാ. Vol. II p. 1

വാഴക്കുളം സെമിനാരിയുടെ റെക്ടറായി നിയമിതനായ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ റെക്ടർ എന്നതിനേക്കാൾ പിതാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടി വളരെയധികം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ന് നടപ്പിലില്ലാതിരുന്ന പലേ ആനുകൂല്യങ്ങളും അവർക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു വാങ്ങി. അവരെ തേവര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്ക് വിനോദയാത്രയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയതു് അന്നത്തെ രീതി വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ പുരോഗമനപരമായ ഒരു പരിഷ്ക്കാരമായിരുന്നു.

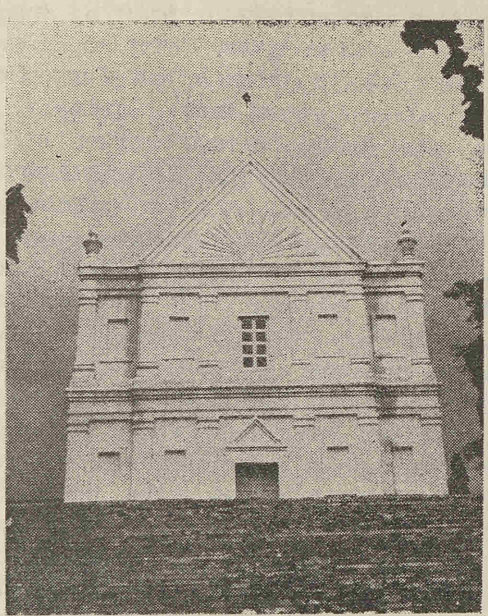
സെമിനാരിയിൽ പ്രധാനഭാഷ സുറിയാനിയായിരുന്നു. തമിഴും പാഠപദ്ധതിയിൽ ചേർത്തിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ലത്തീനും, ചിലരൊക്കെ സംസ്കൃതവും പഠിച്ചിരുന്നു. പാഠപദ്ധതിയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ 'എവൻഗേലിയോനും' 'എങ്കർത്താ'യും നമസ്കാരങ്ങളും ആരാധനാ വിധികളും, 1881–നു ശേഷം അലങ്കാരശാസ്ത്രവുമായിരുന്നു.(23) രാമപുരം, പാലാ, ഭരണങ്ങാനം, അരുവിത്തുറ, പുന്നത്തുറ, എറണാകുളം, തൃപ്പൂണിത്തുറ, വൈക്കം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളും വാഴക്കുളം സെമിനാരിയിൽ പഠിച്ചിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകനായും റെക്ടറായും മഞ്ഞേരിലച്ചൻ വളരെക്കാലം ഇവിടെ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

ബ. കാനാട്ടച്ചന്റെ എല്ലാ ജോലികളിലും മഞ്ഞേരിലച്ചൻ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു. റോക്കോസ് ശീശ്മയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ ശമ്മാശന്മാരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് വാഴക്കുളം സെമിനാരിയിൽ പഠിപ്പിച്ചു് വൈദികരാക്കിയ കാനാട്ടച്ചന്റെ പിന്നിൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കേണ്ടതല്ല.

അങ്ങനെ കാനാട്ടച്ചന്റെ പ്രത്യേക സ്നേഹത്തിനും പരിലാളനയ്ക്കും പാത്രീഭൂതനായ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനെ കാനാട്ടച്ചന്റെ അസുഖകാലത്തു് 1884–ൽ പ്രൊ. വികാരിയായി നിശ്ചയിച്ചു. വാഴക്കുളം പ്രൊ. വികാരി ആയിരിക്കവേ, കുനമ്മാവിൽ സമ്മേളിച്ച പൊതുസംഘത്തിൽ ആദ്യമായിട്ട് ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ സംബന്ധിക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ വിശ്വസ്തനായി ആയ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ താൻ തുടങ്ങിവച്ചവയെല്ലാം വളരെ സാമർത്ഥ്യത്തോടെ ചെയ്തു തീർക്കുമെന്നു് കാനാട്ടച്ചനു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. 1886 വൃശ്ചികംവരെ മഞ്ഞേരിലച്ചൻ വാഴക്കുളം

---

(23) ഒ. എം. വർഗീസ്, ഓലിക്കൽ, വാഴക്കുളം – ഒരു ചരിത്ര വീക്ഷണം p. 114

വാഴക്കുളം ആശ്രമദേവാലയം
സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം മുതൽ കർത്താക്കോസച്ചന്റെ സംവേബഹുലമായ ജീവിതത്തിന്റെ പലേ അദ്ധ്യായങ്ങളും എഴുതിച്ചേർത്തതു് ഈ ദേവാലയത്തെ സാക്ഷിനിർത്തിയാണു്

കൊവേന്തയുടെ പ്രൊ. വികാരിയായി സ്തുത്യർഹമാംവിധം ജോലിചെയ്തു. ബ. കാനാട്ടച്ചൻ കർത്താവിൽ നിദ്രപ്രാപിച്ചപ്പോഴും ശവസംസ്ക്കാരം തുടങ്ങിയ എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും വളരെ ഭംഗിയായി നേതൃത്വം നൽകിയതു് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ തന്നെയായിരുന്നു. കാനാട്ടയാക്കോബച്ചന്റെ സംക്ഷിപ്ത ജീവചരിത്രം വാഴക്കുളം നാളാഗമത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തതും സ്തുത്യ പുരുഷൻ തന്നെയാണു്.

അദ്ദേഹം പ്രൊ. വികാരിയായിരുന്ന കാലത്താണു് വാഴക്കുളം ഇടവകപ്പള്ളിയുടെ സ്ഥാപനം നടന്നതു്. ആശ്രമക്കാരും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഇതിന്റെ പേരിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകയും തുടർന്നു് പ്രശ്നവ്യാമിശ്രമായ ഒരന്തരീക്ഷം സംജാതമാകയും ചെയ്തു. ആ നാട്ടുകാരനായ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ വളരെ സമർത്ഥമായി സംഗതികളും കൈകാര്യം ചെയ്കയും അങ്ങനെ 1885–ൽ ഇടവകപ്പള്ളി അനായാസം സ്ഥാപിക്കാൻ കാരണക്കാരനാകുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹം പ്രൊ. വികാരിയെന്ന നിലയ്ക്കു് കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളുടെ ഡപ്യൂട്ടിയുടെ ജോലിയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്ന കാര്യം നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. പക്ഷേ, അധികാരത്തേക്കാളും അനുനയനം കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം പള്ളി പ്രശ്നം ദൂരികരിച്ചു് ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം സംജാതമാക്കി ദേവാലയസ്ഥാപനത്തിനു് ഇടയാക്കിയതു്. അതുപോലെതന്നെ പെരിങ്ങഴ, തോട്ടക്കര, മുതലായ പള്ളികളും ആരംഭിക്കുന്നതിനും വാഴക്കുളം ആശ്രമം നേതൃത്വം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 4

തേവര ആശ്രമവും മഞ്ഞേരിലച്ചനും

കേരളം മുഴുവൻ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ആരംഭത്തിൽതന്നെ സി. എം. ഐ. സഭാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കേരള കർമ്മെലീത്താ സഭയെന്ന പേരുതന്നെ ഇതിനൊരുദാഹരണമാണു്. കേരളത്തിലുണ്ടായ സഭയെന്നോ, കേരളീയരാൽ സ്ഥാപിതമായ സഭയെന്നോ കേരളജനതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സഭയെന്നോ ഒക്കെ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം.

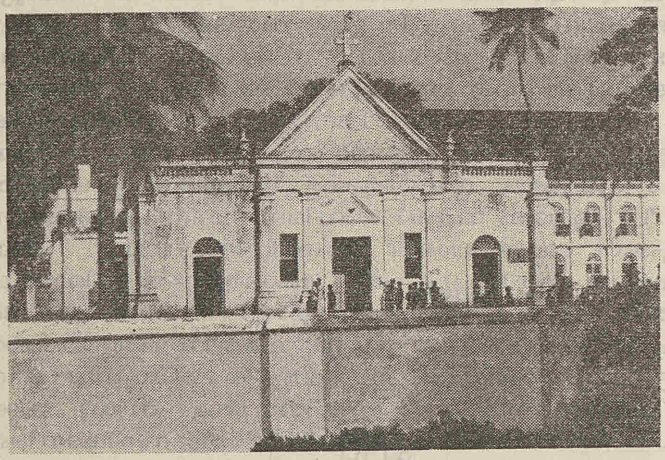
മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ മാന്നാനത്തും, വടക്കു് എൽത്തുരുത്തിലും സുപ്രധാനങ്ങളായ രണ്ടു് ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായി. കേരള സഭാചരിത്രത്തിലെ അതിപ്രധാനങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾക്കു് സാക്ഷിനിന്നിട്ടുള്ളവയാണു് ഈ ആശ്രമങ്ങൾ രണ്ടും. ഇവ രണ്ടിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ വാഴക്കുളവും. കൊച്ചിഭാഗത്തു് എറണാകുളത്തോടുചേർന്നു് ഒരു ആശ്രമം വയ്ക്കണമെന്നു് ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള പിതാക്കന്മാർക്കു് അതിയായ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഭൂപടത്തിൽ കൊച്ചിയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം വലുതായിത്തീരുമെന്നു് അവർ മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരിക്കാം.

വാഴക്കുളം ആശ്രമാധിപനായിരുന്ന കാനാട്ട് ബ. യാക്കോ ബച്ചൻ 1879–ൽ സ്വന്തനാടായ തേവരയ്ക്കടുത്തുള്ള ചങ്ങനാ ടെന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു ഉപഭവനം വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായി ഒരു പറമ്പു വാങ്ങിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ ഒരു പള്ളിയും അതിനോടു ചേർന്ന് രണ്ടുനിലയിൽ ഒരു വലിയ മുറിയും ഒരു നിലയിൽ ഒരു ചെറിയ ബംഗ്ലാവും സ്വന്തചെലവിൽ പണിയിച്ചു. വാഴക്കുളം ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഈ പുതിയ സ്ഥാപനം വളർന്നുവന്നു.(24) ഈ ആശ്രമത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനു് വലിയ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. വാഴക്കുളത്തായിരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ കാനാട്ടച്ചന്റെ സഹായി എന്ന നിലയിൽ തേവര വരികയും സംഗതികളും നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീടു് ഏതാനും വർഷം അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കാര്യങ്ങളും വേണ്ടപോലെ സംവിധാനം ചെയ്തു. അനേക വർഷത്തെ എതിർപ്പുകളും കോടതിയിൽ നിരന്തരമായി നടത്തിയ കേസുകളും ശേഷമാണു് തേവര കൊവേന്ത വളർച്ചയുടെ പാത താണ്ടിയതു്. ലത്തീൻ റീത്തുകാരുമായുള്ള (പദ്രോവാദ) വഴക്കിൽ ഈ പള്ളിയും സ്ഥലവും സുറിയാനിക്കാർക്കു നൽകാൻ റോമിൽനിന്നും വിധി വാങ്ങി. പരി. ലെയോൻ മാർപ്പാപ്പ 1886–ൽ സുറിയാനിക്കാരെ വരാപ്പുഴ മെത്രാൻമാരുടെ അധികാരസീമയിൽ നിന്നു മാറ്റി അവർക്കു് തനിച്ചു മെത്രാന്മാരെ നിശ്ചയിച്ചപ്പോഴും തേവരക്കാർക്കു വിഷമമായി. അതു സുറിയാനിപള്ളിയെന്നു് കോന്തുരുത്തി പള്ളിക്കാരും കൊവേന്തക്കാരും വാദിച്ചു. ലത്തീൻ പള്ളിയെന്നു് പദ്രോവാദക്കാരും തർക്കിച്ചു. ഇതായിരുന്നു സുറിയാനി ലത്തീൻ വഴക്കെന്നു് സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ലവീഞ്ഞുമെത്രാന്റെ മുൻപാകെ വാദങ്ങളും ബോധിപ്പിച്ചു് ഈ സ്ഥാപനം സി എം ഐ ക്കാർക്കു നൽകണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി ഇതു് സി. എം. ഐ. ക്കാർക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. കാരണം പള്ളിയും ബംഗ്ലാവും പണിയിച്ചതു് കാനാട്ടച്ചനാണല്ലൊ. ഈ വടംവലിയിൽ അണിയറ പോരാളികളായി പൊരുതിയതു് പ്രഗത്ഭരായ കാനാട്ട കുഞ്ചാക്കോച്ചനും ഏഴനിക്കാട്ട ചാക്കോച്ചനുമാണു് എന്നുള്ള കാര്യം വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. മഞ്ഞേരിലച്ചൻ തന്റെ ഭാഗവും നിവർത്തിച്ചു.

1892–ാ മാണ്ടിൽ വാഴക്കുളം ആശ്രമ വാസിയായിരുന്ന മഞ്ഞേരിൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ തേവര വന്നു താമ

(24) വാഴക്കുളം കർമ്മലാശ്രമത്തിന്റെ സുവർണ്ണജൂബിലി സ്മരണം p. 49

സിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സ്ഥാപനം ഒരാശ്രമമാക്കാനുള്ള എല്ലാ സംവിധാനങ്ങളും ചെയ്തു. 1900–ൽ തിരുഹൃദയ തിരുന്നാളിൽ ഈ സ്ഥാപനം സി എം ഐ സഭയുടെ ഒരു വികാരിയാത്തു് ആശ്രമമായി ഉയർത്തുകയും ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനി

കുര്യാക്കോസച്ചൻ ചോരയും നീരും നൽകി വളർത്തിയ
തേവര ആശ്രമദേവാലയം.
ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന ഈ ആശ്രമം ഇരുപത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ
സംഭവബഹുലമായ ആ ജീവിതത്തിന്റെ മൂകസാക്ഷിയാണു്.

യച്ചനെ ആശ്രമ ശ്രേഷ്ഠനായി അവരോധിക്കുകയും ചെയ്തു.[25] അന്നുമുതൽ ക്രമമായി വികാരിമാർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും കൊവേന്തക്രമങ്ങളൊക്കെ ഭദ്രമായി കാത്തു് അനുസരിച്ചു വരികയും ചെയ്തു.[26a] ഈ കാലയളവിലാണു് കേരള കർമ്മെലീത്താ സഭയിലെ അതിപ്രഗത്ഭനും, പണ്ഡിതനും, ഭരണാധികാരിയുമായി പില്ക്കാലത്തു വിരാജിച്ച ബ. ജോൺ ബക്കുമാൻസച്ചനെ, യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ സഭയിൽ സ്വീകരിച്ചതു്.

രണ്ടാം പൊതു പ്രിയോരായ ബ. പോരുക്കരയച്ചനുശേഷം സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നതു് വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായ കർമ്മെലീത്തക്കാരായിരുന്നു. വളരെ നാൾക്കുശേഷം 1903 ലാണു് സഭയ്ക്കു് ഏതദ്ദേശീയനായ ഒരു പ്രിയോർ ജനറാൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു് തേവര കൊവേ

(25) സുവർണ്ണ ജൂബിലി ഗ്രന്ഥം p. 50
(26a) ക.നി.മൂ.സ. സഭാചരിത്രം p. 406

ന്തയുടെ നാളാഗമം ഇപ്രകാരം സാക്ഷിക്കുന്നു. ''ടി ആണ്ടു് (1903) ധനുവത്തിൽ മാന്നാനത്തുകൂടിയ പൊതു സംഘത്തിൽ വച്ചു് നാട്ടുകാരിൽ ഒന്നാമത്തെ പ്രിയോർ ജനറാളായി ഏ. പെ. ബ. മലയാളത്തിന്റെ മിസ്യൊനാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ വലിയ ചാണ്ടിയച്ചൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ടി മകരമാസം മുതൽക്കു് ഏ. പെ. ബ. പ്രിയോർ ജനറാളച്ചൻ ഇവിടെ പാർപ്പാൻ തുടങ്ങി''.(26) ജനറാളച്ചൻ തേവരെ താമസിക്കുവാൻ പ്രത്യേക കാരണമുണ്ടു്. തേവര മാന്നാനത്തിനും എൽത്തുരുത്തിനും മധ്യത്തിലുള്ള സ്ഥലമാണല്ലോ. തന്നെയുമല്ല, ജലമാർഗ്ഗമായോ കരമാർഗ്ഗമായോ ആളുകൾക്കു് എൽത്തുരുത്തിൽ നിന്നും മാന്നാനത്തുനിന്നും എളുപ്പത്തിൽ അവിടെ വന്നു ചേരാം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സഭാംഗങ്ങൾക്കു് തേവരയിലുള്ള പെ. ബ. ജനറാളച്ചനെ കാണാൻ കൂടുതൽ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള കളം ഒരുക്കിക്കൊടുത്തതും ബ. അന്തോനിയച്ചനാണു്.

തിരുഹൃദയ ആശ്രമസ്ഥാപനം കോന്തുരുത്തി ഇടവകക്കാർക്കു് വളരെ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും നൽകി. എന്നാൽ, കൂട്ടൻപറമ്പുകാർക്കും പടിഞ്ഞാറെ മോതിരപ്പള്ളിച്ചോറി എന്നയാൾക്കും അത്ര തൃപ്തിയായില്ല. പക്ഷേ, പുറമെയൊക്കെ സന്തോഷം നടിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാത്രം.(27) ഇവർ ലത്തീൻകാരുമായിരുന്നു. എങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി കോന്തുരുത്തിക്കാരെ മാററി ലത്തീൻകാരായ വറുതുണ്ണി, വാറു, കുര്യാക്കോസു് ഇവരെ പള്ളിപ്പാട്ടുകാരാക്കി. ദേവാലയ ഗാനങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു് ആരാധനാക്രമം മോടിപിടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ആശ്രമത്തിനടുത്തുള്ളവരെ സന്ന്യാസിമാർ ദേവാലയ ഗീതങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുക ഒരു സാമാന്യ സംഭവമായിരുന്നു. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനും ഇതിനു മുൻകൈയ്യെടുത്തു് തേവരയിലും ഗാനസംഘം ഉണ്ടാക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ഇതു് വലിയ പ്രശ്നത്തിനു കാരണമായി. തുടർന്നുള്ള ഏതാനും വർഷം യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഒരു ഗറില്ലാ സമരത്തെ അതിജീവിക്കേണ്ടിവന്നു.

ലത്തീൻകാരുടെ വാദങ്ങളെല്ലാം അവഗണിച്ചു് ആശ്രമം സുറിയാനിക്കാർക്കും അതും സി എം ഐ ക്കാർക്കും നൽകിയതു നാം മുൻപു കണ്ടുവല്ലോ. പാമ്പിനെ നോവിച്ചുവിട്ടാലുള്ള പ്രശ്നം വിവരിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പിന്നീടുണ്ടായ

---

(26) തേ. നാ. p. 77

(27) തേ. നാ. p. 65

സമരത്തിനു് വെണ്ടരുത്തിക്കാർ കരുവാക്കിയതു് പടിഞ്ഞാറേ മോതിരപ്പള്ളി ചോറിയെ ആണു്. ചില ലത്തീൻകാരും ഏതാനും ചില വൈദികരും ചോറിയെ ഉപയോഗിച്ചു എന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഈ ചോറിയാകട്ടെ പുറമേ ആശ്രമത്തോടു കൂറു കാണിച്ചിരുന്നതാനും. മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായി ചോറി കോവേന്തയ്ക്കു ചെയ്ത സഹായത്തിനു് പ്രതിഫലം ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല, അയാൾ മരിച്ചാൽ മൃതദേഹം ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ അടക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ശവസംസ്കാരത്തിനു് കാനാട്ടച്ചൻ പണ്ടേ സമ്മതിച്ചുവെന്നും അയാൾ വാദിച്ചു. ഇതിനായി ആരുമറിയാതെ ചോറി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് ഒരു അപേക്ഷ അയച്ചു. എന്നാൽ അരമനയിൽനിന്നും യാതൊരു മറുപടിയും നൽകിയില്ല (28).

ഇതിനെത്തുടർന്നു് ചോറി ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ പക്കൽ ഒരു അപേക്ഷ നൽകി. 1902 കർക്കടകം മൂന്നാം തീയതി നൽകിയ ഈ അപേക്ഷ തേവര നാളാഗമത്തിൽ ഉണ്ടു്(29). തേവരപ്പള്ളിയുടെ ആരംഭം മുതൽ അയാൾ പള്ളിയ്ക്കുവേണ്ടി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയും, മറ്റു ചിലരുടെ മുൻപാകെ കാനാട്ടച്ചൻ ചോറിയെ തിരുഹൃദയത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തുവെന്നും, അയാൾ മരിച്ചാൽ ഈ ദേവാലയത്തിൽ സംസ്കരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് കാനാട്ടച്ചൻ പറഞ്ഞൊത്തിരുന്നുവെന്നും അസുഖം കൂടുതലായതിനാൽ, ഇപ്രകാരം ഒരു കല്പന എഴുതിത്തരണമെന്നുമായിരുന്നു കത്തിലേ സാരം.

ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഇതിനു് താഴെപ്പറയുന്ന മറുപടി നൽകി. ഇക്കാര്യം നടക്കണമെങ്കിൽ സഭയുടെ ന്യായപ്രമാണമനുസരിച്ചു് മേലാധികാരികളുടെ അനുവാദം വാങ്ങണം. അതുപോലെതന്നെ സഭയുടെ പ്രിയോർജനറാളായ വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും സ്ഥലം അധികാരിയായ എറണാകുളം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കയുടെയും അനുവാദം വേണം. ഈ മൂന്നു അനുവാദങ്ങളും താൻ വാങ്ങിത്തന്നാൽ തന്നെ ദേവാലയത്തിൽ അടക്കികൊള്ളാം. ചോറിയ്ക്കു് അതിഷ്ടമായില്ല. അനുവാദം യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻതന്നെ വാങ്ങണമെന്നായി ചോറി. അതു സാധ്യമല്ലെന്നു് അച്ചനും പറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ പേരിൽ ചോറിയ്ക്കു് ബ. അച്ചനോടു വിരോധമായി. ഇതിനെതുടർന്നു്, ''ദുർവ്വാശിക്കാ

---

(28) തേവര ആശ്രമത്തിന്റെ നാളാഗമം p. 71

(29) തേ. ആശ്ര. നാ. p. 72

രനും'' ''മഹാനിഗളിയുമായ'' ആ മനുഷ്യൻ വെണ്ടുരുത്തി ലത്തീൻ പള്ളിവികാരി ജോക്കിൻ പാദ്രിയുമായി ഉരാലോചന നടത്തി.(30)

അന്നു് തേവര ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീധനം ലത്തീൻകാരുടെതാണെന്നു് അവർ വാദിച്ചു. മാത്രമല്ല, ഏതാനും മാന്യന്മാരെ ഇരുത്തി സ്ത്രീധനം നടത്തണമെന്നും മറും വെണ്ടുരുത്തിക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ തുടർന്നു് വളരെയധികം ശല്യങ്ങളും വെണ്ടുരുത്തിക്കാരും അവരുടെ വൈദികനും ചെയ്തു. പെരുമാനുകാരൻ പൂക്കാട്ടുംപുറത്തെ അന്തപ്പനാശാനാണു് അന്നു് സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. സ്ത്രീധനം നന്നാക്കുവാൻ നാട്ടിൽ നിന്നു പിരിച്ചെടുത്തിരുന്ന സാധനങ്ങളും ഞായറാഴ്ചത്തെ ദിവ്യബലിയ്ക്കുശേഷം ലേലം ചെയ്തിരുന്നു. ചോറിയും ജോക്കിൻ പാദ്രിയുംകൂടി ഇതിനു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു് നട്ട ഒടിയൻ മാത്ര എന്ന ലത്തീൻകാരനെയായിരുന്നു. ലേലം വിളിക്കാരനായതിനാൽ പിന്നീടു് ഇവൻ 'ലേലം വിളി' യെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ലേലം വിളിയിൽ പെരുമാനൂരുകാർ ചേർന്നിരുന്നില്ല.

സ്ത്രീധനം കാര്യത്തിൽ ലത്തീൻകാർ അനധികൃതമായി കയ്യ് കടത്തുന്നതിനെ നിരോധിക്കണമെന്നു് യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനും ബ. ജരാർദച്ചനുംകൂടി ചാത്യാത്തു ചെന്നു് വാരാപ്പുഴ വികാരി ജനറാളിനോടപേക്ഷിച്ചു. വികാരി ജനറാളം ജോക്കിമച്ചനു് ഒരു കല്പന കൊടുത്തയച്ചു. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ആ കല്പന സ്ത്രീധനം സന്ദർശനത്തിനെത്തിയ ജോക്കിം പാദ്രിയക്കു നൽകി. കൽപ്പന കണ്ട അദ്ദേഹം മടങ്ങിപ്പോവുകയും വികാരി ജനറാളിനെ കണ്ടു് സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.(31)

എങ്കിലും വെണ്ടുരുത്തിക്കാരുടെ ശല്യം തുടർന്നതിനാലും സ്കൂളിന്റെ നടത്തിപ്പിനു് വിഘ്നം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും തേവര, ചങ്ങനാടു്, കടവന്ത്ര, കോന്തുരുത്തി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേ സുറിയാനിക്കാർ ഒന്നാക്ലാസ്സുമജിസ്ട്രേറ്റിൽ ഒരു ഹർജികൊടുത്തു. ഇതിൽ ക്ഷുഭിതരായ ചിലവെണ്ടുരുത്തിക്കാർ, കൊവേന്തക്കാരെ ഇവിടെനിന്നും ഓടിക്കണമെന്നും അവർ പ്രശ്നക്കാരാണെന്നും മറും കുറങ്ങും പറഞ്ഞു പരത്തി. ഇതിനിടെ ജൂൺ 22 – നു് സ്കൂളും കെട്ടിടത്തിന്റെ മേൽക്കൂര മേയാൻ അച്ചൻ ജോലിക്കാരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ആശാൻ രഹസ്യത്തിൽ ഈ വിവരം ചോറിയേയും

(30) തേ. നാ. p. 72
(31) തേ. നാ. p. 79

അയാളുടെ അനുയായികളേയും അറിയിച്ചു. അവർ വന്നു കലഹം ഉണ്ടാക്കി. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മഞ്ചേരിലച്ചൻ വിവര മറിയിച്ചു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം വെണ്ടരുത്തിക്കാരെ ഇതിൽ നിന്നും പ്രതിനിവർത്തിപ്പിച്ചില്ലതന്നെ. അതിനാൽ വീണ്ടും ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയിൽ ഹർജി ഫയൽ ചെയ്തു. 30 – ാം തീയതി പോലീസ് വന്നു മഹസർ തയ്യാറാക്കി, വിചാരണ നടത്തി. പ്രതികളായ ചോറിയ്ക്കും കൂട്ടുകാർക്കും 100 രൂപാ പിഴയും ആറുമാസത്തെ തടവും വരുമെന്നു നോട്ടീസ് അയച്ചു് അറിയിച്ചു.(32)

ഇതു മനസ്സിലാക്കി ഭയപ്പെട്ട ചോറിയും കൂട്ടരും മറെറാരു ഉപായം സ്വീകരിച്ചു. അന്നുതന്നെ, അവർ ജയിച്ചുവെന്നു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരണം നൽകി. അതിനു തെളിവായിട്ടു് ആശാനേ പ്രേരിപ്പിച്ചു് അവർതന്നെ സ്ക്കൂൾ മേഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, ആശാനും അവരുടെ ആൾക്കാരുംകൂടി എപ്പോഴും സക്കൂളിൽ വന്നു് കൊവേന്തക്കാരെ അസഭ്യം പറയുകയും ചെറുയോഗങ്ങൾ കൂടുകയും സ്ക്കൂൾ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയെന്നു് വീമ്പിളക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു. ഇങ്ങനെ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞു.

1903 ഒക്ടോബർ 5–ാം തീയതി മഞ്ചേരിലച്ചൻ എറണാകുളത്തുചെന്നു് മാർ ലൂയിസ് മെത്രാനച്ചനെ കണ്ടു. കോന്തുരുത്തിക്കാരു കുട്ടികളെ സ്ക്കൂളിൽ അയക്കേണ്ടെന്നു മെത്രാനച്ചൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു, തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ അവർ സ്കൂളിലയച്ചില്ല. ഇൻജംക്ഷൻ ഓർഡറിൽ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വെണ്ടരുത്തി വികാരിക്കു് ഇതേപോലെ കൊടുത്തിരുന്ന കൽപന തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ലത്തീൻകാരായ കുട്ടികളെ വീണ്ടും സ്ക്കൂളിലയച്ചു.... ഇതേതുടർന്നു് ദലഗാദ് അപ്പസ്തോലിക്കയുടെ കൽപന പ്രകാരം സ്ക്കൂൾ പൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

തുടന്നു് ദലഗാദ് അപ്പസ്തോലിക്കാ എറണാകുളത്തുവന്നു. വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അരമനയിൽ 9 ദിവസം താമസിച്ചു് സ്കൂൾകാര്യം പഠിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്താ കൊവേന്തക്കാർക്കു് എതിരായി വളരെ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ദലഗാദ് ആ വാദമെല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ടു് സ്കൂൾ ആശ്രമത്തിനു് വിട്ടുതരികയും ചെയ്തു (33) എങ്കിലും ലത്തീൻകാരും അവരുടെ നേതാവായിരുന്ന ജോക്കിൻ പാദ്രിയും സുറിയാനി സമുദായത്തോടു് കലഹിച്ചു് പ്രശ്നം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവരുടെ അച്ചന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് സ്കൂൾ ആക്ര

(32) തേ. നാ. p. 83.
(33) തേ. നാ. p. 88.

മിക്കാൻ വെണ്ടരുത്തിക്കാർ വള്ളങ്ങളിൽ വരികയായിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരായ ആളുകളും ഇതറിഞ്ഞു് കായലിൽവച്ചു തന്നെ അവരെ തടഞ്ഞു. കരയ്ക്കു നിന്നു് കഠിനമായ കല്ലേറു കിട്ടിയ വെണ്ടരുത്തിക്കാർ തിരിച്ചു പോകുകയാണുണ്ടായതു്. ജോക്കിം അച്ചനെ വെണ്ടരുത്തിയിൽ നിന്നു് മാറ്റാൻ പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും മെത്രാപ്പോലീത്താ അതു ചെയ്തില്ല. കള്ള യെഴുത്തുകളും ഭീഷണികളും യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനെതിരായി അവർ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം നേതൃത്വം നൽകിയതു് അവരുടെ വികാരിയച്ചനും.

ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ തേവര ആശ്രമത്തിന്റെ അധിപനായിരുന്ന കാലത്തു് മറ്റൊരു സംഭവംകൂടിയുണ്ടായി. മോൺസിഞ്ഞോർ സലേസ്സി ചെറിയ ഏതാനും ആശ്രമങ്ങൾ നിത്തലാക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുന മ്മാവിലുള്ള തൊണ്ടിപ്പറമ്പിലെ ആശ്രമം, പാണാവള്ളി, തേവര എന്നീ ചെറിയ ആശ്രമങ്ങൾ എന്നിവയാണു് ആ ലിസ്റ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ബ. മഞ്ഞേരിലച്ചന്റെ ശക്തമായ സ്വാധീനംകൊണ്ടു് തേവര നിത്തലാക്കാൻ ഇടയായില്ല.

1905–ൽ സി. എം. ഐ.സഭയുടെ കാനോനിക സ്ഥാപനത്തിന്റെ 50–ാം വർഷവും തേവര തിരുഹൃദയപള്ളിയുടെ 25–ാം വർഷവുംകൂടി ഒരുമിച്ചു് സാഘോഷം കൊണ്ടാടുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ജൂലൈ 17–ാം തീയതി തേവര ആശ്രമത്തിനു മുന്നിലുള്ള അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ കപ്പേളയ്ക്കു കല്ലിട്ടു. മുൻപു നാം കണ്ട ലത്തീൻ, സുറിയാനി വഴക്കിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വെണ്ടരുത്തിക്കാരും ആശ്രമവാസികളും തമ്മിൽ നല്ല രഞ്ജിപ്പിലല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും മഞ്ഞേരിലച്ചന്റെ നയവും, ഭക്തിയും, നല്ല പെരുമാറ്റവും മൂലം എല്ലാം ഭംഗിയായി നടന്നു. ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ സ്ഥലം മാറിപ്പോകുന്നുവെന്നറിഞ്ഞ ജനങ്ങൾ പരസ്പരവൈരാഗ്യം മറന്നു് ഒരുമിച്ചുകൂടി അനുരഞ്ജനത്തിനു് തയ്യാറായി. കാനാട്ടച്ചനു ശേഷം മഞ്ഞേരിലച്ചൻ അവിടെ പാർക്കുകയും പണികൾ നടത്തുകയും ചെയ്തകാര്യം അവർ ഓർമ്മിച്ചു. ജൂബിലി ഗംഭീരമാക്കണമെന്നു് മഞ്ഞേരിലച്ചനു് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ അവർ സർവ്വകഴിവും ഉപയോഗിച്ചു് ആഘോഷങ്ങൾ ഭംഗിയാക്കി. അലങ്കാരസംവിധാനങ്ങൾ മോടിയേറിയതായിരുന്നു. അന്നു് സാധാരണമല്ലാത്ത വിവിധ ദൃശ്യങ്ങൾ അലങ്കാരത്തിനു് കൊഴുപ്പുകൂട്ടി. നയനാഭിരാമമായ ആ വർണ്ണപ്രപഞ്ചം ചങ്ങനാട്ടുദേശത്തെ ഒരു പുതുമീസയാക്കിമാറ്റിയെന്നു് നാളാഗമക്കാരൻ സാക്ഷിക്കുന്നു.(34)

(34) തേ. നാ. p. 106

തേവരയും ചുറുപാട്ടുമുള്ള ജനങ്ങളെ ഒരുമിപ്പിക്കാൻ ഇങ്ങനെ യൊരാഘോഷത്തിനേ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നു് മഞ്ഞേരിലച്ചൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഒരു മനശാസ്ത്രവിദഗ്ധന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ''ഈ നാട്ടുകാർ ഘോഷപ്രിയന്മാരും സന്തോഷവാന്മാരുമായതിനാൽ ജൂബിലിആഘോഷിക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചുവെന്നത്രേ''(35). ഈ മനസ്ഥിതി ഉള്ളവരെ ഒരുമിപ്പിക്കാൻ അവരുടെ മാനസിക പ്രവണതയെതന്നെ അദ്ദേഹം കരുവാക്കിയെന്നു ചുരുക്കം.

വികാരിയായിരുന്ന മഞ്ഞേരിൽ യൗസേപ്പച്ചന്റെ കുനമ്മാവിലേയ്ക്കുള്ള ഈ സ്ഥാനചലനം ജനങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിച്ച ശോകച്ഛവി തുത്തുമാറ്റാൻ ഇപ്രകാരം ബ. അച്ചനു കഴിഞ്ഞു. റീത്തിന്റെപേരിലും ജാതിയുടെ പേരിലും ഉണ്ടായിരുന്ന 'കശപിശ' അദ്ദേഹത്തോടു് ജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്നേഹത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും യാതൊരു കോട്ടവും വരുത്തിയില്ല. അദ്ദേഹം കോർട്ടിൽ പോയപ്പോഴും നീതിക്കുവേണ്ടി സഭാകോടതി കയറിയപ്പോഴും ഒക്കെ ഈ ജനങ്ങളെയെല്ലാം പിതാവിനുതുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നതാണു് പരമാർത്ഥം.

ആശയത്തിൽ, ആദർശത്തിൽ വ്യവച്ഛേദനം ഉണ്ടാവാം. അതുപോലെതന്നെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദമുഖങ്ങളും ഉന്നയിക്കാം. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും സ്നേഹത്തെ മുറിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലയെന്നതാണു സത്യം. അങ്ങനെ മനുഷ്യനെ വെറുക്കാത്ത ഒരു തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ അവതാരകനായിരുന്നു യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ. ഇതിന്റെ പ്രസരം ജനങ്ങളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തി. അതിന്റെ തെളിവാണു് സ്ഥലം മാറിപ്പോയപ്പോഴും അവർ അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയ യാത്രയയപ്പു്. തേവര നാളാഗമം ഇതേക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്. ''വികാരി യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ കുനമ്മാവിലേയ്ക്കു സ്ഥലംമാറിപ്പോകുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ കാനാടന്മാർ ഒന്നും, സുറിയാനിക്കാർ പൊതുവിൽ ഒന്നും, ലത്തീൻകാരായവർ ഒന്നും, ഇങ്ങനെ ഓരോ മംഗളപത്രങ്ങളും മേല്പടി വികാരിയച്ചനു് സമർപ്പിക്കയും ചെയ്കയുണ്ടായി.''(36a)

അങ്ങനെ ആ കർമ്മചതുരൻ സന്തോഷത്തോടും സംതൃപ്തിയോടുംകൂടി തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്ന തേവര ആശ്രമത്തിൽനിന്നും അനേകരുടെ വിതുമ്പലിന്റെ അകമ്പടിയോടെ യാത്രപറഞ്ഞു് കുനമ്മാവിലേയ്ക്കുപോയി.

---

(35) തേ. നാ. p. 105

(36a) തേ. നാ. p. 107

തന്റേടിയായ ആ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികം നനവുചാർത്തി. അതു് നിയന്ത്രിക്കാൻ അദ്ദേഹം വളരെയധികം തത്രപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു. വെണ്ടുരുത്തിക്കാരും, കോന്തുരുത്തിക്കാരും, പെരുമാനൂരുകാരും ചേർന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് സ്നേഹോഷ്മളമായ യാത്രാമംഗളങ്ങം നേർന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകളും ഈറനണിഞ്ഞുനിന്നു.

ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ക്ലനമ്മാവു് ആശ്രമത്തിന്റെ വികാരിയായി സ്ഥലംമാറിപോയിട്ടും തേവര ആശ്രമത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ അതീവതല്പരനായിരുന്നു. അവിടെ, കൊവേന്തക്കാരുടെ നിലത്തിന്റെ തിട്ടയിൽ അനധികൃതമായി പുരവച്ച മാനാട്ടു് ഇട്ടിയവരയുടെ മകൻ തോമസുമായി ഉണ്ടായ പോലീസ്കേസു് പറഞ്ഞു തീർക്കുവാനായി അന്നത്തെ തേവര ആശ്രമത്തിന്റെ വികാരിലയനാർദ്ദ ലൂയീസച്ചൻ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനെ വിളിച്ചുവരുത്തി. പെ. ബ. ജനറാളച്ചന്റെ ആഗ്രഹവും കല്പനയുമനുസരിച്ചു് ബ. അച്ചൻ തേവരയിൽവന്നു് കേസും് വളരെ സമാധാനപരമായി പറഞ്ഞുതീർത്തു.(36b)

പിന്നീടു് ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ 1908–ൽ തേവരയുടെ വികാരിയായി തിരിച്ചുവന്നു. വികാരിജോലി 1911 വരെ അദ്ദേഹം സ്തുത്യർഹമായി നിർവ്വഹിച്ചു. പഴയതെല്ലാം ബ. അച്ചനും വെണ്ടുരുത്തിക്കാരും മറന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും ഒരു വത്തനരീതിയായിരുന്നു ആ നാളുകളിൽ. ആശ്രമം, ദേവാലയം എന്നിവയുടെ വളരെയധികം പുതിയ സംവിധാനങ്ങം ഏർപ്പെടുത്തി. പുതിയ സ്ഥലങ്ങം ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി വാങ്ങി ആശ്രമവളപ്പു് വിസ്താരപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ കാനാട്ടച്ചൻ ആരംഭിച്ച വേല ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ സമ്പൂർത്തികരിച്ചു.

ഈ കാലയളവിൽതന്നെയാണു് യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിലും മറു വൈദികരുടെ സഹകരണത്തിലും ആലുവ ഭാഗത്തു് ഒരു പുതിയ ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുവാൻ സ്ഥലം അന്വേഷിയ്ക്കുകയും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഇതിനായി പണം പിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതു്.

1912–ൽ അദ്ദേഹം തേവരനിന്നും വാഴക്കുളത്തിനു് സ്ഥലംമാറിപ്പോയി. അങ്ങനെ തേവരയുമായുള്ള ഔദ്യോഗിക ബന്ധത്തിനു തിരശ്ശീലവീണു.

(36b) തേ. നാ. p. 110

അദ്ധ്യായം 5

വ്യക്തിത്വമാനങ്ങൾ

ബ. മഞ്ചേരിൽ കുര്യാക്കോസച്ചന്റെ (യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ) വ്യക്തിത്വമാനത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു അപഗ്രഥനം നടത്തുന്നതു് അച്ചനെ കുറച്ചുകൂടി അടുത്തു മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു് ഉപകരിക്കും.

ഈശ്വരവിശ്വാസവും, കുടുംബപാരമ്പര്യവും, വൈദികരോടും സഭയോടും ബഹുമാനവും സ്നേഹവുമുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവ കുടുംബത്തിലാണല്ലോ അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായതു്. എല്ലാം വെട്ടിവിഴുങ്ങുന്ന ബാല്യത്തിൽ, നന്മയുടെ പരിവേഷമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ആ കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സ്നേഹമുള്ള മാതാപിതാക്കൾ, ഓമനിക്കുന്ന മൂത്തപെങ്ങൾ, വിശാല ഹൃദയരായ ജ്യേഷ്ഠന്മാർ, മാതൃക നൽകുന്ന വൈദികർ, ഇവരിൽ നിന്നെല്ലാം സ്നേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഈ അനുഭവങ്ങളുടെ മാസ്മര വലയത്തിൽ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ നൂറു നൂറു നീർച്ചാലുകൾ ആ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു വന്നു.

അദ്ദേഹം സമാഹരിച്ചെടുത്ത സ്നേഹപ്രകർഷം ജീവിതാവ സാനം വരെ അദ്ദേഹത്തിൽ നിലനിന്നു. മാത്രമല്ല, ക്രമ പ്രവൃദ്ധമായി അതു് വളർച്ച നേടി, പ്രൊഫുല്ലമായി, ഫല സംദായകമായി. സന്ന്യാസത്തിലെ കാർക്കശ്യവും വൈ ദിക ജാവിതത്തിലെ ശിക്ഷണവും ചിട്ടയും സ്വയം ഏറെറടു ത്തപ്പോഴും പോലും അതിനു് യാതൊരു മങ്ങലുമേറെറിരുന്നില്ല. അധികാരത്തിന്റെ അലത്തലപ്പുകളിൽ അദ്ദേഹം ആന്ദോള നമാടിയപ്പോഴും, സഭയും സമുദായവും അംഗീകാരത്തിന്റെ അംശവസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിൽ ചാർത്തിയപ്പോഴും ഈ സ്നേഹ പ്രചുരിമ അദ്ദേഹത്തിൽ ഒളിചിന്നി നിൽക്കുകമാത്രമേ ഉണ്ടാ യിട്ടുള്ളൂ. മറെറാരു വാക്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹജീവിതം വിലകൂറഞ്ഞ മുത്തുച്ചിപ്പികൊണ്ടു് നെയ്തെടുത്തതായിരുന്നില്ല; അതിലെ ഓരോ മുത്തുകളും വിലയേറിയ രത്നക്കല്ലുകളായി രുന്നു.

ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഉദാത്ത ഉയരങ്ങളിൽ വിഹരിക്കാൻ കമ്മപ്രവൃദ്ധമായ ആ ജീവിതം മറന്നുപോയില്ല. അദ്ദേഹം എന്തെല്ലാം നിവർത്തിച്ചിരുന്നുവോ, ഏതെല്ലാം വാദപ്രതിവാദ ങ്ങളിൽ ഇടപ്പെട്ടിരുന്നുവോ, എപ്പോഴെല്ലാം സഭാ കോട തികളിലും സിവിൽ കോടതികളിലും കയറി ഇറങ്ങിയോ അപ്പോഴെല്ലാം, അദ്ദേഹത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചതു് ആത്മാവിന്റെ അന്തർഗൃഹത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഉത്കടദൈവ സ്നേഹം ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു. തന്റെ സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി, പേരിനും പെരുമയ്ക്കും വേണ്ടി, അദ്ദേഹം ഒന്നും തന്നെ ചെ യ്തിട്ടില്ല. എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ഉപരിമഹത്വത്തിനും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടിയത്രേ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ബ. അച്ചന്റെ ദൈവസ്നേഹം പ്രകടമായിരുന്നതു് തന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലൂടെയാണു്. പ്രവർത്തനോന്മുഖമാ യിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പോലും അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചിരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവു നിറഞ്ഞ തന്റെ സഭാസ്ഥാപകനോടൊത്തുള്ള ജീവിതവും, അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ ശിക്ഷണവും നല്ല മാതൃകയുമെല്ലാം ആദ്യാപി യൗസേ പ്പു് അന്തോനിയച്ചനും ലഭിച്ചിരുന്നു. സഭയുടെ ആദ്യ ചൈത ന്യത്തിൽ നിന്നു് ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതെ, പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് യാതൊരു കുറവും വരുത്താതെ, കർമ്മോത്സുക ജീവിതം നയിക്കാൻ ചാവറയച്ചന്റെ ശിക്ഷണം അദ്ദേഹത്തെ സഹാ യിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് വിശ്രമജീവിതത്തി നായി വാഴക്കുളത്തു താമസിക്കുന്ന കാലത്തുപോലും അന്നദിന സമൂഹ പ്രാർത്ഥനകളിൽ നിന്നൊന്നും അദ്ദേഹം ഒഴിവെട്ട ക്കാതിരുന്നതു്. മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ സമയവും ദേവാലയ

ത്തിൽ ദിവ്യകാരുണ്യ സവിധേ അദ്ദേഹം ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. പീഡാനുഭവ ധ്യാനങ്ങളിലൂടെ സ്വയം കരയുകയും മറ്റുള്ള വരെ കരയിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന ആ വലിയ ധ്യാന പ്രസംഗകൻ ദിവ്യകാരുണ്യ സന്നിധിയിൽ കണ്ണീർ ചിന്തി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന രംഗം ഹൃദയഹാരിയായിരുന്നു.

ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽനിന്നും സ്വയം സമ്പാദിച്ചെടുത്ത ധൈര്യവും തന്റേടവും അദ്ദേഹത്തെ വാചാലനാക്കി, കർമ്മോത്സുകനാക്കി. നിത്യവെളിച്ചത്തിൽനിന്നും കൊളുത്തിയെടുത്ത നിലാവെളിച്ചവും പേറി അദ്ദേഹം പാപോച്ചാരണവേദിയിലും ദൈവവചനപ്രഘോഷണവേദിയിലും തനിക്കുലഭിച്ച ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശം ഇതരർക്കു പങ്കിട്ടുകൊടുത്തു. ആതുരസേവന തല്പരനും പാവപ്പെട്ടവരുടെ സഹായിയും, പാപികളുടെ ആശ്വാസകനുമായി മാറി മഞ്ഞേരിലച്ചൻ. പള്ളിക്രമങ്ങളിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയ അദ്ദേഹം ക്ഷാശാ പരികർമ്മങ്ങളിൽ അതീവതല്പരനായിരുന്നു. നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ പാപമോചനവേദിയിലിരുന്ന് അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ക്ഷാശയിലൂടെ ലക്ഷങ്ങളെ സ്വാന്തനപ്പെടുത്തിയ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ ആർസിലെ വികാരിയെപ്പോലെ കേരളത്തിൽ ധാരാളം നന്മ ചെയ്തവനാണ്. അസാധാരണബുദ്ധി വൈഭവമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം തനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന വിശ്രമ സമയം പുസ്തകപാരായണത്തിലും വി. ഗ്രന്ഥപഠനത്തിനുമായി മാറ്റി വച്ചു. അറിവിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി ആശയങ്ങളുടെ പവിഴമുത്തുകൾ വാരി, മാനവചേതനയിൽ കൊള്ളിയാനും കൊടുങ്കാറ്റും സൃഷ്ടിക്കാനുതകുന്ന കടഞ്ഞെടുത്ത ശൈലിയിൽ ദൈവവചനം വിളമ്പുമ്പോൾ, ആസ്വാദകരായ ആയിരങ്ങളിൽ മാറ്റത്തിന്റെ പൂത്തിരി കത്തിക്കുകയായിരിക്കും അദ്ദേഹം ചെയ്തുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത സ്പർശിയായ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളുടെ ഉറവിടം സ്വന്തം ജീവിതം തന്നെയായിരുന്നു. ജീവിതവുമായി അയൽബന്ധമില്ലാത്ത പ്രസംഗങ്ങൾ മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പോ, ചിലമ്പുന്ന കൈത്താളമോ മാത്രമായിരിക്കും; അനുവാചകരിൽ വ്യതിയാനം സൃഷ്ടിക്കുകയില്ലതന്നെ. വൃക്ഷത്തെ ഫലത്തിൽനിന്നറിയുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഫലത്തിൽനിന്നുതന്നെ ആ ജീവിതത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരിക്കും എളുപ്പം. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ ദൈവസ്നേഹം എപ്രകാരമാണ് ക്ഷാശാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെയും ദൈവവചനപ്രഘോഷണത്തിലൂടെയും പാപസങ്കീർത്തനവേദികളിലൂടെയും സമസൃഷ്ടികളിലേയ്ക്കൊഴുകി പുതിയ മാനം കണ്ടെത്തിയതു് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഇവിടെ.

അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവും ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളാ മാത്രമായിരുന്നു. അപരനിൽകുടിവാഴുന്ന യേശുവിനെ വിശ്വാസദർപ്പണത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് അവനെ പരിചരിച്ച് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു രീതിയായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളാ വിശ്വാസപ്രഘോഷണോപാധിതന്നെയായിരുന്നു. അവിടെ ദൈവമഹത്വവും ആത്മരക്ഷയും മാത്രമേ അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യം വച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തന്റെ ജീവനെപ്പോലും തൃണവത്ഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് വീരോചിതമായ പരസ്നേഹത്തിന്റെ രാജപാതയിലൂടെ അദ്ദേഹം നടന്നു നീങ്ങിയത്. ഒരു ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം ഉദാഹരണത്തിനായി ഇവിടെ വിവരിക്കാം. മുൻകാലങ്ങളിൽ മസൂരിബാധ കേരളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നല്ലോ ? അറിവിന്റെ അഭാവമോ, മെഡിക്കൽ സയൻസിന്റെ കഴിവില്ലായ്മയോ എന്തോ ഈ സംക്രമികരോഗത്തെ കോളറാപോലെതന്നെ മനുഷ്യൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. പലരും രോഗം കാരണം മരണത്തിനു് അധീനരായിരുന്നതിനാൽ പേടികൊണ്ട് ബന്ധുക്കൾപോലും ഇവരിൽനിന്നും അകന്നു മാറിയിരുന്നു. ഇത് പടർന്നു് പിടിക്കുന്ന രോഗവുമാണല്ലോ. തന്മൂലം പരിചരണത്തിനു് ആരേയും കിട്ടുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ദീനബാധിതർക്കു് ക്രൂദാശാപരികർമ്മം നൽകാൻ സാമാന്യവൈദികരും മടികാട്ടിയിരുന്നുപോലും. കുമ്പസാരമോ കുർബ്ബാനയോ രോഗീലേപനമോ ഒന്നും കൂടാതെ, ഇവയുടെ ആശ്വാസമൊന്നും ലഭിക്കാതെ, ആ രോഗികൾ മരണമടയുകയായിരുന്നു പതിവു്.

എന്നാൽ, ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഇപ്രകാരമുള്ള സാംക്രമിക രോഗികളുടെ മരണനേരത്തു് യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ വീടുകളിൽപോയി അവരെ കുമ്പസാരിപ്പിച്ച് ദിവ്യകാരുണ്യം നൽകി, രോഗീലേപനവും നൽകി, ആശ്വസിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, പഴയ ചികിത്സാമുറകൾ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ഭയംകൂടാതെ ഈ രോഗികളെ സന്ദർശിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം പലേ രോഗികളെയും ചികിത്സിക്കയും ചികിത്സാവിധി എഴുതിയ പുസ്തകം അടുത്തതലമുറയുടെ ഉപയോഗത്തിനായി കുടുംബത്തിൽ ഏൽപിക്കയും ചെയ്തു. നെല്ലിക്കുന്നത്തെ വീട്ടിൽ എല്ലാവരും മസൂരി ബാധിച്ച് മരണാസന്നരായപ്പോൾ അവിടെച്ചെന്നു് എല്ലാവരെയും ആശ്വസിപ്പിക്കയും ക്രൂദാശകർമ്മം പരികർമ്മംചെയ്കയും ചെയ്ത സംഭവത്തിനു് നമ്പിയാപറമ്പിൽ കുഞ്ഞുമാണി ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നു. ഇത് ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം. നാട്ടിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള രോഗ

ങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നകാലത്ത് മഞ്ചേരിലച്ചനു് തിരക്കാണു്. മറ്റു ഏതു ജോലിയുണ്ടായാലും അതെല്ലാം മാറ്റിവച്ചു് ഈ പ്രേഷിതവൃത്തിയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടണമെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യക്തിത്വത്തിനു് ഒരു തന്റേടവും ഉറപ്പും ദൈവാശ്രയത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും ഉണ്ടായേ പറ്റൂ. മനുഷ്യ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഇഴനൂലുകളിൽ അതിപ്രധാനമായ രണ്ടു തറികളാണു് വിശ്വാസവും ധൈര്യവും. പേടിയില്ലായ്മയെന്ന നിഷേധാത്മകഭാവം മാത്രമല്ല, മറിച്ചു് അനുലോമപരമായ ഒന്നത്രെ ധൈര്യം; എന്തും സംഭവിക്കട്ടെയെന്ന ധൈര്യം. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവവിശ്വാസവും ദൈവത്തിന്റെ തിരുച്ചിത്തത്തിനുള്ള അർപ്പണവുമായിരുന്നു. ഒരു സന്ന്യാസ വൈദികവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലാണു് ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പാന്ന ഈ ധൈര്യം. ഇതു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഒരു ദാനവുമാണല്ലോ.

രോഗികളെയും മരണാസന്നരെയും പരിചരിച്ചിരുന്ന ഈ ദീനദയാലു സഹസ്രഷ്ടികളോടെല്ലാം പരമാർത്ഥസ്നേഹമുള്ളവനായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു് സമുദായത്തിന്റെ താഴെക്കിടയിൽ അശരണരായും അനാഥരായും ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെമേൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അതിയായ ഒരു വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു ആഢ്യകുടുംബത്തിൽ ജനിക്കയും ആഢ്യകുടുംബത്തിൽ തന്നെ വളർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഒരു സവർണ്ണൻ, ഭാരതത്തിന്റെ, കേരളത്തിന്റെ, പാരമ്പര്യനുസരിച്ചു് അധമരോടും അധഃകൃതരോടും ഇടപ്പെടുക അന്നു് ചിന്തനീയമല്ലതന്നെ. വർണ്ണവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇടുക്കാർന്ന ഇലുകകളിൽ മനുഷ്യത്വത്തെ ഒതുക്കി നിർത്തി, സമുദായത്തെ കുറവു തിരിച്ചുകാണിച്ചു്, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനിൽ നിന്നകറ്റി നിറുത്തിയിരുന്ന തീണ്ടലിന്റെയും തൊടീലിന്റെയും പാരമ്പര്യം നമ്പൂരി കുടുംബങ്ങളെയും അതുപോലുള്ള ആഢ്യകുടുംബങ്ങളെയും പിശാചുബാധപോലെ പിൻതുടർന്നിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ ആദർശതലത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു വ്യവച്ഛേദനമില്ലെങ്കിലും, ഭാരത ക്രൈസ്തവരുടെ ആഢ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെയും പ്രയോഗിക ബുദ്ധിയുടെയും ഫലമായി വ്യവച്ഛേദനം നിലനിന്നിരുന്നു. പുലയർ, പറയർ, കുറവർ എന്നീ അധഃകൃതരായ ഹരിജനങ്ങളെ അടുക്കളയിലോ അടച്ചുകെട്ടിലോ കയറുകയോ അവർക്കു് നല്ല പാത്രങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം നൽകുകയോ ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്ന കാലം ! ഇക്കൂട്ടരിൽ നിന്നും ക്രിസ്തു

മതം സ്വീകരിച്ചവരെപ്പോലും 'പുതുക്രിസ്ത്യാനി' 'മാശ്ശുവാസി' എന്നീ പുച്ഛനാമങ്ങളിലാണ സംബോധനചെയ്തിരുന്നതു്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് ചാവറയച്ചൻ കമ്മരംഗത്തുവരികയും പുലയരെയും പറയരെയും മറ്റു് അധഃകൃതരെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയും അവർക്കു് പള്ളിക്കൂടങ്ങളും സ്ഥാപിക്കയും അവരെ ആഢ്യരുടെ ഭാഷയായ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു്. ചാവറയച്ചന്റെ അനുയായികളും ആ പിതാവിന്റെ ആദർശം ശിരസാവഹിച്ചു് ഓരോ ആശ്രമങ്ങളോടും ചേർന്നു് ഹരിജനക്രൈസ്തവരെ വളർത്തിയെടുക്കുകയും അവരെ ഉന്നതങ്ങളായ ജീവിതമാനങ്ങളിലേയ്ക്കുയർത്തുവാൻ, വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ, അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. പുലയരെയും പറയരെയും ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു പ്രധാന ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ, ക്രൈസ്തവരായി കഴിഞ്ഞു് അവരെ നിരാശ്രയരായി വിട്ടുകളഞ്ഞില്ല. അവർക്കു ജോലി കൊടുത്തു്, വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി സമുദായത്തിന്റെ പൊതുധാരയിലേയ്ക്കു് അവരെ സന്നിവേശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റെ ലക്ഷ്യം.

യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനും ഈ പാത സ്വീകരിച്ചു. വാഴക്കുളത്തു് മുൻകാലങ്ങളിൽ പുലയരുടെ കുടിലുകളും വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെയധികം ജോലിത്തിരക്കുകളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം അവരുടെ കുടിലുകളും കയറി ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം അവരുടെ അനുഭവം നേടിയെടുത്തു. ബ. അച്ചൻ അവരെ വേദപാഠം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ആശ്രമക്രമങ്ങളും നിയമങ്ങളും യാതൊരു ഭംഗവും വരുത്താതെ അവരുടെ ഭൗതികോന്നമനത്തിനുള്ള പലേകാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. സമ്പന്നരുടെ കുടികിടപ്പുകാരായ അവരെ അവരുടെ ജന്മിമാർ ചൂഷണം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. മാത്രമല്ല, അവരിൽ നിന്നും സഹായങ്ങളും ഈ കുടിലുകളിൽ എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. ഇന്നു് വാഴക്കുളം ഭാഗത്തു് അവശക്രൈസ്തവ മേൽവിലാസവും പേറി വളരെയൊന്നും ആളുകളില്ല. അനേകം വീട്ടുകാർ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു് സമൂഹത്തോടു അലിഞ്ഞു ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉയർന്നമാനങ്ങളും കണ്ടെത്തിയ ചിലരെങ്കിലും മറുനാട്ടിൽചെന്നു് 'നിലവാര'മുള്ളവരായി ജീവിക്കുന്നു. ബ. അന്തോനിയച്ചനും സഹസന്ന്യാസികളും തുടക്കമിട്ട പുരോഗമനശ്രമങ്ങളും പിൽക്കാലത്തു് ഉദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യത്തിലെത്തിയെന്നതു് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു വസ്തുതയാണു് വാഴക്കുളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം. മറ്റു് ആശ്രമങ്ങളിൽ ഈ പ്രവർത്തനരംഗം വളരെ മന്ദീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യൗസേപ്പു്

അന്തോനിയച്ചന്റെ കഴിവും മിഴിവുമുള്ള വ്യക്തിത്വംക്കേ ഇത്തരം ശ്രുശ്രൂഷകൻ മെച്ചമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ ദൈവമാതാവിന്റെ വലിയ ഒരു ഭക്തനായിരുന്നു. കർമ്മെലമാതാവിനോട് അ ദ്ദേഹത്തിനു് ബാല്യാഭി ഉണ്ടായിരുന്ന കറകളഞ്ഞസ്നേഹവും ഭക്തിയുമാണു് ആ അമ്മയുടെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ട സന്ന്യാസസഭയിൽ അംഗമാകാൻ ഉത്പ്രേരണ നൽകിയതു്. വാഴക്കുളത്തുനിന്നു് ആദ്യമായി കർമ്മെലസഭയിൽചേന്ന യോഗാത്ഥി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കുഞ്ഞേപ്പായിരുന്നു വെന്നകാര്യം അനുസ്മരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം വൈദികനായില്ല. ആ വലിയ വിടവുനികത്തിക്കൊണ്ടു് വാഴക്കുളംപ്രദേശത്തെ ആദ്യ സി. എം. ഐ. വൈദിക കനായിത്തീന്നതു് യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനായിരുന്നു. കർമ്മെലമാതാവിന്റെ പേരുപേറുന്ന വാഴക്കുളം ആശ്രമ ത്തിലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ ഭാഗവും ചെലവഴിച്ചതു്. കർമ്മെലമാതാവും ഉത്തരീയഭക്തിയും കർമ്മെമാതാവിന്റെ തിരുനാളാഘോഷവും എല്ലാം അദ്ദേ ഹത്തെ ആനന്ദതുന്ദിലനാക്കി. ആ നല്ല അമ്മ തന്റെ മകനെ മരണംവരെ പരിപാലിക്കയും ചെയ്തു.

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അധികാരം ശ്രുശ്രൂഷയാണു്, ഇതു ശരിയെങ്കിൽ സന്ന്യാസത്തിൽ ഇതെത്രയോ അത്ഥ പൂർണ്ണമായിരിക്കണം. ലോകത്തിൽ അധികാരം ശക്തി യാണു്, കീഴ്പ്പെട്ടത്തലാണു്, അധീശത്വമാണു്. ക്രിസ്തു വിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ അതു സ്നേഹമാണു്, ശ്രുശ്രൂഷ യാണു്, ദാസഭാവമാണു്, അധികാരത്തെ ഒരു ദാനമായി മനസ്സിലാക്കിയാലേ, അഹങ്കാരത്തിന്റെയും അന്തസാരവി ഹീനതയുടെയും പെരുമാറ്റങ്ങളിൽനിന്നും മനഃസ്ഥിതികളിൽ നിന്നും മനുഷ്യൻ മാറിനില്ക്കുകയുള്ളൂ. ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ അധികാരശുശ്രൂഷ ചാവറയച്ചനിൽ നിന്നും കാനാട്ടച്ചനിൽനിന്നുമാണു് അഭ്യസിച്ചതു്. നേതൃത്വ ഗുണമുള്ള രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ സഹവാസം അദ്ദേഹത്തെ നേതാവാകുവാൻ ഒരുക്കി. വാഴക്കുളം വികാരിയായിരുന്ന കാനാട്ടച്ചന്റെ അസിസ്റ്റന്റായി വാഴക്കുളത്തു് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. അതിനിടയിൽ ദീർഘനാളത്തെ വാഴക്കുളം ജീ വിതം യുവസന്ന്യാസികളുടെ റെക്ടറായി അദ്ദേഹത്തെ ഉയത്തി. അദ്ദേഹം തേവരയിൽ ദീർഘനാൾ അധികാരി യായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ കുനമ്മാവു് ആശ്രമത്തിലും മൂന്നുവർഷം ഭരണാധിപനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം

സി. എം. ഐ. സഭയുടെ 1897 ലെ പൊതു സംഘത്തിൽ
ബ. കൂര്യാക്കോസച്ചൻ ഒരംഗമായിരുന്നു.

ചിട്ടയുള്ളവനും, കർശനനും ഒക്കെയാണെങ്കിലും ആത്മാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെ വിളനിലമായിരുന്നു. തന്റെ കീഴിലുള്ള ഓരോ വ്യക്തികളുടെയും ആശയാഗ്രഹങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കാനും സമൂഹത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിമാത്രം മുന്നിൽ കാണാനുമുള്ള ഒരു ആദർശശുദ്ധി അദ്ദേഹത്തിനു കൈമുതലായിരുന്നു. 1885 മുതൽ, സി. എം. ഐ. സഭയുടെ ഉന്നതാധികാര സംഘമായ പൊതുസംഘങ്ങളിൽ, തുടരെ അനേകപ്രാവശ്യം അംഗമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും സഭയുടെ നയപരിപാടികൾ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കാകുകയും ചെയ്തു.(40)

അധികാരത്തിന്റെ അലത്തലപ്പുകളിൽ സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിന്റെ ഉന്നിദ്രപ്രതലങ്ങളിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം വിനയാനവിതനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയത്തെ പരാമർശിച്ച് 'കർമ്മെലയിലെ സൗഗന്ധികം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു ''അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നകാലത്തുപോലും തന്റെ സ്വകീയമായ വിനയത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം

(40) Cfr. പൊതുസംഘനിയമങ്ങൾ.

സഭാനേതൃത്വരംഗത്തു് – പ്രിയോർ ജനറാം കട്ടക്കയത്തിൽ
വലിയ ചാണ്ടിയച്ചനോടൊത്തു്

ശ്രമിച്ചിരുന്നു. വിനയം സന്ന്യാസിക്കു ഭൂഷണമാണെന്നു് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നു. അഹങ്കാരികളെ താഴ്ത്തുകയും വിനയാന്വിതരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന യഹോവയുടെ കരങ്ങളാൽ ജീവിതത്തിന്റെ പല പ്രതലങ്ങളിലും ഉയർത്തപ്പെട്ട അദ്ദേഹം തന്റെ വിനയത്തിനുള്ള സമ്മാനം ഇഹത്തിൽ വച്ചുതന്നെ നേടിയെടുത്തു. വിനയം അദ്ദേഹത്തെ പരമാർത്ഥസ്നേഹമുള്ള ഒരു സന്ന്യാസിയാക്കിത്തീർത്തു. സഭയോടും സഭാംഗങ്ങളോടും അദ്ദേഹം കാട്ടിയ സ്നേഹം യഥാർത്ഥവിനയത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ വേരിറങ്ങി വളർന്നുവന്നതാണു്. ആ വളർച്ച വിനയാന്വിതസേവനത്തിന്റെ അരുണാഭനിറഞ്ഞ ഫലങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.''(41)

വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ വേരുറച്ച ഈ വിനയമായിരിക്കാം കുനമ്മാവു വികാരിയായി പൊതുസംഘം അദ്ദേഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോഴും, ആ ഭാരത്തിൽനിന്നു തന്നെ വിമുക്തമാക്കണമെന്നു് പൊതുസംഘത്തിനു് അദ്ദേഹം

(41) ജെ. ചിറയിൽ - കർമ്മലയിലെ സൗഗന്ധികങ്ങൾ p. 188.

അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഒരു ആഡംബര പ്രിയനായിരുന്നില്ല. നടപ്പിലും ഉടുപ്പിലും എല്ലാം ആ വിനയം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. വിശ്രമത്തിനായി വാഴക്കുളത്തു വല്യച്ചൻ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് കണ്ണുപിടിക്കയില്ലെങ്കിൽപോലും കീറിയ തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ സ്വയം തുന്നുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. 'വല്ലസഹോദരൻമാരെക്കൊണ്ടും ഇതു ചെയ്യിച്ചുകൂടെ'യെന്നു ബ. ഗ്രിഗറിയച്ചൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ 'അവർക്കു് വേറെ എന്തെല്ലാം ജോലിയുണ്ടു്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന വീണ്ടും തൈപ്പു തുടങ്ങി. ഒരു കാര്യത്തിലും മറ്റുള്ളവരെ ഒട്ടും വിഷമിപ്പിക്കരുതെന്നുള്ള വിനയാന്വിതന്റെ മനസ്ഥിതിയാണു് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുക.

ശത്രുസ്നേഹത്തിൽ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ അനുധാവനം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ക്ഷിപ്രകോപിയും ക്ഷിപ്രപ്രസാദിയുമായിരുന്ന മഞ്ഞേരിലച്ചൻ. ആരോടും അദ്ദേഹം വൈരാഗ്യം മനസ്സിൽ വച്ചിരുന്നില്ല. പ്രായമായിരുന്ന കാലത്തും, വാഴക്കുളത്തു് വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്തും, തന്റെ ബലഹീനതയായ കോപം വരുമ്പോൾ കുത്തി നടക്കുന്ന ചൂരൽവടി ആഞ്ഞു നിലത്തുകുത്തി വളയ്ക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. തനിക്കെതിരായി തേവരെ കള്ളക്കത്തെഴുതുകയും, തെറ്റിദ്ധാരണ പറഞ്ഞു പരത്തുകയും, കൊവേന്തക്കാരെ നാടുകടത്തുമെന്നു് വീമ്പിളക്കുകയും, പള്ളിയുടെയും സ്കൂളിന്റെയും കാര്യത്തിൽ എപ്പോഴും ശല്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന വെണ്ടരുത്തിക്കാരായ ചിലരോടും പ്രത്യേകിച്ചു് ചോറിയോടും കുടുംബത്തോടും വളരെ സ്നേഹമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം പെരുമാറിയിരുന്നതു്.

എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സഭാധികാരികളെ അനുസരിക്കുകയും അവക്കു കീഴ്വഴങ്ങുകയും അവരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാത്രം പ്രവർത്തിയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു സന്ന്യാസിയായിരുന്നു യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ. തന്റെ ചിന്താസന്താനവും, തനിക്കു് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരവും, ചെയ്യണമെന്നു് ആഗ്രഹമുള്ളതും, ആയ കാര്യങ്ങൾ പോലും നേരായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ മാത്രം, അതും അധികാരികളെ അറിയിച്ചു് അനുവാദംവാങ്ങി മാത്രം ചെയ്യുക അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വളരെ എളുപ്പമായിരുന്നു. കാരണം താൻ ചെയ്തിരുന്നതെല്ലാം ദൈവതിരുമനസ്സായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അധികാരികളുടെ അനുവാദം ദൈവതിരുമനസ്സറിയാനുള്ള ഒരു പ്രായോഗിക മാർഗ്ഗമാണല്ലോ സന്ന്യാസത്തിൽ. സ്വാർത്ഥതയേയും സ്വന്തതാല്പര്യത്തേയും ദൈവതിരുമന

സ്സിന്റെ ലേബലൊട്ടിച്ചു കാണിക്കാൻ വേണ്ടി അധികാരികളെ 'ഹേമിച്ചു്' തങ്ങാം ചെയ്തതിനൊക്കെ അനുവാദം വാങ്ങുന്ന പ്രായോഗിക ബുദ്ധികളായ ചില ആധുനിക സന്ന്യാസികളിൽനിന്നും അദ്ദഹം തീർത്തും വിഭിന്നനായിരുന്നു. മരണത്തോളം, അതും ക്രൂരശ്രമരണത്തോളം, പിതാവിന്റെ തിരുമനസ്സിനു സമ്പൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങി 'എല്ലാം പൂർത്തിയാക്കിയ' നല്ല ഗുരുനാഥൻതന്നെ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദീപം. അനുസരണം ബലിയേക്കാൾ ദൈവത്തിനു് പ്രിയങ്കരമാണെന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ സഭാപിതാവായ ചാവറയച്ചനിൽ നിന്നും നന്നായി പഠിച്ചിരുന്നു.

അനുദിനവൃത്താന്തങ്ങൾ ഭാവിതലമുറയുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി വിമർശനബുദ്ധ്യാ തെരഞ്ഞെടുത്തു് എഴുതുമ്പോൾ അതിനു് ചരിത്രത്തിന്റെ തിളക്കമുണ്ടാകുന്നു. ഓരോ ദിവസവും സംഭവിക്കുന്നവ സത്യസന്ധമായി കുറിച്ചിട്ടു് അവസ്സു് തനിക്കു ബോധ്യമായ കമൻറും കൂടി എഴുതി വളരെ മനോഹരമാക്കി നാളാഗമമെന്ന ഓമനപ്പേരിൽ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രം കുറിച്ചുവയ്ക്കാൻ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ നിയമിതനായി. സി എം ഐ സഭയുടെ ആരംഭപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നു് ലഭിച്ചതും ഇന്നും പലയിടങ്ങളിലും തുടർന്നുപോരുന്നതുമായ ഈ നാളാഗമം വിരചിക്കൽ മഞ്ഞുരിലച്ചൻ ഒരു തപസ്യയായി സ്വീകരിച്ചു. വാഴക്കുളം, തേവര എന്നീ ആശ്രമങ്ങളുടെ നാളാഗമങ്ങൾ സശ്രദ്ധം വളരെ മനോഹരമായ കൈപ്പടയിൽ സത്യസന്ധമായി അദ്ദേഹം എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാന്നാനം, എൽത്തുരുത്തു്, കുനമ്മാവു് എന്നീ ആശ്രമങ്ങളിൽ നടന്നിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ വാഴക്കുളം തേവര നാളാഗമങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്കു് ലഭിക്കും. ഇതു് ആശ്രമത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ പട്ടികയല്ല; മറിച്ചു്, ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ തുറന്ന ചരിത്രമാണു്. സഭാസംബന്ധിയും സിവിൽസംബന്ധിയുമായ പലേ വിവരണങ്ങളും ഇതിൽ തനിമയോടെ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ രേഖകളിൽ യാതൊരു അസത്യവും കലർത്തിയിട്ടില്ലെന്നു് അദ്ദേഹംതന്നെ പലപ്പോഴും എഴുതി ചേർത്തിരുന്നു. തേവര നാളാഗമത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. ''തിരുഹൃദയപ്പള്ളി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട നാൾ തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന നാളാഗമചരിത്രങ്ങൾ ഒക്കെയും കണ്ടും കേട്ടും നടന്നും നടത്തിയും തുടക്കം മുതൽ ടി നാൾവരെ ഇതിന്റെ ഒരു നടത്തുകാരന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ കൂടെയും വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുള്ള ആൾ ആയ മുൻവികാരി കുര്യാക്കോസു് എന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞു വരുന്ന അന്തോനിയ

55437
70783

ച്ചനായ ഞാൻ തന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ടി നാളാഗമത്തിനു് യാതൊരു ന്യൂനതയും ഇല്ലെന്നു് എവരും അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം''.(42)

ഇതുപോലെതന്നെ കാർമ്മൽ നാളാഗമത്തിൽ സൂര്യപുരുഷൻ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ''കോവേന്തയുടെ സ്ഥാപനത്തുമ്മെൽ സംക്ഷേപമായിട്ടെഴുന്നാം ഈ സംഗതികം കണ്ണാൽ കണ്ടു, ചെവിയാൽ കേട്ടു, കയ്യാൽ തൊട്ട എന്നാം തന്നെ എന്നതിനാൽ ഈ സംഗതികംക്കു് ഒരല്പം പോലും വ്യത്യാസം വന്നു പോകുവാൻ.....പാടുള്ളതല്ല. വായിക്കുന്നവരു വിശ്വസിപ്പാൻ ന്യായമാകുന്നു.(43a)

എത്ര സത്യസന്ധതയോടെയാണു് ഈ നാളാഗമത്തിലെ ഓരോ കാര്യവും എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നും ഇതിന്റെ വാസ്തവികതയെ യാതൊരു കാരണവശാലും സംശയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം നമുക്കു് ഉറപ്പു തരുന്നു. ഒരു നല്ല ചരിത്രകാരന്റെ സത്യസന്ധത ഇവിടെ വിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു.

ഈ നാളാഗമങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയെ ചോദ്യം ചെയ്യാനാവാത്തവിധം അദ്ദേഹം എല്ലാ സംഗതികളും പരമാർത്ഥമായി എഴുതിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചും വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തെക്കുറിച്ചും അവിടെ ജീവിക്കുന്ന തന്റെ സഹോദരങ്ങളെക്കുറിച്ചും അസഭ്യവും പുലഭ്യവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പള്ളിമുറ്റത്തു് ആരോ ഒരാം ഒരു ഊമക്കത്തു കെട്ടിത്തൂക്കുകയുണ്ടായി. ആശ്രമവും ഇടവകക്കാരും തമ്മിൽ വാഴക്കുളം പള്ളിയേക്കുറിച്ചുള്ള തർക്കത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് ഇതു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. തന്റെ സത്പേരിനെ ബാധിക്കുന്ന, ആശ്രമത്തിനു കളങ്കം സൃഷ്ടിക്കുന്ന, സന്ന്യാസിമാക്കു് അനിഷ്ടം വരുത്തുന്ന ഈ ഊമക്കത്തുപോലും, അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ വാഴക്കുളം നാളാഗമത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിചേത്തിട്ടുണ്ടു്.(43b)

അദ്ദേഹം ഒരു വസ്തുത കുറിക്കുമ്പോം അതു് വ്യർഥാകുറിക്കുകയില്ല. വ്യക്തമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങം, പൊരുത്തക്കേടുകം വ്യാഖ്യാനങ്ങം എന്നിവയും അതോടുകൂടി ചേർക്കാറുണ്ടു്. ഇപ്രകാരമുള്ള വീക്ഷണങ്ങം ചരിത്രസംഭവത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളിലേയ്ക്കും അതിന്റെ ആഴത്തിലേയ്ക്കും അനുവാചകരെ നയിക്കുകയും, ഓരോന്നിലേക്കും കൂടുതൽ വെളിച്ചം വീശി സംഗതികളെ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ചരിത്രകാരനും സ്വന്തഅഭിപ്രായമുണ്ടാകാം.

---

(42) Crf. തേവര നാളാഗമം

(43a) കാർമ്മൽ നാളാഗമം Vol. I p. 17

(43b) കാ. നാ. Vol. 1. P. 156

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY

പക്ഷേ, ചരിത്രത്തെയും സ്വന്തമായ അഭിപ്രായത്തെയും വ്യവച്ഛേദിച്ചു നിർത്തുന്നതിലാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യത തെളിഞ്ഞു മിന്നുന്നതു്. ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ കുറിക്കാം. തേവര കൊവേന്തയുടെ സ്ഥാപനവും അവിടെന്റെ പേരിലുണ്ടായ ലത്തീൻ സുറിയാനി ശീതസമരവും വിവരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു മനശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പ്രാവീണ്യത്തോടെ മാനവചെയ്തികളെ വിലയിരുത്തുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വികാരിയായി നിയമിതനായ അദ്ദേഹം വന്നു് നിയമന പത്രം വായിച്ചു. തുടർന്നു് ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു. ''അപ്പോൾ കൂടിയിരുന്ന മാന്യന്മാരായ കോന്തുരുത്തി ഇടവകക്കാർ ചിലർ അച്ചന്മാർക്കു് മംഗളം പറഞ്ഞു പിരിയുകയും ചെയ്തു.... എന്നാൽ മേല്പടി സ്ഥാപനവും മറ്റും കൂട്ടൻ പറമ്പുകാർക്കും അവരിൽ പ്രത്യേകിച്ചു് പടിഞ്ഞാറെ മോതിരപ്പിള്ളി ചോറിയെന്നവനും അത്ര തൃപ്തിയായില്ല.... ഈ പള്ളി സുറിയാനി ആയി തീർന്നതും കൊവേന്ത സ്ഥാപിച്ചതും അവർക്കു് സന്തോഷകാര്യമല്ലായിരുന്നു. പുറമേയൊക്കെ സന്തോഷഭാഷയിൽ നടന്നിരുന്നു....''(44)

അന്നത്തെ ദലഗാദ് അപ്പസ്തോലിയ്ക്കായെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. ''ആ വർഷം വരെ റോമായ്ക്കു പോകുന്നതുവരെ ബ. പ്രിയോർ ജനറാളായിരുന്നാലും സഭക്കു് ഒരു ഉപകാരവും വന്നിട്ടില്ല എന്നുമാത്രമല്ല നാട്ടുകാർ പാദ്രിമാരെ കുറ്റപ്പെടുന്ന ശീമക്കാരെ വളരെ ആളുകളെ വരുത്തുന്നതിനും ഇസ്പാന്യാക്കാർ ഒന്നാം സഭക്കാരെയും വരുത്തിപ്പിക്കുകയും ഇസ്പാന്യാക്കാർ മിസം മുഴുവൻ ആകുകയും ചെയ്തു.(45)''

സത്യം പറയുമ്പോൾ മുഖം നോട്ടമില്ല. തന്റെ അധികാരിയാണെങ്കിലും അയാൾ 'രാഷ്ട്രീയം' കളിച്ചാൽ അതു തുറന്നു പറയും. മുഖത്തടിച്ചപറയുന്ന ആ രീതി അന്നത്തെ ലത്തീൻ – സുറിയാനി കൂടിപ്പോരിന്റെ വികൃതമുഖം തുറന്നു കാട്ടുന്നു. അദ്ദേഹം വീണ്ടും എഴുതുന്നു ''ടി കാലങ്ങളിൽ സുറിയാനി പള്ളികളുടെ അടുക്കലും ഇടയിലും പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ഉള്ളതെന്നുപറഞ്ഞു് പള്ളികൾ വളരെ വച്ചു കെട്ടിച്ചു നടത്തിയിരുന്നു.... ഉന്നത ദലഗാദ് അപ്പസ്തോലിക്കാ പോയശേഷവും ഇവിടെ പെരുമാനൂർ, തൈക്കൂട്ടം, മൂത്തേടം, മറ്റു പല പള്ളികളുടേയും വികാരിമാരെ മാറ്റിയെങ്കിലും ടി വഴക്കുകൾ ഒക്കെയും ഉണ്ടാക്കിയ വെണ്ടുരുത്തി വികാരി ജോക്കിൻ പാദ്രിയെ മാറ്റീട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇതിനെപ്പറ്റി അപേ

(44) തേ. നാ. p. 65

(45) Cfr. തേവര നാളാഗമം.

ക്ഷിക്കയും ചെയ്തിട്ടും മാറാറീട്ടില്ല. ഇതും ഓർക്കുമ്പോൾ എന്താണെന്നറിവാൻ പാടുള്ള കാര്യമാകുന്നു.''(46) ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം ചരിത്രത്തിന്റെ എഴുതപ്പെടാത്ത പുറങ്ങളിലേയ്ക്കും, ഒളിച്ചുവയ്ക്കാൻ ചിലരെങ്കിലും കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്കും എഴുത്തുകാരൻ വെളിച്ചം വീശുന്നു എന്നു മനസ്സിലാകും. ഇതു് ചരിത്രപഠിതാക്കൾക്കു് വളരെ ഉപകാരപ്രദവുമാണു്. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ ചരിത്ര വൈഭവവും അതു് വരും തലമുറകൾക്കു് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കുന്നതിലുള്ള രചനാപടുത്വവുമാണു് ഇവിടെ വിളങ്ങി നിൽക്കുക. വ്യക്തമായി വസ്തുതകളും മുഖം നോക്കാതെ എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാട്ടിയ ആത്മധൈര്യവും സത്യസന്ധതയും ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ട സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളാണു്.

ധീരോദാത്തവും സത്യസന്ധവും ഇന്നലെകളുടെ ചരിത്ര സംഭവത്തെ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതുമായ ഈ നാളാഗമ രചന ഇന്നു് വളരെ വിലപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. ചാവറയച്ചന്റെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ കൂനമ്മാവിൽ നിന്നും മാന്നാനത്തുകൊണ്ടുവന്ന സംഭവം ഇവിടെ പ്രത്യേകം പരാമർശ്യമാണു്. അടുത്തകാലത്തു് ചാവറയച്ചനെ വിശുദ്ധനെന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നടപടിയുടെ ഭാഗമായി, മാന്നാനത്തു് വി. യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ നാമത്തിലുള്ള ദേവാലയത്തിന്റെ പ്രധാന അൾത്താരയ്ക്കു താഴെയുള്ള കല്ലറയിൽ, ചാവറയച്ചന്റെ തിരുശേഷിപ്പു് ഉണ്ടെന്നു്, പഠനത്തിന്റെയും അന്വേഷണഗവേഷണങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ, കത്തോലിക്കാസഭ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആഗോള സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രഖ്യാപനത്തെ കാറ്റിൽ പറത്തുന്നതു് സഭാതനയർക്കു ഭൂഷണമാണോ ? ഇതറിഞ്ഞിട്ടോ അതോ അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാത്തഭാവം നടിച്ചിട്ടോ, പാവപ്പെട്ട ഭക്തജനങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ എതാനും തല്പരകക്ഷികളും, ചില കോണുകളിൽനിന്നും തെറ്റായ പ്രചാരണം നടത്തുകയും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം സത്യത്തെ വളച്ചൊടിക്കയും കാറ്റത്തു് പറത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിന്റെ പ്രൈസ്റ്റീജിനു് ഇതാവശ്യമായിരിക്കാം. ചരിത്രം തിരുത്തിക്കുറിക്കാനുള്ള വെമ്പലിൽ ചില വാറോലകളും എഴുതിക്കൂട്ടി ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കാൻ അവർക്കു് ഇതു് വേണ്ടിയിരിക്കാം. ഇതിനോടുകൂടി മറ്റു

(46) തേ. നാ. p. 76

ചിലരും വിരോധത്തിന്റെ പേരിലോ അനീതി സഹിച്ചതിന്റെ പേരിലോ, അസൂയയുടെ പേരിലോ ഒക്കെ അരുനിന്നും കാണാറുണ്ട്. അമ്മയെ തല്ലിയാലും രണ്ടഭിപ്രായം എന്ന ചൊല്ലുമാത്രം മതി ഇതു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ.

ചാവറയച്ചന്റെ മരണം കൂനമ്മാവാശ്രമത്തിൽ വച്ചായിരുന്നു സംഭവിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കരിച്ചതു് ആശ്രമദേവാലയത്തിലും. ഇതിനെക്കുറിച്ചു് ആർക്കും സംശയമില്ല. പിന്നീടു് 1889–ൽ ചാവറയച്ചന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ മാന്നാനത്തിനു മാറ്റി ആഘോഷമായി സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിനേക്കുറിച്ചാണു് വ്യാജപ്രചാരണങ്ങൾ ഇന്നു് ചില കോണുകളിൽ നിന്നു് ബോധപൂർവ്വം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അന്നത്തെ ബഹളത്തിനിടയിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടം കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ലെന്നും, അല്ല, മറ്റാരുടേയോ കുഴിമാടം തുറന്നു് അയാളുടെ അസ്ഥിയാണു കൊണ്ടുപോന്നതെന്നും ചാവറയച്ചന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും കൂനമ്മാവു് സെൻറ് ഫിലോമിനാപള്ളിയിലുണ്ടെന്നുമൊക്കെയാണു് തല്പര കക്ഷികളുടെ പ്രചാരണം.

എന്തുകൊണ്ടാണു് ആദ്യാപി തരുരശഷിപ്പുമാറ്റത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ജനങ്ങൾ ബഹളമുണ്ടാക്കിയതു് ! ഇതു് പഠനാർഹമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. ഇതെ സംബന്ധിച്ചു് രേഖകളിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. "... കാര്യം എന്തെന്നു മുഴുവനും മനസ്സിലാക്കാതെ കലഹങ്ങൾ തുടങ്ങി. അവരിൽ ചിലരു് പ്രീയോരച്ചന്റെ കുഴിമാടം തുറക്കുന്നതു്, അതിൽ ഒരു ഈയത്തകിടിൽ ഏതാനും വാചകങ്ങൾ എഴുതി ഭ്രമീദാനംചെയ്തപ്പോൾ കൂടെവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതെടുക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്നും, എടുത്താൽ പള്ളിയും കൊവേന്തയും സുറിയാനിക്കാരുടെ വകയാക്കാൻ തക്ക ലക്ഷ്യം കിട്ടുമെന്നും പറഞ്ഞു കലഹങ്ങളും ശല്യങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നു. മറുചിലരു് മറേറാരോന്നു് ഊഹിച്ചുകൊണ്ടു – പള്ളിയുടെയും കൊവേന്തയുടെയും വാതിലുകൾ ഒക്കെയും ഇടിച്ചുപൊളിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം കലഹങ്ങൾ മുഴുത്തു." (46a)

ഈ കുപ്രചരണത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ഗവേഷകർക്കും പഠിതാക്കൾക്കും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതു് അന്നത്തെ നാളാഗമങ്ങളും ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുമാണു്. ഇതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു് വളരെ മുൻനോട്ടത്തോടുകൂടി, ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്ന യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനും മറുചിലരും എഴു

(46a) സഭയുടെ നാളാഗമം. p. 43.

തിയ നാളാഗമ ഭാഗങ്ങളാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം താഴെചേർക്കുന്നു. ''ഈ ആണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കുര്യാക്കോസു് ഏല്യാ എന്ന ഒന്നാമത്തെ പൊതു പ്രിയോർ ചാവറയച്ചന്റെ തലയോട്ടം അസ്ഥികളും കുനമ്മാവിൽനിന്നു് ഈ മേടത്തിൽ മാന്നാനത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ഒരിക്കോൽ നീളമുള്ള ചെമ്പുപെട്ടിയിൽവച്ചു് സൂക്ഷ്മമായി മുദ്രയും വച്ചു് വിവരത്തിനുള്ള എഴുത്തുകളും അതിൽ അടക്കംചെയ്തു് ഈ കൊവേന്തയുടെ പള്ളിയിൽ വല്ല്യഅൾത്താരയ്ക്കു താഴെ സങ്കീർത്തിമുറിയുടെ വാതുക്കൽ ആഘോഷമായിട്ടു് അടക്കംചെയ്കയും ചെയ്തു. അടക്കിപ്പുദിവസത്തിൽ ക്ഷണിപ്പിൻപ്രകാരം പല പട്ടക്കാരും വളരെ ജനങ്ങളും കൂടിയിരുന്നു. ഈ ദിവ

[illegible]

ചാവറയച്ചന്റെ ഔതികാവശിഷ്ടം മാന്നാനത്തേയ്ക്കു മാറ്റിയതു സംബന്ധിച്ചു് കുര്യാക്കോസച്ചൻ സ്വന്ത കൈപ്പടയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള നാളാഗമ ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു്.

സത്തിൽ കാലത്തെ ഈ പെട്ടി വല്യസാളയിൽ ആസ്ഥ മാക്കിയിരുന്നു. കാപ്പാ, അംമത്തി ഉടുത്ത് പള്ളിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട് പട്ടക്കാരും ശമ്മാശന്മാരും സന്ന്യാസികളും ആഘോഷമായി വല്യസാളയിൽ വന്നു ആദ്യം ഒപ്പീസ് കഴിച്ചു. പിന്നീട് വഴിക്കാല ചൊല്ലി. ആഘോഷത്തോട പള്ളിയിലോട്ട പ്രദക്ഷിണമായി പുറപ്പെട്ടു. ഈ പെട്ടി ഏസ്സിമേൽ വച്ചുകൊണ്ട് റാസചൊല്ലി കടശി മരിച്ചവക്കുള്ള തുപോലെയൊക്കെയും കഴിച്ചു. കടശി പ്രസംഗം ഉണ്ടായി. പറഞ്ഞ ആം (പൂളിങ്കുന്നു ഇടവക) പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ ലയപ്പോം ദച്ചനായിരുന്നു. ഈ ദിവസത്തിൽ ആലോചനയ്ക്കായി കൂടി യിരുന്ന എല്ലാ ആശ്രമശ്രേഷ്ഠന്മാരും ദിസ്സെന്തിമാരും ഞാനുമുണ്ടായിരുന്നു.''([47a])

യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ ഈ ചരിത്രവിവരണ ത്തിനു് ആധാരമായ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു് മാന്നാനം നാളാഗ മത്തിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ''ഈ ചരി ത്രസംക്ഷേപത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം കുനമ്മാവുകൽ പള്ളിയിൽ അടക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വന്ദ്യപിതാ വിന്റെ അസ്ഥികളെ 1889 ഇടവം 24 വെള്ളിയാഴ്ച മാന്നാ നത്തുപള്ളിയിൽ ആഘോഷമായി അടക്കം ചെയ്തു. ഈ പെട്ടിയിൽ കാണുന്ന അസ്ഥികളം ടി വന്ദ്യപിതാവിന്റെ താകുന്നു.''([47b])

''കുനമ്മാവു കൊവേന്ത സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ സന്ന്യാസികൾക്കു് ബർണ്ണർദീനോസു മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നിട്ടു് 30 വർഷത്തിലധികം നമ്മുടെ നൊവിസ്യാത്താ യിട്ട അനേകസന്ന്യാസികളം അവിടെ പാർത്തു വരികയിൽ 1887–ാം കാലം സുറിയാനിക്കാരെ വരാപ്പുഴ കമ്മലീത്താ മേൽപട്ടക്കാരുടെ അധികാരത്തിൽ നിന്നു മാററി. ടി മെത്രാന്മാ രെ ശ്രീ. സിംഹാസനം ഏൽപിച്ച ഉടനെ കുനമ്മാവുകൽ നിന്നു നമ്മുടെ സ്ഥാനികളെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനു് വരാപ്പുഴ മിസക്കാരു വേലചെയ്തു. കടശി 1889 കുംഭമാസത്തിൽ ഇന്ത്യ യുടെ ദെലഗാത്തപ്പസ്തോലിക്കായുടെ കൽപന പ്രകാരം നമ്മുടെ സന്ന്യാസികളം കുനമ്മാവു വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ മേൽപടി കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസെന്ന പിതാവിന്റെ അസ്ഥികളും അവിടെ നിന്നെടുത്തു് മാന്നാനത്തു സ്ഥാപി ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. നമ്മുടെ സഭയുടെ പൊതു ആലോചനാ സംഘം മാന്നാനത്തു കൊവേന്തയിൽ കൂടിയിരുന്നു. ആലോ

([47a]) ക. നാ. p. 201.

([47b]) മാന്നാനം നാളാഗമം. p. 377.

ചന കഴിഞ്ഞു പിറേറന്നാളായ 24–ാം വെള്ളിയാഴ്ച അനേകം സന്ന്യാസികളും കൊവേന്തകളുടെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരൊക്കെയും ഇടവക വികാരിമാരിൽ പലരും അനേകജനങ്ങളും കൂടി 8 മണിയ്ക്കു് ആഘോഷമായ റാസയും ഒപ്പീസും പ്രസംഗവും കഴിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചെമ്പുപെട്ടിയിലാക്കി ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചു.''(48)

മാന്നാനം നാളാഗമത്തേക്കാളും സൂക്ഷ്മമായി കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചനാണെന്നു് വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ കൂടിയിറക്കിനേക്കുറിച്ചു് ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഒരു വിമർശകന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്തോടും സത്യത്തിന്റെ കാവൽ ഭടന്റെ തന്റേടത്തോടും കൂടി പറയുന്നതു് ശക്തമായ ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണു്. ''മനപ്രയാസമുള്ള നടപടികളുടെ കാരണം ടി സ്ഥലം സുറിയാനിക്കാർക്കായിട്ടു ഒഴിഞ്ഞു തന്ന സമയം തക്കതായ പ്രമാണം തരാതെയും മേടിക്കാതെയും ഇരുന്നതു മുഖാന്തരമത്രേ ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതിനിടയായതു്.(49)

ഇത്രയധികം ഉറപ്പാർന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് വളരെ ചുരുക്കം ചിലരെങ്കിലും സംശയിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു് ? ഇതിനും അടിസ്ഥാനം ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ സത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹംതന്നെയാണു്. കമ്മെലനാളാഗമത്തിൽ മറെറാരു ഭാഗത്തു് കുനമ്മാവിൽ നിന്നുള്ള കൂടിയിറക്കിനെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പത്തു ദിവസത്തിനകം സ്ഥലം വിട്ടുകൊള്ളണമെന്നായിരുന്ന കൽപന. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു ''മേൽ നിശ്ചയിച്ച പ്രകാരം ടി അച്ചന്മാർ കുനമ്മാവുങ്കൽ ചെന്നു് പുത്തമ്പള്ളി ഇടവകയിൽ നിന്നും ആളുകളെ കൂട്ടി സാമാനങ്ങളുംകൊണ്ടു് 10 ദിവസം കൊണ്ടു് എടുത്തു് അമ്പഴക്കാട്ടിനു പോകുകയും ..... പിന്നെയും ടി അച്ചന്മാർ കുനമ്മാവുങ്കൽ നിന്നു പുറപ്പെടുകയും ഒന്നാമത്തെ പ്രിയോരായ ചാവറ കുര്യാക്കോസു് ഏലിയാ അച്ചന്റെ അസ്ഥികളുടെയും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് കുഴിമാടം തുറക്കുന്നതിനു് തുടങ്ങിയാറെ, പള്ളിവെട്ടിപ്പൊളിക്കുന്നെന്നു് ഒരു അന്യായം പറഞ്ഞു് ജനങ്ങളും കലാപം തുടങ്ങുകയാൽ അപ്പോൾ എടുക്കുന്നതിനു് ഇടയായില്ല. എങ്കിലും പിന്നീടു് എടുത്തുതരാമെന്നു് പീലിപ്പോസു് മുപ്പൻ പാദ്രിയച്ചൻ ഏറ്റു പറഞ്ഞതിനാൽ സമ്മതിച്ചു. ഇതിനെയൊക്കെയും എടുത്തു് ഇത്രവരെയും തുറക്കാതെ പൂട്ടിയിരുന്ന പള്ളിയുടെ താക്കോലും

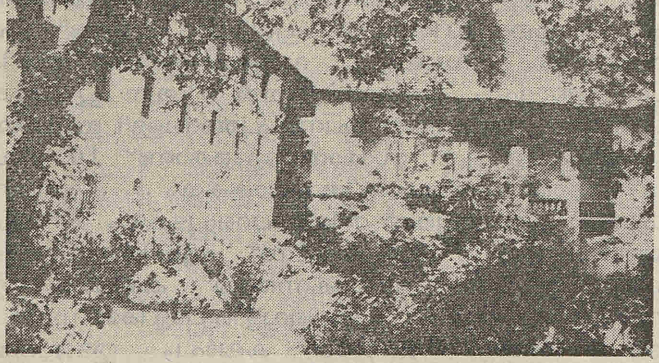
---

(48) മാന്നാനം നാളാഗമം p. 377-78

(49) കമ്മെല നാളാഗമം p. 197

ടി മൂപ്പൻ പാദ്രിയെ ഏൽപിച്ചു് വച്ച എല്ലാവരും കൂടി മീനം 9–നു് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.''(50) സി. എം. ഐ.ക്കാർ അപ്പോഴും എടുത്തില്ലയെന്നുള്ള വാചകത്തിൽ നിന്നാണു് തിരുശേഷിപ്പു് കുനമ്മാവിൽനിന്നും കൊണ്ടുപോന്നില്ലായെന്നു് തൽപരകക്ഷികരും വാദിക്കുന്നതു്.

വരാപ്പുഴ വികാരി ജനറാൾ പീലിപ്പോസു മൂപ്പച്ചൻ സി.എം.ഐ. ക്കാരെ വഞ്ചിച്ചുവോ ? ഒരിക്കലും ഓർക്കാൻ വയ്യ. ഉഭയ സമ്മതപ്രകാരം കൂടിയൊഴിപ്പിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനു് ലത്തീൻ ഭാഗത്തു നിന്നു് വച്ചതു് മൂപ്പച്ചനെ ആയിരുന്നു. മറ്റു മൂന്നുപേർ സുറിയാനിക്കാരും(51). മൂപ്പച്ചൻ 11–ാം തീയതി പള്ളി തുറന്നു, കുർബ്ബാനചൊല്ലി അവിടെ താമസമാക്കി. താൻ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ പിലീപ്പോസു മൂപ്പച്ചൻ നിർവ്വഹിച്ചു. പക്ഷേ ലത്തീൻകാർ വീണ്ടും പ്രശ്നം സൃഷ്ടിച്ചു. കേസു് ഊട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഡലഗേററിന്റെ പക്കൽ ചെന്നു. വിസ്താരം കഴിഞ്ഞു് വിധിയായി. അസ്ഥികളും സി. എം. ഐ. ക്കാർക്കു നൽകണം എന്നായി

പടയൊഴിഞ്ഞ പടക്കളം
കുനമ്മാവു് വി. ഫിലോമിനായുടെ ആശ്രമം.
വന്ദ്യനായ ചാവറയച്ചനിൽനിന്നും കുര്യാക്കോസച്ചൻ
സഭോചിതനന്യം ആവോളം നുകർന്നെടുത്തതു് ഇവിടെവച്ചാണു്

(50) കർമ്മല നാളാഗമം p. 193 (അടിവര ഗ്രന്ഥകാരന്റെതു്)
(51) ക. നാ. p. 193

രുന്ന കൽപന. ഇതേക്കുറിച്ച് പാലാക്കുന്നേൽ വല്യച്ചന്റെ ഡയറിയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. ''സുറിയാനിക്കാരുടെ പണം ചെലവു ചെയ്തു പണിയിച്ച കൊവേന്ത അവർക്കു കൊടുക്കാതെ അവിടെ നിന്നു് അവരെ ഇറക്കുന്നതിനു് റോമിൽ നിന്നും കൽപന വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും മെത്രാന്മാരു കൂടി പ്രസ്താവിച്ചു ഇറക്കിയതിന്റെ ശേഷം സുറിയാനിക്കാരുടെ പിതാവായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് മൽപാനച്ചന്റെ ശവം ആ കുനമ്മാവുങ്കൽ പള്ളിയിൽ അടക്കിയിരുന്നതിനാൽ ആ അസ്ഥികളും കൂടെയെങ്കിലും തരണമെന്നും കൊവേന്ത അച്ചന്മാരു സിദ്ധാന്തിച്ചതിനാൽ സമ്മതിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ഇവരു സ്വമേധയായി കബറിടം മാന്തി അസ്ഥികളും എടുപ്പാൻ ഭാവിച്ചു. മാന്തി തുടങ്ങിയ വിവരം മഞ്ഞുമ്മേൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ലത്തീൻകാരു ജനങ്ങളും അറിയിച്ചു് വടി തടി ആയുധങ്ങളോടുകൂടെ തടസ്സപ്പെട്ടതിനാൽ കൊവേന്തഅച്ചന്മാരു എടുക്കാതെ പുറത്തിറങ്ങിപ്പോരുകയും ഈ വിവരത്തിനു് ഒട്ടുക്കമേന്തിനു് ദലഗാദിനെ ബോധിപ്പിച്ചു. വിസ്താരം കഴിഞ്ഞു് അസ്ഥികളും കെവേന്തക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു് കല്പന വന്നു.'' ''1889 ഇടവം 24–ാം തീയതി ചാവറ പ്രിയോരു് പരിശുദ്ധ കുര്യാക്കോസ് മല്പാനച്ചന്റെ തലഓട്ടിയും രണ്ടുമൂന്നു അസ്ഥികളും മാന്നാനത്തു കൊണ്ടുവന്നു് വലിയ ഘോഷമായി അടക്കി.''(52)

അസ്ഥികളും കുനമ്മാവിൽനിന്നു കല്ലറ തുറന്നു കൊണ്ടുവന്ന സംഭവം കേരളസഭാ ചരിത്രകാരനായ ബ. ബഞ്ചാർഡച്ചൻ വളരെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.(53) മാത്രമല്ല, ചാവറയച്ചന്റെ കല്ലറയാണോ തുറന്നതെന്ന സംശയം അസ്ഥാനത്താണു്. കല്ലറ തുറന്നതും ചാവറയച്ചന്റെ അസ്ഥികളും പുറത്തെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതുമായ ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു് യാതൊരു പോറലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തവിധം ആ കാല സന്ധിയിൽതന്നെ അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചവർ, അതിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളും, അതു് നിർവ്വഹിച്ചവർതന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രാന്വേഷികളുടെ വിജ്ഞാനതൃഷ്ണ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും, സംശയാലുക്കളുടേയും കപട പ്രചാരണക്കാരുടേയും തനിനിറം പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിനുമായി ആ രേഖകളും ഇവിടെ പകർത്തുകയാണു്. 1889 മുതലുള്ള ചരിത്ര സംഭവങ്ങളും, അന്നുതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സഭയുടെ നാളാഗമത്തിൽ നിന്നുമാണു് എടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

---

(52) പാലാക്കുന്നേൽ വല്യച്ചന്റെ നാളാഗമം p. 296

(53) ക. നി. മ. സാ. സഭയുടെ ചരിത്രം p. 341

"നമ്മുടെ കാലംചെയ്ത പ്രിയോരച്ചന്റെ കുഴിമാടം തുറന്നു് അസ്ഥികൂം എടുപ്പിച്ചു തരുവിക്കുന്നതിനു അപേക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ ചെയ്തു എന്നു വരികിലും അതിന്റെ ചിലവു നിങ്ങളം ചെയ്യണമെന്നാണു പീലിപ്പോസു് മൂപ്പച്ചന്റെ കല്പന. ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം എനിക്കയച്ച എഴുത്തിനു* തൊണ്ടിപ്പുറമ്പു് ബംഗ്ലാവിൽനിന്നു 1889 മേടം 1–ാം തീയതി ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പായി ഞാനൊരു മറുപടി അയച്ചു. അതു് :

പെ. ബ. അച്ചാ,

ഇന്നു കബറിടം തുറപ്പിച്ചു് അസ്ഥികൂം എടുപ്പിച്ചു തരാമെന്നും അതു അച്ചൻ പറഞ്ഞിരുന്നതു്. മിനിഞ്ഞാന്നു് ഏതാനും വേലകൂം ചെയ്തവർക്കു് കൂലിക്കുള്ളവകയ്യായി 1 രൂപ അച്ചന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തയക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മിനിഞ്ഞാന്നു വേല എടുത്തവർക്കു മതിയാകുന്ന കൂലി കിട്ടാഞ്ഞിട്ടാണു ഇന്നു് ആളകൂം വരാത്തതെന്നു കപ്യാരു പറഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ കുറച്ചുകൊടുത്തു എന്നറിയുന്നില്ല.

കുനമ്മാവു പള്ളിയുടെമേലും മറും ഉള്ള സർവ്വാധികാരം മെത്രാപ്പോലീത്താച്ചനാണെന്നും ജനങ്ങൂക്കില്ലെന്നും ആണു് പരബോധം. ഇക്കാര്യങ്ങളൊക്കയും നടത്തുന്നതിനു് എ.പെ. ബ. ദലഗാത്തച്ചനും എ.പെ.ബ. മെത്രാപ്പോലീത്താച്ചനും അച്ചനെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആയതുകൊണ്ടു് മുൻഅപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയും അച്ചൻ വാക്കുതന്നതുപോലെയും കുഴിമാടം തുറന്നു് അസ്ഥികൂം എടുപ്പിച്ചു തരുമോ ഇല്ലയൊ എന്നറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

വിശേഷിച്ചും മുൻഅപേഷിച്ചതുപോലെ കുഴിമാടം തുറക്കുന്നസമയം ഞങ്ങളിൽ ഏതാനുംപേർ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ ആവശ്യം.

ഇതു ചെത്തിപ്പുഴ കൊവേന്ത വികാരി
ആ. ഗീവറു. യോ.

ടി എഴുത്തിനു മറുപടി തന്നില്ല.

ഇതിന്റെ ശേഷം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് $4\frac{1}{2}$ മണിക്കു വേറൊരു എഴുത്തയപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. താഴെ അതിന്റെ പകർപ്പു്.

---

* ഇപ്പോഴത്തെ കുനമ്മാവു് സി.എം.ഐ. ആശ്രമം.

89 മേടം 1 തിങ്കളാഴ്ച

ഇ.മ.യ. തൊണ്ടിപ്പറമ്പ് ബംഗ്ലാവ്

ഏ. പെ. ബ. അച്ചാ,

കഴിമാടം തുറക്കുന്നതിന്നു് ആളിനെ അച്ചൻ അന്വേഷിച്ചാൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നു് അല്പം മുമ്പു് എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഇപ്പോഴും കൊട്ടയ്ക്കും ഇളാങ്കിനും മറ്റും ആളു വന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നു തിരിയുന്നില്ല.

കഴിമാടം തുറക്കുന്ന സമയം ഞങ്ങളിൽ ഏതാനുംപേർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഇതിനുമുമ്പിലുള്ള എഴുത്തിൽ അപേക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇപ്പോഴും പറയുന്നു. കഴിമാടം തുറക്കുന്ന സമയം ഞങ്ങളിൽ ഏതാനുംപേരുകൂടെ നിന്നിട്ടല്ലാതെ അതിൽ നിന്നെടുക്കപ്പെടുന്നവകളെ അനുസരിപ്പാനും കൈക്കൊൾവാനും പാടുള്ളതല്ല. പകൽ സമയത്തല്ലാതെ സമയക്കെട്ടിൽ ഞങ്ങളിൽ ആർക്കും അവിടെ നില്പാനും പാടില്ല.

ഇതു് ചെത്തിപ്പുഴ കൊവേന്ത വികാരി

ആ. ഗിവറു. യോ.

രണ്ടാമതു് ഈ എഴുത്തു എഴുതാനുള്ള കാരണം: അന്നു് ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് 4 മണിയോടുകൂടി ഇനിക്കാരും വന്നു. ഞാൻ ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു. അപ്പോഴും തന്നെ കഴിമാടം തുറക്കാൻ വേണ്ടുന്ന ആളുകളെ കൊണ്ടുചെല്ലണം. അദ്ദേഹം ആസ്ഥമായിരിക്കുന്നെന്നും പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ആ സമയം ആളുകളെ കിട്ടാൻ പ്രയാസം. ഒരുവേള വാച്ചവരേയും കിട്ടിയാലും കഴിമാടം തുറന്നു വരുമ്പോഴും രാത്രിയായിപ്പോകും. അതു എല്ലാംകൊണ്ടും ശരിയല്ല. ആയതിനാൽ ഞാൻ ബംഗ്ലാവിൽ വന്നിരുന്നുകൊണ്ടു് ടി എഴുത്തു് എഴുതി അയച്ചു.

ഇതല്ലാതെയും 2–ാം തിയതി കാലത്തു് ഒരെഴുത്തു് ഞാൻ അയച്ചു. താഴെ കാണും പ്രകാരം.

89 മേടം 2

ഇ.മ.യ. തൊണ്ടിപ്പറമ്പ് ബംഗ്ലാവ്

ഏ. പെ. ബ. അച്ചാ,

പ്രിയോരച്ചന്റെ കഴിമാടം തുറന്നു അസ്ഥികളും എടുത്തു തരേണ്ടുന്ന സംഗതി പ്രമാണിച്ചു പലപ്പോഴും എഴുതി അപേക്ഷിക്കയും അച്ചന്റെ അടുത്തു സാദ്ധ്യപ്പെട്ടുപറകയും ചെയ്താറെ

കാര്യത്തിനു നടപ്പില്ലാതെയും ഫലമില്ലാതെയും ആയി. എന്നു മാത്രമല്ല ഞങ്ങളുടെ ഈ അദ്ധ്വാനം മറ്റാളുകൾക്കു ഒരു ഹാസ്യവിഷയവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ആയതിനാൽ ഇനിയും ഞങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതെന്നും കാര്യത്തിനു നടപ്പുള്ള മാർഗ്ഗം ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ വിവരത്തിനു എഴുത്താലെ മറുപടി തരണമെന്നും അച്ച നോടപേക്ഷിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ഇനിയും അവിടെ വന്നു് കാര്യസാദ്ധ്യമില്ലാതെ മറ്റാളുകൾക്കു് ഹാസ്യ വിഷയ മായി മടങ്ങിപോരുന്നതിനു മനസ്സില്ല. ഞങ്ങൾ ഈ കാര്യ ത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നതു തിരുസ്സഭയിൽ ഉന്നതസ്ഥാനം കൈക്കൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളിന്റെ കൽപനപ്രകാരമാണു്. ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തമനസ്സാലെയല്ല. അതു നിറവേറ്റിത്തരുന്നതിനു് അച്ചനെ യാണു് ഭരമേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനു് എഴുത്താലെ ഒരു മറുപടി തരണം.

ഇതു് ചെത്തിപ്പുഴ കൊവേന്ത വികാരി
ആ. ഗീവറു. യോ.

2–ാം കാലത്തു അയച്ച എഴുത്തു് പീലിപ്പോസു് മൂപ്പച്ചന്റെ പക്കൽ ചെന്നപ്പോഴും, ഉടനെ ഞാൻ ചെല്ലുന്നതിനാണു പറഞ്ഞയച്ചു. ഞാൻ പോയില്ല. ബ. ചാണ്ടപ്പിള്ളയച്ചൻ പോയി മൂപ്പച്ചനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തില്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്യുകയില്ലന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ എനിക്കു് എഴുത്തയച്ചു.

അതിന്റെ മേൽ വാചകം :

ക.ദി.മൂ.സ. ബ. ആ. ഗീവറുഗീസു് യോഹന്നാൻ മാംദാനാ അച്ചനു്

കുന്നമ്മാവുങ്കൽ
89 മേടം 2

ബ. അച്ചാ,

നീങ്ങിപ്പോയ പ്രിയോർ കുറിയാക്കോസു് ഏലിയാ അച്ച ന്റെ കബറിടം തുറന്നു് അസ്ഥി എടുക്കുന്നതിനു് ഇപ്പോഴം തന്നെ വരണം. ആരും വിരോധിക്കയില്ല. ഞാൻ ഏറ്റിരി ക്കുന്നു.

എന്നു വരാപ്പുഴ രൂപതയുടെ വികാരി ജനറാൽ പീലി പ്പോസു് ദെ സ യൂസെ മൂപ്പൻ പാദ്രി.

(ഒപ്പു്)

എന്നാൽ ഇപ്രകാരം എഴുത്തയച്ചതിനും കാര്യം ഇത്ര എളുപ്പമാക്കിയതിനെന്തു കാരണം. ദൈവഗാത്തച്ചനെ ഭയന്നിട്ടു തന്നെയാണു്. എന്നതന്നെയല്ല, ഈ സംഗതി പ്രമാണിച്ചു് ഊട്ടുക്കമെണ്ടിൽ നിന്നു പീലിപ്പോസു് മൂപ്പച്ചനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽപന വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നെന്നും തോന്നുന്നു.

മേലെഴുതിയ ടി എഴുത്തുവന്നതിന്റെ ശേഷം ഞാൻ ഉടനെ ചെന്നു. വേണ്ടുന്ന ഉപചാരത്തോടെ എന്നെ കൈക്കൊണ്ടു. ഉടൻതന്നെ പള്ളിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി — വേലക്കാരെക്കുറിച്ചും കൂലിയെക്കുറിച്ചും ഒന്നും ചോദിക്കയും പറകയും ഉണ്ടായില്ല. ഉടനെ കുഴിമാടം തുറപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. വികാരി ജനറാളായ പെ. ബ. പീലിപ്പോസു് മൂപ്പച്ചനും ഞാനും ബ. ചാണ്ടപ്പിള്ളയച്ചനും ആ പള്ളിയുടെ ബ. അസ്സെന്തിയച്ചനും ഏതാനും ജനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെ നേരം ചെന്നപ്പോഴാം ബ. കാന്തിദോസു് മൂപ്പച്ചനും വന്നു.

കുഴിമാടം തുറന്നു നോക്കിയപ്പോഴാം ഏതാനും അസ്ഥികളും മാത്രം കിട്ടി. അതെടുത്തു് ഒരു പെട്ടിയിൽ വച്ചു് കുനമ്മാവു കന്യാസ്ത്രീ മഠം അടുക്കെയുള്ള ബംഗ്ലാവിലേക്കു ഞാൻ കൊണ്ടുപോന്നു.

അവിടെ നിന്നും ഏറെ താമസിയാതെ മാന്നാനത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. പള്ളിയിൽ വല്ല്യത്രോണോസിന്റെ അഴിക്കുതാഴെ തെക്കുവശത്തു വേണ്ടുന്ന ആഘോഷത്തോടെ അടക്കം ചെയ്തു.''[53a] തിരുശേഷിപ്പുകൊണ്ടുപോകുവാൻ ശ്രമിച്ചവരിൽ പ്രധാനിയും കുഴിമാടം തുറക്കുന്നതിനു് ദുക്സാക്ഷിയും സ്വന്തകൈകളാൽ തന്നെ കുനമ്മാവു പള്ളിയിൽ നിന്നും ബംഗ്ലാവിലേയ്ക്കുകൊണ്ടുപോയ ആളുമായ ബ. ഗീവർഗ്ഗീസു് യോഹന്നാൻ മാംദാനാ അച്ചന്റെ ഈ സാക്ഷ്യത്തെ സുബോധമുള്ള ആർക്കെങ്കിലും നിരസിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ ?

ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം അന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന 'നസ്രാണി ദീപിക' ഇപ്രകാരം റിപ്പോർട്ടു് ചെയ്യുന്നു ''ഇവിടെ (മാന്നാനത്തു) കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പൂജ്യാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഈ മാസം 24–ാം തിയതി വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ 8 മണിക്കു് സംസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും (53b)

(53a) സഭയുടെ നാളാഗമം P. 68-72

(53b) നസ്രാണി ദീപിക. P. 3. 15th May 1889. Also refer അമ്പഴക്കാട്ടു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന നാളാഗമം (1861 മുതൽ 1914 വരെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ) P. 591.

വീണ്ടും നസ്രാണി ദീപിക റിപ്പോർട്ട ചെയ്യുന്നു. "മുമ്പു് അറിയിച്ചിരുന്നതുപോലെ പൂജ്യാവശിഷ്ടങ്ങം കഴിഞ്ഞ മാസം 24–ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ 8 മണിക്കു് മാന്നാനം ദേവാലയത്തിൽ മദ്ബ്ഹായുടെ മുമ്പിലായി ആഘോഷ പൂർവ്വം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു." (53c)

സാധുക്കളെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ ചിലരുപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങം പുറത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻവേണ്ടി ഇത്രയും പറഞ്ഞുവെന്നുമാത്രം. ഏതായാലും യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെയും മറേതാനും ചിലരുടെയും, ചരിത്രസ്നേഹവും വസ്തുതകം ഉള്ളതുപോലെ പറയുന്ന പ്രകൃതവും കാട്ടാനാണു് ഇവ ഉദ്ധരിച്ചതു്.

അന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒളിമങ്ങാത്ത ഒരു ചരിത്രരേഖയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാളാഗമങ്ങം. നാട്ടുമെത്രാനെ ലഭിക്കാനുള്ള കേരളജനതയുടെ അഭിവാഞ്ച, റോക്കോസു്മെത്രാന്റെ വിപ്ലവമുന്നേറ്റം, സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രതികരണം, നിവേദനങ്ങം, വരാപ്പുഴ ഭരണത്തിൽനിന്നും സുറിയാനിക്കാക്കു് ഉണ്ടായ തിക്താനുഭവങ്ങം, ഇവയെല്ലാം ഒരു നിരൂപകന്റെ കണ്ണോടുകൂടി നോക്കികാണുകയും എഴുതി സൂക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു വലിയ ചരിത്രപണ്ഡിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും സ്വജനപക്ഷപാതിയായിരുന്നില്ല. നീതിയും ന്യായവും ഒരുപോലെ എല്ലാവക്കും നൽകുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധപരികരനായിരുന്നു. ശിക്ഷയും തിരുത്തലുകളും എല്ലാം അർഹിക്കേണ്ടവക്കു് അർഹമായവിധത്തിൽ നൽകുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മുഖം നോട്ടമില്ലായിരുന്നു. അവർ തന്റെ ബന്ധുക്കളായാൽപോലും യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കമ്മെല നാളാഗമത്തിൽ ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ ഒരു അടുത്ത ബന്ധുവായ മഞ്ഞേരി ഇട്ടിയവരാ 1100 ചക്രത്തിനു് (ഏതാണ്ടു് 38–ൽപരം രൂപാ)

(53c) നസ്രാണി ദീപിക. P. 3. 15th June. Also refer അമ്പഴക്കാട്ട സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന നാളാഗമം P. 592.

നടപ്പു പണയം എഴുതി കൊവേന്തയുടെ വസ്തു പാട്ടത്തിനെടുത്തിരുന്നു. അയാൾ കൊവേന്തയ്ക്കു പാട്ടം കൂടിശികവരുത്തി. പല വഴികൾനോക്കിയിട്ടും പാട്ടം ആശ്രമത്തിൽ നൽകിയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, വസ്തു വീതംവച്ച് രണ്ടു മക്കളുടെപേരിൽ ഭാഗഉടമ്പടി ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ ക്ഷുഭിതനായ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ അവരിൽനിന്നും വസ്തു തിരിച്ചെടുക്കുകയും കല്പറമ്പിൽ വക്കിക്കു വാക്കാച്ചാത്തിൽ പകുതി വാരത്തിനു നല്കുകയും ചെയ്തു.(54)

വൈവിധ്യമാർന്ന വളരെയധികം സ്വഭാവഘടകങ്ങളുടെ സമജ്ജസസമ്മേളനമായിരുന്ന കഥാപുരുഷൻ. ആഢ്യത്വം വിളങ്ങുന്ന മുഖഭാവവും പെരുമാറ്റവും തീച്ചയുള്ള വിധിതീർപ്പും എല്ലാം ഈ സന്ന്യാസ വൈദികന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിനു ചായക്കൂട്ടു നിർമ്മിച്ചു. ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേത്തിലും വേരുറപ്പിച്ച് സത്യത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും എളിമയുടെയും വിഹായസ്സിൽ ശാഖോപശാഖകൾ പരത്തി മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂക്കൾവിരിച്ച് സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി പുറപ്പെടുവിച്ച വന്ദനീയനും അനുഗ്രഹീതനുമായ ഒരു പുണ്യദേഹമായിരുന്ന മഞ്ഞേരിൽ കുര്യാക്കോസച്ചൻ അഥവാ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ.

---

(54) കർമ്മേല നാളാഗമം Vol. II p. 77

അദ്ധ്യായം 6

ജീവിത സായാഹ്നം

1905–ൽ തേവര വികാരിയായിരുന്ന മഞ്ഞേരിൽ ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ ക്ലനമ്മാവിലേയ്ക്ക് വികാരിയായി സ്ഥലം മാറ്റപ്പെട്ട. 1905 ഡിസംബർമാസത്തിൽ മാന്നാനത്തു ചേർന്ന പൊതുസംഘമാണ് ഈ തീരുമാനമെടുത്തത്. 1885 മുതൽ സി എം ഐ സഭയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ പൊതുസംഘങ്ങളിലും ബ. യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചൻ അംഗമായിരുന്നു(37). ഏതാണ്ട് ഏഴു സംഘങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഉണ്ടായിരുന്നു.

1905–ലെ പൊതുസംഘത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം കുറിയിട്ടിട്ടും ക്ലനമ്മാവു പ്രിയോരായി ഒരാളെ ലഭ്യമായില്ല. 3–ാം പ്രാവശ്യം കുറിയിട്ടപ്പോഴാ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചനു ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട. എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു അറിയില്ല, തന്നെ ഈ ജോലിയിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കണമെന്നു അദ്ദേഹം പൊതുസംഘത്തോടു

---

(37) ക.നി.മു.സ. പൊതുസംഘനിശ്ചയങ്ങൾ Vol. I P. 1-231

അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നു് തീരുമാനിക്കുന്നതിനായി പൊതുസംഘം ഒരിക്കൽകൂടി വോട്ട രേഖപ്പെടുത്തി. ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ തന്നെ കുനമ്മാവു സുപ്പീരിയർ ആകണമെന്നായിരുന്നു സംഘ നിശ്ചയം. അദ്ദേഹം ആ ജോലി ഏറെറടുത്തു സ്തുത്യർഹ മായി ആശ്രമഭരണം 1908 വരെ തുടർന്നു. 1908–ൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും തേവര കൊവേന്തയുടെ ശ്രേഷ്ഠനായി തെര ഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 3 വർഷം അവിടെ വികാരിയായി ജോലി നോക്കി. 1912 വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം തേവ രയിൽതന്നെ ആയിരുന്നു.

1912–ൽ തന്റെ ഔദ്യോഗിക ജീവിതം അവസാനി പ്പിച്ചു് വിശ്രമാർത്ഥം അദ്ദേഹം വാഴക്കുളത്തുതന്നെ വന്നു. കർമ്മോത്സുകജീവിതത്തിനായി വളരെയധികം വർഷം ചെലവഴിച്ച അദ്ദേഹം ബാക്കി സമയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഭക്താ ഭ്യാസത്തിനുമായി മാററിവച്ചു.

വാർദ്ധക്യസഹജമായ സാമാന്യഅസ്വസ്ഥതകൾ അദ്ദേ ഹത്തെ പലപ്പോഴും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം ദൈവ തൃക്കരങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളായി ആ യതിവര്യൻ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുകയും ശാന്തമായി സഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലസന്ധിയിൽ തന്റെ ആരോഗ്യത്തിനു് കടൽക്കാററു് കൊള്ളുന്നതു് പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു് കരുതി, അദ്ദേഹം തേവര ആശ്രമത്തിൽ പോയി കുറേനാൾ താമസി ച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1917 – ൽ താൻ ജനിച്ച മഞ്ഞേരി തറവാട്ടിലെ വീട് പൊളിച്ചു പുതിയതായി സ്ഥാപിക്കയുണ്ടായി. ആ വീടു് കാ ണുവാൻ ബ. അച്ചൻ ആഗ്രഹിക്കയും അക്കാര്യം വീട്ടുകാരെ അറിയിക്കയും ചെയ്തു. അച്ചന്റെ ആഗ്രഹം മനസ്സിലാക്കിയ വീട്ടുകാർ, അദ്ദേഹത്തെ, പല്ലക്കിൽ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു പോയി. വീട് കണ്ട തൃപ്തനായ അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ മടങ്ങിപോന്നു. ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ അവസാ നത്തെ വീട് സന്ദർശനമായിരുന്നു ഇതു്.

ഈ വിശ്രമ ജീവിതത്തിനിടയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ പൗരോഹിത്യകനക ജൂബിലി. സഹസന്ന്യാസി കളും, വീട്ടുകാരും, നാട്ടുകാരും ചേർന്നു് ആ ജൂബിലി ആഘോ ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. 1923 ജൂലൈ മാസം കർമ്മെല മാതാവിന്റെ തിരുനാളിൽതന്നെ ആ മരിയ ഭക്തന്റെ ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചു. തൊട്ടുപുഴ താലൂക്കു് മജിസ്ട്രേററു് മി. തര്യന്റെ പ്രസംഗം വളരെ ആശയ സമ്പുഷ്ടമായിരുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും തന്നെ കൈപിടിച്ചു നടത്തിയ അമ്മയുടെ പാദാന്തികത്തിൽത്തന്നെ കനകപൂണ്ണിമയും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി.

വളരെയധികം ആളുകളും സഹകരിച്ചു് നടത്തിയ ഈ ജൂബിലി ആഘോഷത്തെക്കുറിച്ചു് വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിന്റെ നാളാഗമം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. ''സുവർണ്ണജൂബിലിയുടെ കഥാനായകനായ ബ. അച്ചൻ കർമ്മലമാതാവിന്റെ സ്തുതിയ്ക്കും മഹത്വത്തിനും വേണ്ടി വളരെ ശ്രേഷ്ഠകാന്തിയുള്ള ഒരു ആളായിരുന്നതിനാൽ കർമ്മലനാഥ ആരും വിചാരിക്കാതിരുന്നതായ ഈ ബഹുമാനവും, തന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു് സമ്മാനമായി നൽകി എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ. യൗസപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഈ ദേശവാസിയും മഞ്ഞേരി എന്ന മാന്യകുടുംബത്തിൽ ജാതനായ ഒരു ആളുമാകുന്നു''.(38)

ജൂബിലിയ്ക്കു ശേഷം ബ. അച്ചൻ ഏതാനും വർഷംകൂടി ജീവിച്ചു. ശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു ജീവിതശൈലിയാണു് ഈ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. പ്രാർത്ഥ

(38) വാ. നാ. Vol. II p. 188

നയുടെയും ഏകാന്തതയുടെയും ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിനു് വളരെ താല്പര്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ വീട്ടുകാരും നാട്ടുകാരും തന്നെ വന്നു കാണുന്നതും, തനിക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള ഭോജ്യങ്ങളായ കറപ്പിച്ച നെല്ലിക്ക, മീൻ വറുത്തുതു് മുതലായവ കൊണ്ടു വന്നു നൽകുന്നതും വല്യച്ചനു്, വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ജീവിക്കയിൽ 1928 ആഗസ്റ്റു് 2–ാം തീയതി 12.30 നു് 80–ാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കർത്താവിൽ മരണം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചു് വാഴക്കുളം നാളാഗമത്തിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ''ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ഇന്നു കാലത്തു് 12.30 നു് മരണം പ്രാപിച്ചു. മരിക്കുന്ന ദിവസം കാലത്തു് ഒപ്പുശ്രമാ സ്വീകരിച്ചു. കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതിനു് സാധിച്ചില്ല. ഒൻപതു മണി മുതൽ മുറിയിൽ അച്ചന്മാരും ജനങ്ങളും സദാ ഉണ്ടായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറേപ്പള്ളിയിൽ നിന്നും ബ. വികാരിയും (ചേറൂർ യാക്കോബച്ചൻ) ഗീവർഗീസച്ചനും, വടക്കെക്കരയച്ചനും വന്നിരുന്നു. കർക്കടകം 3–നു് കാലത്തു് ബ. ലൂക്കാച്ചൻ റാസപാടി, ബ. ഇത്താക്ക

ആ ലില്ലിപുഷ്പം കൊഴിഞ്ഞു. മഞ്ഞേരിൽ യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചന്റെ ശവസംസ്കാര കർമ്മം

ച്ചനും, അംബ്രോസച്ചനും, പത്രോസു് തോമ്മാച്ചനും കൂടി. രണ്ടു മണിക്കു് അടക്കത്തിനുള്ള ക്രമംതുടങ്ങി. ബ. പൂക്കാട്ടച്ചനും (കാർമ്മികൻ) പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽ കുര്യച്ചനും, കൊച്ചുപറമ്പിൽ

കൊച്ചച്ചനും കൂടി. ടി കർമ്മത്തിൽ സംബന്ധിക്കാനായി പടിഞ്ഞാറേ പള്ളിയിൽനിന്നു് അച്ചന്മാർ എല്ലാവരും വന്നിരുന്നു. ആയവനപ്പള്ളി വികാരി കാക്കനാട്ടച്ചനും, അരിക്കുഴ പള്ളിവികാരി ഓണാട്ടച്ചനും വന്നിരുന്നു. നാലുമണിയോടെ അവസാനിച്ചു, ബ. ദൊമ്നിക്കോസച്ചനെ അടക്കിയ കുഴിയിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ അടക്കി''.(39)

1873 മാർച്ചു് 19-നു് അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി സന്ന്യാസവ്രതവാഗ്ദാനം അനുഷ്ഠിച്ച ആളായിരുന്നു കൊച്ചുമുട്ടത്തു് ദൊമ്നിക്കോസച്ചൻ. അന്ത്യവിശ്രമത്തിലും അവർ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നതു് യാദൃശ്ചികമായിരുന്നെങ്കിലും പ്രതീകാത്മകമായിരുന്നു.

സി എം ഐ സഭയിൽ മരിച്ചവരുടെ ഓർമ്മയിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: ''കുനമ്മാവു്, വാഴക്കുളം ആശ്രമങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠനായും തേവര ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപനകാലംമുതൽ വളരെക്കാലം അതിന്റെ ഉന്നതിയ്ക്കായി യഥാശക്തി യത്നിച്ചിട്ടുള്ള അതിന്റെ ആശ്രമാധിപനായും ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ള ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ ക്രമാനുഷ്ഠാനം, പ്രാർത്ഥനാജീവിതം, കാര്യക്ഷമത, വിനയം, പ്രയത്നശീലം, സഭയോടും സഭാംഗങ്ങളോടുമുള്ള പരമാർത്ഥസ്നേഹം എന്നിവയിൽ ഏവർക്കും ഒരു മാതൃകയായിരുന്നു''(40)

അങ്ങനെ സുദീർഘവും, സംഭവബഹുലവും, സുശിക്ഷിതവും, സുകൃതസമ്പുഷ്ടവുമായ, ഒരു സന്ന്യാസവൈദികജീവിതത്തിനു് ഇവിടെ തിരശ്ശീല വീണു. നാടിനും നാട്ടാർക്കും ദൈവത്തിനും വേണ്ടി സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്യപ്പെട്ട ആ നെയ്ത്തിരി കത്തിയെരിഞ്ഞു. ആ തിരിയിൽ നിന്നു വളരെയധികംപേർ വെളിച്ചം പകർന്നെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു് അദ്ദേഹം ഒരു സ്മരണയായി അവശേഷിക്കുന്നു. ആ സ്മരണയ്ക്കു് തിളക്കമേകിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നഫലങ്ങൾ പച്ചകെടാതെ ഇന്നും നമ്മുടെ മുന്നിൽ നിലനില്ക്കുന്നു.

(39) വാ. നാ. Vol. III p. 17

(40) ഫാ. ഗ്രിഗറി – സി എം ഐ. സഭയിൽ മരിച്ചവരുടെ ഓർമ്മ p. 110

അനുബന്ധം

മഞ്ചേരി കുടുംബ ചരിത്രം*

മഞ്ചേരിൽ ഐപ്പ് മുത്തപ്പൻ ചുവട്

ടി ആഗം കിണറുകരത്തടത്തിൽനിന്നു് വിവാഹം കഴിച്ചു.
കിണറുകരത്തടത്തിൽ 7 പെണ്ണുങ്ങളും ഒരാണും.
ആണു പട്ടമേറ്റു.
പെണ്ണുങ്ങൾ :

1. മഞ്ചേരിൽ – കാവന
2. കളപ്പുരയ്ക്കൽ – വാഴക്കുളം
3. തൃക്കേക്കുന്നേൽ – വടകരെ
4. തട്ടാർകുന്നേൽ – ആരക്കുഴ
5. ടി കുടുംബത്തിൽ തന്നെ
6. മടത്തിൽ – കാവന
7.

ഐപ്പു മുത്തപ്പന്റെ മക്കൾ :

1. വർക്കി
2. അന്നാ.

വർക്കി എന്ന ആഗം മരത്തൊൻമലയിൽ–മറ്റപ്പിള്ളിൽ നിന്നു് ഏലീശ്വാ എന്ന ആളെ വിവാഹം കഴിച്ചു.

അന്നായെ രാമപുരത്തു ഇടവക–കണിയാരകത്തു കെട്ടിച്ചു. മരിച്ചു പോയി. (ചെറുപ്പത്തിൽ)

ടി മറ്റപ്പിള്ളി കുടുംബത്തിൽ :

6 ആണുങ്ങളും 2 പെണ്ണുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.
ആണുങ്ങൾ :

1. കുർപ്പമഠത്തിൽ കുരുവിള
2. ഇട്ടൂപ്പ് : നാഗപ്പുഴ താഴത്തെവീട്ടിൽ ദത്തു പോയി.
3. കർത്തനാരച്ചൻ
4. കോര – ടി കുടുംബത്തിൽത്തന്നെ.
5. കളമ്പാട്ടെൽ വർക്കി
6. അവുതശെമ്മാച്ചൻ

---

* ബ. യൗസേപ്പന്തോനിയച്ചന്റെ കുറിപ്പിൽനിന്നു്

പെണ്ണങ്ങൾ :

1. അന്നായെ ഇലഞ്ഞിയിൽ തോട്ടത്തിൽ കെട്ടിച്ചു.
2. ഏലീശ്വായെ മഞ്ഞേരിൽ വർക്കി എന്നയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞവരുടെ അമ്മയുടെ വീട് പാലായിൽ ഊരകച്ചാലയിൽ ആണ്. കട്ടക്കയം എന്നും ഊരകച്ചാല എന്നും പറയുന്നതു് ഒരു കുടുംബക്കാർ തന്നെയാകുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വർക്കി – ഏലീശ്വാ എന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും.

1. മറിയം
2. അവുസേപ്പ്
3. ഇട്ടിഅവുര
4. വർക്കി
5. കുഞ്ഞയിപ്പു്
6. കുരിയാക്കോസ്

എന്ന 5 ആൺമക്കളും ഒരു മകളും ജനിച്ചു.

ഇവരിൽ :

1. സഹോദരിയെ ആരക്കുഴ കിഴക്കേ മാതേക്കൽ യാക്കോ എന്നയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചു.
2. അവുസേപ്പ് – ഏനാനല്ലൂർ കരയിൽ കൊച്ചുമുട്ടത്തുനിന്നു വിവാഹം കഴിച്ചു.
3. ഇട്ടീരാ – നെയ്യശ്ശേരി എടവക കുപ്രാക്കാട്ടുനിന്നു വിവാഹം കഴിച്ചു.
4. വർക്കി – മഞ്ഞള്ളൂർ എടാട്ടേൽനിന്നു വിവാഹം കഴിച്ചു.
5. കുഞ്ഞയിപ്പു് – 1859–ാം കാലം ധനുവത്തിൽ കൊവേന്തയിൽ ചേർന്നു.

1860 – ാം കാലം തുലാമാസം 5 – നു് കുനമ്മാവിൽപോയി 1864 – ാം കാലം കുംഭമാസം 1 – നു് ഞായറാഴ്ച രാത്രി 11 $\frac{1}{2}$ മണിക്കു മരിച്ചു. മരിയ്ക്കുമ്പോൾ 4 – പട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. പനി ആയിരുന്നു. കുനമ്മാവു പഴെ കൊവേന്തപ്പള്ളിയുടെ സങ്കീർത്തിയിൽ അടക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു.

6. ടി ശെമ്മാശന്റെ അനിയൻ കൂരിയാക്കോസ്* 1849–ാം കാലം, മേടം 6–ന പിറന്നു.

1863–ാം കാലം മീനം 31–ന് കൊവേന്തയിൽ ചേർന്നു.

1872–കക്കടകം 25–ന കൂർബ്ബാനപ്പട്ടം ഏറ്റു. കുന മ്മാവു പഴെകൊവേന്തപള്ളിയിൽ പുത്തൻകൂർബ്ബാന ചൊല്ലി. പിറേറദിവസംതന്നെ കർമ്മലയ്ക്കു പോന്നു. ടിയാൻ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സഹയിആയി കാനാട്ടച്ചന്റെ ശിഷ്യനായി കാര്യങ്ങളം നടത്തി ഇരുന്നു. കമ്മലസെമിനാരിയിൽ റൈത്തൊ രിന്റെ സഹായി ആയിട്ടും അവിടെ കാര്യങ്ങളം നടത്തി യിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ കാനാട്ടച്ചനു സുഖക്കേടായപ്പോഴം കൊ വേന്തയുടെ പ്രൊവികാരി ആയി. കാനാട്ടൻ മരിച്ചപ്പഴ സക ലതും നടത്തിയതും ടി ആയം തന്നെ ആകുന്നു.

കാനാട്ടച്ചൻ തന്റെ കടശികാലത്തിൽ തേവര എന്ന സ്ഥലത്തു തിരുഹൃദയനാമത്തിൽ ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. അതോട്ട ചേർന്നു രണ്ടു നിലയിൽ ഒരു ബഗ്ലാവും പണി ച്ചിരുന്നു. 1886 – ാം കാലത്തിൽ സുറിയാനിക്കാരെ വരാപ്പുഴ മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽനിന്നും മാററി തനിച്ചു മെത്രാ ന്മാരെ വാഴിച്ചപ്പോഴം ടി തേവര പള്ളിയെക്കുറിച്ചും തർക്കമുണ്ടായി, ളത്തീൻ പള്ളിയെന്നും സുറിയാനി പള്ളി യെന്നും. ഇതിനാൽ ടി തർക്കം തീർക്കുന്നതിനു കോന്തുരുത്തി പള്ളിക്കാരും കർമ്മെല കൊവെന്തക്കാരും യോജിച്ചു റൊമ്മാ യിൽ അപ്പീൽ കൊടുത്തു. തർക്കം തീന്നു സുറിയാനി പള്ളി എന്നു വിധിയും കിട്ടി. ടി കാര്യത്തിൽ ടി അച്ചൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിട്ടുണ്ട്.

പിന്നീടു ടി പള്ളിയും ബംഗ്ലാവും കാനാട്ടച്ചൻ പണി ച്ചതിനാലും മറും കൊവെന്തയ്ക്കുവേണ്ടി 3–ാം സഭയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടി. പിന്നീടു ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരം കാലത്തിൽ മിഥുനത്തിലെ തിരുഹൃദയതിരുന്നാളിൽ അതു കൊവേന്തയായി സ്ഥാപിച്ചു. അപ്പോഴം ഒന്നാമത്തെ വികാരി ആയി നിശ്ച യിച്ചതു കൂരിയാക്കോസച്ചനെ ആണു്. പിന്നീടു് 1911 വരെ അവിടെ വികാരി ആയി നടത്തുകയും കൊവെന്തയ്ക്കും പള്ളിയ്ക്കും വേണ്ടിയകെട്ടുങ്ങളും എടുപ്പുകളും മറും പണിക്കയും മറും ചെയ്തതുകൂടാതെ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയ സ്ഥലങ്ങളും വസ്തുക്കളും വാങ്ങിച്ചു പുഷ്ടി വരുത്തുകയും ചെയ്തു.

---

* സൂര്യപുരുഷനായ ബ. യൗസേപ്പു് അന്തോനിയച്ചൻ.

ഇങ്ങനെ കാരണവൻ കാനാട്ടച്ചൻ തുടങ്ങിയ വേല പൊതുഗ്രണത്തിനു വേണ്ടി തിരുഹൃദയസഹായത്താൽ ശുഭ മായിതീർത്തു. പിന്നീടു് ആ ജോലി ഒഴിഞ്ഞു് 1912 – കുംഭ ത്തിൽ കർമ്മലയിൽ വന്നു.

ടി അവുസേപ്പിന്റെ മക്കൾ

1. വർക്കി
2. മത്തായി
3. അയ്പ്പു്
4. കുരിയാക്കോസു്

ഇവരിൽ – വർക്കിയും, ഐപ്പും പാറപ്പുഴെ താമസിക്കുന്നു. മത്തായി പുറപ്പുഴ പൊന്നാട്ടു് ദെത്തുകെട്ടി താമസിക്കുന്നു.

കുരിയാക്കോസു് വീട്ടിൽ തന്നെ.

ഇട്ടിരായുടെ മക്കൾ

1. വർക്കി
2. ഐപ്പു്
3. മത്തായി

ഇവരിൽ ഐപ്പു് പാറപ്പുഴെ താമസിക്കുന്നു.

വർക്കിയുടെ മക്കൾ

1. ഐപ്പു്
2. ഉലഹന്നൻ
3. മാമ്മി (ഏലീശ്വ)

എന്നാൽ ഐപ്പു മുത്തപ്പൻ ആയിട്ടു പണീച്ചിരുന്ന പഴെ വീടും തളവും വടക്കോട്ടു ദർശനമായിട്ടായിരുന്നു. ടി വീടിനും മറ്റും ഇരുന്നൂറിചില്ലാനം കാലത്തെ പഴക്കം കാണുന്നുണ്ടു്.

എന്നാൽ ടി പഴെ വീടു പൊളിച്ചു ടി സ്ഥലത്തുതന്നെ കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി പുത്തനായി നന്നായി 5–ാം കരി ന്തലക്കാരൻ ടിയാൻ വർക്കി ഉലഹന്നൻ എന്നാം 1917 –ാം കാലം മേടമാസത്തിൽ പണിക്കയും ചെയ്തു.

വിശേഷിച്ചും – 1653–ാം കാലത്തിൽ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ വലിയ ഒരു ശീശ്മ ഉണ്ടായി. അതിൽ വച്ച് വല്ല്യഭാഗം ശീശ്മ ആയി പിരിഞ്ഞു പോയി. ഇവർ പുത്തൻകൂറുകാർ എന്നു പറയുന്നവർ എങ്കിലും പള്ളി ഒന്നു മാത്രം ആയിരുന്നതിനാൽ ഏറെക്കാലം രണ്ടുകൂട്ടരും യോജിച്ച് നടന്നിരുന്നു.

പിന്നിട് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കർ വേറെ പള്ളിവെച്ച് മാറി.

ടി അവസരത്തിൽ കത്തോലിക്കാ ഭാഗത്തിൽ ആയിരുന്ന മഞ്ഞേരി കുടുംബത്തിൽ നിന്നും കാരക്കുന്നത്തു നിന്നും ടി ഐയ്പ്പ് എന്നാറം കിണറുകരത്തടത്തിൽനിന്നും ബന്ധുത പിടിച്ച് ആരക്കുഴ എടവകയിൽ ചേർന്നു; കാവന വന്നു പാർക്കുകയും ആണു ഉണ്ടായതു.

ആ കാലത്തിൽ കൂട്ടികറം ജനപ്പെരുപ്പം അധികം ഇല്ലാഞ്ഞു. എങ്കിലും കാവന ദേശം ആരക്കുഴപ്പള്ളിയുടെ ഒരു മുഖ്യ അംശം ആയിരുന്നു.

ബ. കുരിയാക്കോസ് അച്ചന്റെ പത്രമേനിക്കു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോറം വീട്ടിൽതന്ന വരവ്സംഖ്യ രൂപാ 280. ടി വക രൂപ കുനമ്മാവു കൊവെന്തയിൽ കൊടുത്തു ഏൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആട്ടെൻപറമ്പിൽമ്മെൽ കൂടിചേർത്തു വസ്തുവിന്മേൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതു് കുരിയാക്കോസ് – യൗസേപ്പ് അന്തോനി പട്ടക്കാരൻ

(ഒപ്പ്)

DHARMARAM LIBRARY

BANGALORE-560 029

Due Date	Due Date	Due Date
11 JAN 1992		
20 SEP 20		

Received by Fr. Boris Thekkudan

CMI Authors
00070783
K100 C445

ഫാ. ജെ. ചിറയിൽ

ആശയങ്ങളു
ത്രം സൃഷ്ടി
ആശയങ്ങളുടെ [illegible]
തന്റേടം കാട്ടുന്നവരത്രേ ചരിത്രവിധാതാക്കളായ മഹാന്മാർ. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തിരശീല വീണ മറഞ്ഞ, ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ—മഞ്ഞേരിൽ യൗസേപ്പ് അന്തോനിയച്ചന്റെ—ഹൃദയസ്പർശിയും, സംവേഗജനകവും, അനുകരണാർഹവുമായ ജീവചരിത്രമാണീ ചെറുഗ്രന്ഥം. ചരിത്രത്തിന്റെ തിളക്കമാർന്ന താളുകളിൽ മഷികോരിയൊഴിച്ച് മനം പുരട്ടൽ ഉളവാക്കുന്ന ചില കുസൃതികളുടെ അപഹാസ്യ വിവരക്കേടുകൾ എടുത്തുകാട്ടി ചരിത്രത്തിന്റെ പവിത്രത പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനും സാന്ദർഭികമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ചങ്കൂറ്റം കാട്ടുന്നു.

മനഃശാസ്ത്ര വിശാരദനും, സാഹിത്യകാരനും, പ്രഗത്ഭ വാഗ്മിയും, ചരിത്രാന്വേഷകനുമായ ചിറയിലച്ചന്റെ മൂർച്ചയുള്ള തൂലികയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു തിളക്കമേറുന്നത്. 'പുതിയ മനുഷ്യൻ', 'ദൈവവിളിയും ജീവിതദൗത്യവും', 'സന്ന്യാസദർശനം', 'സന്ന്യാസാഖ്യാനം', 'വിമോചകർ', 'സാമൂഹ്യ സമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങൾ', 'ആധുനിക കാലത്തിന്റെ സൂചനകൾ' എന്നിങ്ങനെ ഏതാണ്ട് ഇരുപതിൽപരം പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവുകൂടിയായ അദ്ദേഹം സത്യാന്വേഷികളുടെ വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയുടെ മുമ്പിൽ നവമായി തുറന്നിരിക്കുന്ന സമ്പന്നമായ ഒരു ജലധാരയാണീ ഗ്രന്ഥം.

CMI K BAN C DHARMAR